

„Ateikite ir pamatysite...“

Antrieji metai

Naujiems komandų nariams skirta programa

TURINYS

1. Pirmasis susitikimas „Prie Dievo Motinos komandų ištakų“	3
2. Antrasis susitikimas „Dievo Žodžio klausymas“	9
3. Trečiasis susitikimas „Dykuma: vidinė malda ir dvasinės rekolekcijos“	18
4. Ketvirtasis susitikimas „Sutuoktinių ir šeimos malda“	27
5. Penktasis susitikimas „Gyvenimo taisyklė“	36
6. Šeštasis susitikimas „Gyventi Santuokos sakramento malonėmis“	43
7. Septintasis susitikimas „Broliška bendruomenė, skirta vieni kitų tarnavimui“	50
8. Aštuntasis susitikimas „Komanda – tikėjimo bendruomenė“	57
9. Devintasis susitikimas „Baigiamasis susitikimas“	64

*Ps. 1 ir 5 susitikimuose dalyvauja palydinčioji pora
7 ir 8 susitikimuose dalyvauja už ryšius atsakinga pora*

1. PIRMASIS SUSITIKIMAS

„PRIE DIEVO MOTINOS KOMANDŲ IŠTAKŲ“

- 1.1. Malda
- 1.2. Pasidalinimas prie stalo
- 1.3. Tema
- 1.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 1.4.1. Klausimai poros prisėdimui
 - 1.4.2. Pasigilinimui

„Meilės pasaulis paliečia malonės karalystę. Jauni sužadėtiniai turi nuostabią to patirtį. Sutuoktiniai tuo įsitikina viso gyvenimo eigoje, jeigu jie sutinka, kad jiems vadovautų Dievas. Tai Jis jiems padeda po truputį atrasti punktus, kur galima kirsti sieną“

1.1. Malda

Iš pirmojo Jono laiško 4, 9-13;15-16

„O Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo viengimį Sūnų, kad mes gyventume per jį. Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes. Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus. Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka, ir jo meilė mumyse tampa tobula. Iš to pažįstame, kad pasiliecame jame ir jis mumyse: jis yra davęs mums savo Dvasios.

Kas išpažįsta, jog Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas tame ir tas Dieve pasilieka. Mes esame pažinę ir įtikėję meilę, kuria Dievas mus myli. Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame.“

1.2. Pasidalinimas prie stalo

(paruošia ir veda atsakingoji komandos pora)

Apie pasidalinimą:

Nuostatos, kuriomis reikėtų vadovautis:

- Nuolankumas
- Dėmesingo klausymo tyla
- Paprastumas
- Tiesa
- Gelmė

Tai, ko reikėtų vengti pasidalinimo metu:

- Nutraukti kito kalbą
- Vengti
- Išsisukinėti
- Slėptis
- Skaudinti

Klausimai, kurie padės asmeniškai pasiruošti pasidalinimui

- *Nuo dalyvavimo DM komandoje pradžios kokios dvasinės patirtys buvo svarbios man, mano porai?*
- *Kokią pažangą padarėme maldoje ir su kokiais sunkumais susidūrėme?*
- *Ar nuo paskutinio mūsų prisėdimo pagalvojome apie nuostatas, kurios yra būtinos geresniam pasidalinimui? Kokios nuostatos labiausiai būdingos mūsų prisėdimui? Kur galėtume būti dėmesingesni per mūsų būsimą prisėdimą?*

Jei susidūrėte su sunkumais, tai visiškai normalu. Atminkite, kad DM komandų judėjimo siūlomi siekiai visų pirma skirti poroms padėti artintis prie Dievo. Tai nėra sėkmei nuo pat pirmųjų metų pasiekti skirtos prievolės. Komanda pagrįstai skirta tam, kad padėtų jums kartu keliauti Viešpaties link.

1.3. Tema

Žmogiškosios meilės kelias link Dievo... į krikščionišką santuoką keliaujame su Dievu

Tėvas Caffarel buvo giliai įsitikinęs, kad poros yra sukurtos laimei. Santuoka – tai kelias į laimę, nes meilė, kurią gauname santuokoje, ir meilė, kurią joje dalinamės, yra laimės šaltinis. Tėvui Caffarel žmogiškoji meilė, savo esmėje, tai kelias į Dievą per Jėzų Kristų.

Šio susitikimo metu su jumis sėsimės iš „Dievo Motinos komandų šaltinio“ ir prisiminsime mūsų judėjimo įkūrėją tėvą Caffarel per jo raštus. Jis mus supažindins su savo įžvalgomis apie laipsnišką kylimą Tėvo meilės link, iš pat pradžių atkreipdami dėmesį į žmogiškosios meilės turtingumą.

Meilė, tai daug daugiau nei meilė

Meilės patirtis yra įvairiapusiška. Tėvas Caffarel ją išskaido į penkis esminius elementus: **laimę, mylintį žvilgsnį, bendravimą, neužbaigtumą, davimą dovanai.**

- *Laimė*

Tėvas Caffarel mums sako, kad „Laimės antplūdis – tai pirmoji patirtis tų, kurie sutinka meilę... Iki tol tokia laimė jiems buvo nepažįstama“.

Gyvenimas Dieve yra laimė, amžinasis gyvenimas bus laimė. Krikščioniškas gyvenimas žemėje jau yra šios laimės „preliudas“... Šiam laimės siekiui išsiskleisti – tai santuokinės meilės privilegija... O per ją leistis į kelią link laimės Dieve. „Tačiau kokia trapi ši laimės patirtis! Daugeliui tiesiog efemeriška.“

Bėgant metams, ši laimės patirtis po truputį keičiasi: „vardan aiškumo, gelmės, patikimumo, kurių savo pavasaryje meilė negalėjo pažinti. Iš jų meilės kilusioje laimėje jie išmoko matyti pažadą kitos laimės, kurios jie kartu siekia ir kurios skonį jau iš anksto yra pažinę“.

- *Mylintis žvilgsnis*

„Laimės patirtis atskleidžia labai svarbią pamoką: iš meilės kyla laimė. Neatsisakykite žvilgsnių dialogo dėl labiau apčiuopiamo kūnų apsikabinimo! Kol vienas kito žvilgsnyje nebus perskaitę, kad kitas yra mielas (tiesiogine žodžio prasme), kad jis yra mylimas, jis išgyvens nemylimo arba atstumto vaiko jausmus.“

Mylintis žvilgsnis, meilės žvilgsnis – tai matyti, sakyti ir įvertinti tai, kas yra gražaus ir gero kito asmens širdyje ir elgesyje. Tėvas Caffarel tai vadino „gero matymu“ (pavyzdžiui, išdrįsti vadovautis gera intencija ir pan.).

Šis mylintis žvilgsnis kitam asmeniui yra džiaugsmo šaltinis, kuris viską jame „paryškina“, nes jam atskleidžia, kas jis yra ir ką savyje nešioja. Jis taip pat yra džiaugsmo šaltinis ir tam, kuris tokiu žvilgsniu žvelgia į kitą. Šis žvilgsnis padeda poroje, šeimoje palaikyti meilę. Vaikams jis yra meilės liudijimas.

„Pakalbėkime apie sužadėtinių meilės žvilgsnį, kuris yra toks artimas Viešpaties žvilgsniui. Jei vienas asmuo savo kelyje sutinka pagalbos ranką, kuri jį ves pas Kristų ir jeigu jis dar jaučia į jį

nukreiptą šį Evangelijoje dažnai minimą Viešpaties žvilgsnį „Jis meiliai pažvelgė“, tuomet šis asmuo, šis sužadėtinis, atras, kad jo buvimas turi prasmę, nes jis kažkam yra svarbus. Ši meilės patirtis yra labai svarbi dvasine prasme. Šis žvilgsnis yra paties Dievo žvilgsnis.“

„Tu mane suviliojai, VIEŠPATIE, ir aš leidausi suviliojamas. Tu buvai stipresnis už mane ir nugalėjai.“ (Jeremijo 20, 7-9).

„Nuo šiol jie myli vienas kitą viena meile ir ta meilė yra Dievo meilės tęsinys. Tegu jie atsiverčia pirmąjį šv. Jono laišką, jie apsidžiaugs sužinoję, kad jų abipusė meilė ir Dievo meilė yra viena...“

- *Bendravimas*

Tėvas Caffarel paaiškina, kad „meilė tarp vyro ir moters yra abipusiškumas, dialogas, mainai, visavertis bendravimas, taigi – laimė.

Bendravimas tai gilus būties dėsnis. Žmogiškasis asmuo yra santykio būtybė. Žmogus iš tiesų asmeniškai egzistuoja tiek, kiek jis egzistuoja kitam.

Bendravimas pasireiškia ir per kūną, su sąlyga, kad žmogaus dvasia dalyvautų visose kūniškose veiklose, įsiskverbtų į jas, kad jas perkeistų, budėtų, kad jos neperaugtų į įpročius, į automatizavimus, arba, kas būtų dar blogiau, kad jos netaptų vien tik kūniško instinkto išraiška... Šventoji Dvasia darbuojasi, kad tuos, kurie vienas kitą myli, pervestų iš bendravimo tarp judviejų į bendravimą su Dievu.

Atsisakyti bendrauti žmogiškame lygmenyje, tai tolygu susinaikinimui, o religiniame lygmenyje, griežtai šnekant, tai būtų tolygu mirčiai. Taip atsiskiriama nuo Dievo.

Kiekviena autentiška meilė mumyse sukuria brolišką širdį, atvirą visoms visatos būtybėms.“

- *Neužbaigtumas*

Ketvirtą meilės patirties elementą tėvas Caffarel vadina neužbaigtumu...

„Neužbaigtumas reiškia jog mums niekada neužteks mūsų pačių... Per įvairias patirtis, kurios būdingos gimstančiai meilei, kiekvienam partneriui palengva ateina supratimas: prieš sutinkant tą, kurį, ar kurią, jis myli, jis buvo neužbaigta būtybė, tačiau dėl to visai nesikankino. Jis gyveno kaip pats sau pakankamas. Tačiau jam iš tikrųjų trūko *papildančios* būtybės.“

Kitos lyties asmuo nėra tapatus, bet gali būti priimtas kaip dovana, kuria jis tampa. Tam tikra prasme galime kalbėti apie abipusiškumą, papildomumą, kitoniškumą, tačiau „neužbaigtumas“ – tai galingas tvirto ryšio kitos lyties atžvilgiu ženklas.

„Tačiau reikia pasakyti, kad: taip kaip dviejų būtybių sąjunga reikalauja, kad meilė tarp jų išliktų gyva, priešingu atveju rizikuojant, kad ji taps panaši į dviejų nuteistųjų įkalinimą, taip ir tikėjimas Dievu pareikalauja karštos Dievo meilės, kuri kasdien išgyvenama naujai ir vis tikriau. Mistikai su užsidegimu apdainuoja jų džiaugsmą atrasti radikalų neturtą ir visišką priklausomybę Dievo atžvilgiu“.

- *Davimas dovanai*

Davimas dovanai yra kiekvieno meilės veiksmo pagrindas. Poroje neįmanoma vadovautis „ėmimo ir davimo“ mentalitetu. Davimas dovanai suprantamas kaip visiškas dovanojimas, kaip laisvanoriškas atsakas į kito asmens visišką savęs dovanojimą. Davimas dovanai sukuria labai gilų ryšį tarp sutuoktinių.

Meilė arba pripažinimas, kurį mes norime parodyti kitam (nekalbant jau apie tai, kad tai nėra privaloma) gali, anapus žodžių, pasireikšti skirtingais būdais priklausomai nuo temperamento.

„Be to, kai abi meilės viena kitą kviečia atsiliepti, tuomet nuostabaus pripažinimo laikysenoje kiekvienas atsivers kito savęs dovanojimui.“

Šis davimas dovanai nuostabiai nušviečia žmogaus asmeninį santykį su Dievu. Per šį davimą dovanai Viešpats nori, kad mes būtume nuvesti į malonės tikrovės supratimą. Malonė ir davimas dovanai –tai tas pats.

„Tie, kurie yra nemokamai gavę šią dovaną, tegu negalvoja ją gavę kartą visiems laikams. Kasdien reikia tikėtis... dovanos, kuri kasdien yra nauja. Vargas tam, kuris pasiduos savininko mentalitetui, jis pats save pašalins iš meilės pasaulio.“

„Krikščioniška meilė yra autentiškai žmogiška, bet tuo pačiu ji yra ir antgamtinė: dieviška meilė, iš Dievo širdies nužengianti meilė, dirbuojasi širdyje kaip galinga srovė ir padeda jai nešti šventumo vaisius“.

„Meilės dovanos negalima nei nusipirkti, nei užsitarnauti. Juo labiau kai kalbama apie Dievo meilę“.

1.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje

- *Kokie buvo mūsų atradimai perskaičius aukščiau pateiktas tėvo Caffarel mokymo ištraukas? Kokia jo žmogiškosios meilės vizija?*
- *Kas mane labiausiai palietė?*
- *Ką man tai sako / duoda?*
- *Ką iš to pasiimsiu mūsų poros kūrimui?*

Susitikimo pabaiga – *Magnificat*

1.4.1. Klausimai poros prisėdimui

„Ateik ir sek manimi“ – ši Evangelijos eilutė lydėjo tėvą Caffarel'į iki pat jo mirties. Be to, toks yra Naujiems komandų nariams skirtų užrašų pagrindinis pavadinimas.

- *Kokie buvo mūsų atradimai perskaičius aukščiau pateiktas tėvo Caffarel mokymo ištraukas? Kokia jo žmogiškosios meilės vizija?*
- *Kas mane labiausiai palietė?*
- *Ką man tai sako / duoda?*
- *Ką iš to pasiimsiu mūsų poros kūrimui?*

1.4.2. Pasigilinimui

Penkios meilės kalbos pagal Gary Chapman

- *Palaikymo žodžiai, t.y. dovanai išsakytas pripažinimas;*
- *Kartu leidžiamas laikas: kokybiški momentai, kai kitam rodomas visas dėmesys;*
- *Dovanos. Dovana gali perteikti daug dalykų, jei tik mokame tai atskleisti;*
- *Paslaugos;*
- *Fizinis prisilietimas, bet nebūtinai lytinis aktas: pvz., paėmimas už rankos, apsikabinimas, šypsena, paglostymas ir t.t.*
-

Kiekviena pora greitai išmoksta surasti ir suprasti dovanai rodomus gestus, kurie kitam kalba.

Meilės kryžkelėje - Henri Caffarel

Ieškau tavo žvilgsnio

Vieną dieną Fransuaz, kurios vyras buvo ilgam išvykęs, išgirsta durų skambutį. Ji atidaro duris. Ir štai jos širdį persmelkia gilus susijaudinimas, kai ji pamato vyro žvilgsnį, kuris įsiskverbia į ją ir pasiekia jos gelmę. Šis žvilgsnis... tai kur kas daugiau nei dvi žiūrinčios akys, tai tas, kurį ji myli, tas, kuris jai yra vienintelis [išskirtinis], jo gilusis aš, kuris per šį žvilgsnį skuba ir susijungia su Fransuaz, su jos giliuoju aš. Ir šių dviejų aš susitikimas sukelia džiaugsmo, meilės, šviesos ir gyvenimo protrūkį.

Santykiyje su Dievu nuostabu žinoti, būti tikriems – juk tai ir sudaro tikėjimą – jog dieviškasis Aš visuomet, taip pat ir šią akimirką, man yra visiškai dėmesingas, be galo artimas... daug artimesnis nei sutuoktinio veidas ar jo žvilgsnis, kuris po ilgo nesimatymo atranda savo sutuoktinę“.

Slankiojantis liūtas

„Liūtas, kuris slankioja tykodamas ką nors praryti... tai gali būti svetimavimo demonas. Būkite budrūs! Vienu ar kitu metu jis gali įsilaužti į jūsų kaip vyro (ar žmonos) gyvenimą... tikėtis pagundų yra realistiška. Žinoti, kad esi pažeidžiamas – tai nuolankumas. Manyti, kad jūsų sutuoktinis taip pat yra pažeidžiamas – tai sveikas protas... o norint apsisaugoti geriausia priemonė yra malda. Budėkite ir melskitės... Kristus yra konkretus“.

Išrasti

„Eiti į susitikimą vienam su kitu nežinomais takais – tai kasdieninė šiandienos porų užduotis. Pabandyti atspėti giluminį sutuoktinio gyvenimą, ieškoti, kas patrauktų jo dėmesį, jo susidomėjimą, jo švelnumą, kad išvengtume to, kas kitą erzina ar vargina, o atrastume tai, kas įtvirtintų tikrą poros bendrystę. Ir tada kartais gali įvykti stebuklas, tikri gilūs mainai, kai ir širdys, ir sielos bendrauja: žodžiai puikiai tinka šiems mainams, na, nebent tylą tam pasitarnautų dar geriau“.

Meilė stipresnė už blogį

Viena moteris, paklausta apie jos dvasinį gyvenimą, taip atsakė: „tai Seržui, mano vyrui, esu dėkinga už savo vidinį gyvenimą... Tiksliau jo požiūriui į mane mano vedybinio gyvenimo nelabai garbingu laikotarpiu: po penkerių santuokos metų, būdama dviejų vaikų motina, aš jam buvau neištikima. Nepaisant to aš jį mylėjau. Nenorėdama sugriauti jo laimės, žiūrėjau, kad tik jis nieko neįtartų... Per vieną vigiliją jis parodė man savo švelnumą, savo pagarbą ir susižavėjimą. Man išsprūdo: „Jei tu žinotum...“ „Aš žinau...“ – atsakė jis. Tuomet Seržas jai tarė: „Mano kančia man buvo pakeliama, nes ji man nepakenkė, tuo tarpu tau tavasis blogis pakenkė, mano meilei tai buvo nepakeliama... Turėjau mylėti tave dar labiau nei anksčiau, kad tu prisikeltum meilei ir kad ši nauja meile... sukurtų tavyje naują širdį, naują tyrumą...“. Tiesą sakant, tai Seržo meilė iš manęs padarė šią naują būtybę“.

Pripažinti kito poreikius

„Kad rūpintumės vienas kitu, būtume atsakingi už vienas kito išsiskleidimą, reikia, kad kiekvienas pripažintų, jog jam reikia kito. Žinoma, lengva kreiptis į tą kitą dėl įprastų paslaugų ir

paviršutiniškų malonumų, tačiau pripažinti, kad tau kito reikia giliai, jam patikėti savo skurdumą, silpnybes, neišmanymą, kad jis ateitų jums į pagalbą, taip būna žymiai rečiau. Nepaisant to, tai yra nepakeičiamas meilės reikalavimas“.

2. ANTRASIS SUSITIKIMAS „DIEVO ŽODŽIO KLAUSYMAS“

- 2.1. Malda
- 2.2 Pasidalinimas prie stalo
- 2.3. Tema
- 2.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 2.4.1. Klausimai poros prisėdimui
 - 2.4.2. Pasigilinimui

„Jei norime padaryti pažangą vidinės maldos kelyje, būkime atidūs klausydamiesi Dievo Žodžio. Jo Žodis pažadina, perspėja ir paragina širdį“. Iš gyvos širdies trykšta malda.

„Malda – tai Dievo Žodžio sugrįžimas pas Dievą, tai šviesa, kurią veidrodis atspindėdamas grąžina švytinčiam šaltiniui“.

Tėvas Henri Caffarel

2.1. Malda

Evangelija pagal Matą

13, 18-23

„O jūs dabar pasiklausykite palyginimo apie sėjėją. Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie karalystę ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta širdyje. Tai ir yra pasėlys prie kelio. Pasėlys ant uolų – tai tasai, kuris, girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima. Tačiau jis be šaknų, nepastovus žmogus. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jis greit atkrinta. Pasėlys tarp erškėčių – tai tas, kuris klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas. Pasėlys geroje žemėje – tasai, kuris girdi ir supranta žodį; tas ir duoda derlių: kas šimteriopą, kas šešiasdešimteriopą, o kas trisdešimteriopą“.

2.2. Pasidalinimas

Apie pasidalinimą:

Tikras pasidalinimas reikalauja „kultivuoti atkaklų atvirumą Dievo valiai“.
Įprotis atsiverti dievo valiai, įgyjamas praktikuojant konkrečius įsipareigojimus, išsipildo pasidalinimo metu per visos komandos bendrą paiešką, mainus, įžvalgumą ir brolišką reiklumą. Tokia pagalba ir toks reiklumas gali atsirasti tik iš mylinčios laikysenos. Tokia meilė negyvena svajomis.

Asmeniniam pasidalinimo pasiruošimui skirti klausimai

- Ar praėjusio susitikimo pasidalinimas tapo dvasinės kelionės pažangos šaltiniu man pačiam? Mūsų prisėdimui? Mūsų maldai?
- Kaip pasidalinimo metu aš rūpinuosiu savo sutuoktiniu ir kitais komandos nariais?
- Ar trokštu siekti pažangos savo dvasiniame gyvenime?

2.3. Tema

Dievo Žodžio klausymas

Šio skyriaus tikslas – padėti mums suprasti Dievo Žodžio klausymo jėgą ir mus paskatinti jį integruoti į mūsų gyvenimą. Iš tikrųjų tai Jo Sūnus ir Jo Dvasia „ves jus į tiesos pilnatvę“ (Jn 16, 13).

- *Dievo Žodžio klausymo pagrindai*

„Dievas kalba žmonėms, nes Jis juos myli. Jis nori užmegzti ryšį su kiekvienu. Jis kalba, kad Jį pažintume, kad atskleistų savo didįjį troškimą mus mylėti, kad mums perduotų savo mintis, savo troškimus, savo valią mums, kad pasiūlytų mums savąją Meilę.

Dievas mums kalba pirmas, Jis pirmas mus pamilo:

Jis mums kalba per kūrinių.

Jis mums kalba per istoriją. Jo įsitraukimas į istoriją ir mūsų istoriją įrašo į šventąją istoriją.

Jis kalba savo tautai per pranašus, kad jai primintų jos išrinkimą ir jos misiją.

Pagaliau Jis kalba per savo sūnų Jėzų: Jo žodžius mums perteikia Evangelijos.

- *Žodis yra Sūnus:*

Jis yra amžinas

„Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas“ (Jn 1, 1)

„Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko“ (Jn 1, 3)

„Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį“ (Jn 1, 9).

Jis yra įsikūnijęs

Kristus yra įsikūnijęs Dievo Žodis. Jis visiškai dalijasi su mumis mūsų žmogiška prigimtimi. Visas Jo gyvenimas – tai Dievo Žodis žmonėms, Žodis, kuris apreiškia, Žodis, kuris gelbsti. Žodis, kuris suteikia kryptį ir prasmę kiekvieno žmogaus gyvenimui.

Jis yra visas ir galutinis

Kristus – tai visas, galutinis ir unikalus Dievo Žodis. Per Jėzaus žodžius Dievas tobulai apsireiškia.

Jis yra džiaugsmas

„Gavęs tavo žodžius, juos ryte prarijau; tavo žodis atnešė man džiaugsmą ir širdies linksmybę“ Jeremijo 15, 16.

Taip pranašas Jeremijas išgyvena dieviškojo Žodžio džiaugsmą. Žodis įsiskverbia į jį, įsiveržia, susilieja su jo asmenybe ir suteikia jam didžiulį džiaugsmą. Tuomet Jėzus įkūnys gyvąjį žodį *par excellence*, Dievo Žodį.

Pats Jėzus apreiškė ir perteikė mums kaip Dievo Žodis jam buvo tikras džiaugsmo šaltinis: „Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jn 15 11).

Taip pat yra džiaugsmas atrasti Jėzų, su savo draugais gyvenantį Palestinoje, o ne šiaip abstraktų ir tolimą personažą. Be to, galime pastebėti, kad pats Jėzus mums nepaliko jokio parašyto teksto. Tik trejus metus mažoje Palestinos teritorijoje skelbto Jo Žodžio jėga vėliau pasklis visoje žemėje.

„Evangelijos, kurios mums perteikia daugybę Kristaus žodžių, mums pateikia tik tris Tėvo frazes. Kokie brangūs mums turėtų būti šie žodžiai! Viena iš tų frazių yra patarimas, vienintelis Tėvo patarimas savo vaikams. Su kokia begaline pagarba, sūnų ir dukrų pagarba, turime jį priimti ir kaip rūpestingai turime juo sekti! Šis patarimas, kuriame telpa visas šventumo slėpinys, yra labai paprastas ir perteiktas dviem žodžiais: „Klausykite Jo!“ (Mt 17, 6), sako Tėvas, rodydamas į savo mylimąjį Sūnų.“

Tėvas Henri Caffarel

• ***Siūlomas Dievo Žodžio klausymo metodas***

Visos situacijos yra skirtingos, priklausomai nuo mūsų išgyventų patirčių. Vienoje komandoje, kažkas negali pažinti Dievo Žodžio kitaip, kaip tik per tekstus, kuriuos jis išgirdo per Mišias. Vieni galbūt niekada nesistengė apmąstyti Dievo Žodį, tuo tarpu kiti, priešingai, jau seniai jį apmąsto. Bet kuriuo atveju, tai kiekvieno asmeninė kelionė, kurią jis diena iš dienos, metai iš metų keliauja. Kiti neretai susiduria su tokia alternatyva:

- I) Jie turi ne daug laiko, tačiau nori išgirsti Dievo Žodį, kuris suteiktų gyvenimui prasnę.
- II) Jie turi daugiau laiko ir nori, kad Dievo Žodis įsitvirtintų jų širdyje ir jų poroje.

I. Turime mažai laiko:

Dienos skaitiniai yra santykinai lengvi ir prieinami. Tai bendrystė su visa Bažnyčia. Juos galima skaityti vienam arba poroje. Galima drauge paieškoti kokiū būdu Jėzaus žodžiai gali paveikti mūsų konkretų gyvenimą.

Daugybė porų, kurios praktikavo tokį skaitymą, dažniausiai drauge, liudijo kaip šis skaitymas augino jų meilę, juos vienijo ir suteikė jiems susitikimo Dievo akivaizdoje džiaugsmą, net jei jie tam skyrė nedaug laiko arba jiems vis dar nepavykdavo kartu melstis.

II. Pasirenkame skirti truputį daugiau laiko:

A. Keletas nuostatų

Pamėginkime pateikti apibrėžimą: klausymas yra „širdį įtraukiantis lėtas Dievo Žodžio skaitymas ir meditavimas“. Tėvas Caffarel mums siūlo keletą Dievo Žodžio skaitymui skirtų išankstinių nuostatų:

Visų pirma reikia tiesiog pasirinkti: vietą, laiką ir trukmę.

„Pas save namuose“ – vieta, kur esu taikoje pats su savimi, kur galiu atsipalaiduoti ir įeiti į savo vidų.

Pasirenku susitikimo laiką, kaip su draugu. Man nedraudžiama šį laiką pasižymėti dienvarkėje! Visiškai laisvai pasirenku maldos trukmę ir jos laikausi.

Visa tai gali pasirodyti elementaru, tačiau tai jau yra šis tas: tai yra puikus būdas įtraukti Dievo Žodį į savo laiką.

Pasirinkite istoriją. Geriausia būtų pradėti nuo Naujojo Testamento skaitinio, kuriame kalba Jėzus. Tai gali būti dienos Evangelija. Ši istorija natūraliai įsirašys į išganymo istoriją, į jūsų asmeninę istoriją (jūsų šventąją istoriją).

Galite išsakyti asmeninį prašymą (arba maldavimą), kad Viešpats pažadintų jūsų širdį.

B. Klausymo kelias

Šį Dievo Žodžio klausymą jūs pradėsite gestu (pvz., kryžiaus ženklu) ir galite paprašyti Šventosios Dvasios paruošti jūsų širdį.

Pasirinktoje vietoje galite pasistatyti ikoną, užsidegti žvakę – regimus kūniško susitikimo su kažkuo ženklus.

Pasirinktą Evangelijos istoriją lėtai perskaitykite kelis kartus. Jei norite, galite šią ištrauką perskaityti iš vakaro. Taip ji persmelks jūsų dvasią net jums apie tai negalvojant.

Tuomet jūs klausiate savęs apie šios istorijos personažus. Jūs tiesiog mėginote išgyventi jų abejones ir jų lūkesčius. Surandate personažą, kuris jums artimiausias, tą, kuris šiandien patraukia jūsų dėmesį.

Tada susitelkite į Kristaus asmenį: Jis kreipiasi į jus šiandien. „Mokėti nuolankiai klausytis. Nuolankiai klausytis – tai reiškia, kad mes visada turime mokytis iš kito, kad kitas mus išmokys dalykų, į kuriuos be jo mes niekada nebūtume atkreipę dėmesio“. (Père Renaudin)

Nekalbu apie intelektualų dialogą, kurio metu demonstruoju savo erudiciją, bet širdies dialogą, kai ateinu atsigerti iš mano gyvenimo ir tikėjimo šaltinio. Randate tekste žodžius, kurie jus patraukia, kurie giliai į jus įeina. Jūs klausotės Kristaus žodžių, jūs nutylate: taptate šios istorijos amžininku. Šį Dievo Žodžio klausymo laiką baigiate asmeninio prašymo malda (užtarimu).

Reguliarus Dievo Žodžio klausymas padeda kiekvienam komandos nariui įeiti į kontaktą su Kristaus asmeniu. Asmeninis ryšys yra viso dvasinio gyvenimo ramstis. Kuriantis Dievo Žodis visada yra neišsemiamas motyvacijos ir energijos šaltinis mūsų asmeniniam ir mūsų poros augimui.

Štai kodėl Dievo Motinos komandos kviečia kiekvieną kasdien klausytis Dievo Žodžio, skiriant laiko Biblijos ištraukos skaitymui – ypatingai iš Evangelijų – ir jos apmąstymui tyloje, kad geriau suprastų tai, ką Viešpats mums sako.

Dievo Žodžio klausymas, kad juo gyventume, reikalauja tęstinės ir atkaklios pastangos. Būtent dėl šios priežasties DMK judėjimas jį įtraukė į savo pedagogiką kaip „Konkrečius įsipareigojimus“. Tačiau tarp šešių įsipareigojimų šis yra pirmasis įsipareigojimas, kurio prašoma iš komandos narių. Jis turi jiems padėti, kaip ir visoms krikščionių poroms, taikant Evangeliją jų kasdieniame gyvenime, jų asmeniniame gyvenime, jų poros ir jų šeimos gyvenime.

Prašomas įsipareigojimas nėra tikrai Dievo Žodžio klausymas. Iš tikrųjų mes tai darome su tam tikru lengvumu. Pastanga – tai išlikti uoliu, ištikimu ir atkakliu.

Šis klausymas yra neišvengiamas mūsų asmeniniam ir poros augimui, nes Dievo Žodis veikia perkeisdamas mūsų širdis ir mus atversdamas.

Jo klausomės širdimi: kad jis mus asmeniškai pasiektų, reikia „prisijungti“ prie kito. Mes nuolatos turime prižiūrėti mūsų imtuvus, kad jie visada būtų pasiruošę *pagauti* Dievo Žodį. „Šviesa pagonims apšviesti ir tavosios Izraelio tautos garbė“ (Luko 2, 32).

• **Pagrindinės klausymo nuostatos:**

Dievo Žodžio klausymui reikia tam tikrų išankstinių nuostatų. Daugelis porų liudijo, kad jos ne iš karto pasiekė šią klausymo kokybę: tam reikia laiko, atkaklumo ir meilės.

- **Tikėjimas Dievo Žodžio slėpiniu:** Kristus save dovanoja per Žodį taip, kaip Jis dovanoja save per konsekruotą duoną.

„Per savo Žodį ir per savo Duoną, Viešpatie, Tu maitini ir stiprini savo tikinčiuosius: leisk mums turėti naudos iš šių dovanų, kad visiems laikams būtume suvienyti su Tavo Sūnaus gyvenimu“.

Malda po komunijos.

- **Meilė:** tai Jis mane suderina į tą patį „bangų dažnį“. Tai mūsų artimo meilės patirties dėka mumyse suskamba Žodis ir leidžia Jam mus pripildyti.
- **Pasiekiamumas:** „*Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas klauso*“.
- **Nuolankumas:** „Nuolankus tarnas kaip Mergelė Marija giedantis *Magnificat*“ Popiežius Pranciškus.

• *Dievo Žodis mūsų gyvenime*

A. Marija – klausymo pavyzdys

Paulius VI Mariją vadina „**Mergele, kuri klauso**“.

Per Apreiškimą Marija priima žinią iš angelo, ji užduoda jam klausimų ne tam, kad paprieštarautų, bet, kad suprastų. Tuomet ji nuolankiai nusilenkia: „*Štai aš Viešpaties tarnaitė*“. Ji visiškai atsiduoda, tampa tobulai pasiekiamą: „Tebūna man, kaip tu pasakei“ Luko 1, 38.

Pats Jėzus netiesiogiai ją pagiria: „*Mano motina ir mano broliai – tai tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo*“ Luko 8, 21.

Prašykime Marijos, kad mus suvienytų su visišku jos atvirumu Dievo Žodžiui, kad Šventoji Dvasia šį Dievo Žodį padarytų mumyse vaisingą.

B. Dievo Žodžio vaisiai

Kai **širdis klauso**, pamažu evangelizuojamas visas žmogus, taip sakant, suvienijamas meilėje arba, kaip sakė tėvas Teilhard de Chardin, „perkeičiamas į meilę“. Žmogaus gyvenimas pamažu keičiasi.

Daugeliui Dievo Žodžio klausymas tampa vidinės maldos, kuri natūraliai iš jo kyla, pagrindu.

C. Dievo Žodis poros gyvenime

Jeigu esame pratę klausytis Dievo Žodžio asmeniškai ir poroje, bus lengviau jo klausytis komandoje. Klausytis Dievo Žodžio tai ne egzegezę atlikti, o turėti Marijos laikyseną: jam atverti savo širdį ir leisti Viešpačiui kalbėti... „*Jėzus iškeliavo su jais ir grįžo į Nazaretą. Jis buvo jiems klusnus. Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje*“ (Luko 2, 51).

Dievo Žodžio klausymas visų pirma yra asmeninis klausymas: jis randa atgarsį kiekviename iš mūsų atsižvelgiant į mūsų gebėjimą jį priimti. Jei vyras ir žmona tam pasišvenčia drauge, tuomet jie geriau integruos Žodžio klausymą į savo bendrą maldą prisėdimo metu ir ruošdamiesi susitikimo temai.

Santuokinis dvasingumas mums taps tikrove, jei klausysimės Dievo Žodžio poroje. Jis mums taps gyvenimo ir Santuokos sakramento atnaujinimo šaltiniu. Dievo Žodis – tai veidrodis, kuriame

krikščioniška pora gali atrasti savąjį pašaukimą ir misiją. Dievo Žodis teikia energijos, kuri padeda gyvenimo kelionėje.

„Iš tikrųjų nekalbame apie šio Žodžio klausymą esant mažiau ar daugiau išsiblaškiusiam. Kalbame apie tikrą klausymą. Apie karalių Saliamoną sakoma, kad jis į Dievą kreipėsi su tokia malda: „Viešpatie, duok man širdį, kuri klauso!“ Tėvas Caffarel

Dievo Žodžio klausymas maitina ir šeimos malda. Be to, jis svarbus ir per prisėdimą. Tai variklis, kuris leidžia pasiekti labiau evangelinį gyvenimą.

D. Dievo Žodis komandos gyvenime

Komanda susitinka Dievo Žodžio šviesoje. Pats Kristus, kuris yra Žodis, yra su jais: *„Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“* (Mt 18, 20).

Komandos susitikimo metu malda, pasidalinimas – tai privilegijuotas klausymo laikas. Per Dievo Žodį komanda įgauna kūną kaip bendruomenę, susieta su Kristumi.

E. Dievo Žodis Bažnyčios gyvenime

Dievo Žodis kuria bendruomenę, didžiąją Bažnyčios bendruomenę, bet taip pat ir mažąsias bendruomenes, kurios ją sudaro. Labai svarbu klausytis Dievo Žodžio Bažnyčioje, t. y. vienybėje su visais krikščioniais.

Dievo Žodžio klausymas Bažnyčioje gali mums padėti gyventi tuo Žodžiu asmeniškai, poroje, šeimoje, komandoje.

2.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje

- *Pasidalinkime mūsų atradimais, padarytais skaitant šią temą. Pasidalinkime tuo, kas mums pasirodė svarbu.*
- *Su kokiais sunkumais susiduriame, kai stengiamės būti pasiekiami arba kai norime išlaikyti dėmesingą tylą, kurios reikia Dievo Žodžio klausymui?*
- *Kokias priemones pasitelkiame, norėdami pasigilinti į Žodį ir leisti jam mus formuoti: pasidalinimą poroje, bibliinių komentarių skaitymą, dvasingumui skirtą lektūrą, muziką, Dievo Žodžio skaitymui skirtas grupes, rekolekcijas, tam skirtas interneto svetaines ir pan.?*
- *Ką ketinu taikyti, kas paskatintų Žodžio klausymą? Kam galėčiau įsipareigoti šį mėnesį?*

Magnificat

2.4.1. Klausimai poros prisėdimui

Šiam prisėdimui siūloma poroje apmąstyti Žodžio klausymo patirtį ir per šią patirtį įgytus vaisius.

- *Kokią svarbą mūsų poroje užima Dievo Žodžio Klausymas?*
- *Ar esame atviri ir imlūs tokiam klausymui?*

„Kaip lietus ir sniegas krinta iš dangaus ir negrįžta atgalios, kol nepalaisto žemės, kad joje dygtų ir želtų augalai, kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną alkanam, taip ir žodis, išeinantis iš mano burnos, nesugrįš pas mane bergždžias, bet įvykdys tai, ko trokštu, ir atliks, kam buvo siųstas“.
(Izaijo 55, 10-11)

- Ar mūsų širdis yra ta pralaidi dirva, kuri leidžiasi būti apvaisinta Dievo Žodžio, apie kurią mums kalba pranašas Izaijas? Jei taip, tai kokie, tuomet, yra pokyčiai, kuriuos mes savyje jaučiame? Jei ne, tai ko mums trūksta, kad pasiektume šį tikslą?
- Koku būdu Dievo Žodžio klausymas gali mums padėti meldžiantis poroje?

2.4.2. Pasigilinumui

„153. Ramiai skaitant tekstą, Dievo akivaizdoje pravartu, pavyzdžiui, paklausti: „Viešpatie, ką man tas tekstas sako? Ką šia žinia norėtum pakeisti mano gyvenime? Kas šiame tekste mane trikdo? Kodėl manęs tai nedomina?“ arba: „Kas šiame žodyje man patinka, mane akina? Kas mane traukia? Kodėl mane traukia?“ Stengiantis įsiklausyti į Viešpatį, normalu turėti pagundų. Viena iš jų yra tiesiog jaustis trikdžiamam ar slegiamam ir užsiverti; kita labai paplitusi pagunda pradėti galvoti, ką tekstas sako kitiems, taip vengiant taikyti jį savo gyvenimui. Taip pat pasitaiko, kad imama ieškoti pasiteisinimų, leidžiančių sušvelninti apibrėžtą teksto žinią. Kitais kartais manome, jog Dievas iš mūsų reikalauja didelio apsisprendimo, kurio dar nesame pasirengę priimti. Iš daugelio žmonių tai atima susitikimo su Dievo žodžiu džiaugsmą, tačiau tai reikštų užmiršti, kad nė vieno nėra kantresnio už Dievą Tėvą, kad niekas nemoka taip laukti kaip jis. Jis visada kviečia žengti tik mažą žingsnelį ir nereikalauja visiško atsako, kol nesame nuėję kelio, įgalinančio aiškiai atsakyti. Jis tiesiog trokšta, kad nuoširdžiai žvelgtume į savo gyvenimą ir neapsimetinėdami pateiktume jį jam, kad būtume nusiteikę toliau augti ir prašytume iš jo to, ko dar nepavyko pasiekti.“

Šventojo Tėvo Pranciškaus apaštališkasis paraginimas EVANGELII GAUDIUM

„Didžiulėje vilties bendruomenėje, kokia yra Bažnyčia, jie taip pat „džiaugiasi viltyje“ (Rom 12, 12). Viltis – tai meilė, kuri laukia to, ką Meilė yra pažadėjusi. Be to, Kristaus Žodis taip pat yra meilės prisipažinimas. Per visus Evangelijos puslapius ši meilė save išreiškia.

... Juk meilė pažadina meilę. Tačiau jūs, kurie esate susituokę, gerai žinote, kaip mums yra svarbu nuolat iš naujo išgirsti, jog esame mylimi, nes šiame nuodėmės pasaulyje būti mylimu yra nenuospėjamas ir netikėtas stebuklas. Kas neaplanko Dievo Žodžio, greitai pamirš, kad yra Dievo mylimas. Tačiau šeima, kuri nuolat skaito Evangeliją, taip dėmesingai, kaip skaitomas meilės laiškas, kuriame stengiamės pagauti visus niuansus, visas intonacijas, visus tonus ir pustonius, patvirtins, kad joje nuolat ištrykšta meilės versmė. Taip ir Kristaus Žodis Evangelijoje šeimą paverčia meilės bendruomene... Šeima – atgailos, tikėjimo, vilties ir meilės bendruomenė – štai kūrinys, kurį įgyvendina Evangelijoje esantis Kristaus Žodis.

Norėdamas pasiteisinti, kad neskaito Evangelijos, viena draugas kartą man parašė: „Galų gale juk dvasingumui skirtos knygos yra ne kas kita kaip paaiškinta Evangelija ir jų skaitymas yra patrauklesnis ir naudingesnis, nes jos yra labiau pritaikytos mūsų mentalitetui“. Kokia klaida! Didžiulis skirtumas tarp Evangelijos ir dvasingumui skirtų knygų yra tas, jog pastarosios perteikia pažinimą, daugiau ar mažiau gautą iš Evangelijos, tuo tarpu kai ji pati yra gyvas, tvirtas, iš Kristaus kylantis Žodis, tas pats, kuris kažkada nuramino nuožmią audrą, gydė sergančius raupsais, prikėlė mirusius, tas pat, kuris atleido nuodėmes ir gimdė Dievo vaikus.

Kristaus Žodis Evangelijose nenustojo ne tik savo aktualumo, bet neprarado ir savo vertės: ji išliko ir Žodis toliau turi kūrybinę galią.“

Evangelija – tai meilės laiškas. Henri Caffarel

„Nuo tada, kai Dievas mums davė savo Sūnų, kuris yra Jo Žodis, nėra kito žodžio, kuris mums būtų duotas. Per šį vienatinį Žodį ir tuo pačiu metu, Jis iš karto mums viską pasakė. Jis daugiau neturi ką mums pasakyti. Tokia yra šios laiško dalies prasmė, kurioje Laiško Žydams autorius juos kviečia atsisakyti Dievo atžvilgiu taikytų savo senų praktikų ir įpročių, kurie buvo taikomi pagal Mozės įstatymą. Jis nori jų žvilgsnius nukreipti į Kristų. Jis sako: „Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, o dabar dienų pabaigoje jis prabilo į mus per Sūnų“ (Žydams 1, 1-2). Per šiuos žodžius autorius leidžia mums suprasti, kad Dievas dabar nutilo, nes nebeturi daugiau ką pasakyti, nes Jis jau po truputį kalbėjo per savo pranašus, o per savo Sūnų Jis vienu kartu pasakė viską, mums duodamas tą „viską“, kuris yra Jo Sūnus.“

Dievas Jėzuje viską pasakė. Šventasis Kryžiaus Jonas

„Dievo Žodis yra galingas! Per pranašą Jeremiją Jis yra pasakęs: „Ar mano Žodis nėra kaip ugnis, sako Viešpats, kaip kūjis, kuris trupina uolą?“. O štai Laiške Žydams skaitome: „Dievo Žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų ir teisia širdies sumanymus bei mintis“ (Žydams 4, 12).

Dievo Žodis yra galingas pirmiausia todėl, kad jis yra kuriantis. Dievas tarė: „Tebūnie šviesa“ ir atsirado šviesa. Dieviškasis Žodis visus dalykus pakviečia į būtį. Tai tvirtinti nereiškia, kad abejojama mokslinėmis teorijomis, tokiomis kaip Didysis sprogimas. Mokslas turi savas galiojimo taisykles. Tuo paprasčiausiai norima patvirtinti gilesnę tiesą, kuri teigia, kad visi dalykai yra dovana...

Štai žmogaus pašaukimas: skelbti žodžius, kurie teikia gyvybę. Mes dalyvaujame šioje Dievo Žodžio galioje, kuri mums kalba, kai mūsų žodžiai gydo ir pamaitina kitus.

Būtent tai yra moralinio gyvenimo šerdis. Mes kasdien praleidžiame valandų valandas vartodami žodžius: pasakodami anekdotus, dalindamiesi naujienomis, skleisdami informaciją, siųsdami elektroninius laiškelius, rašydami feisbuke, plepėdami ir t.t. Ar mes dovanojam vieni kitiems Dievo Žodį, kuris teikia gyvybę? Ar mes siūlome žmonėms Šėtono žodį, ciniškus žodžius, kurie naikina ir silpnina? Šėtono vardas reiškia „Kaltintojas“. Mūsų žodžiai ateina iš Dievo, jeigu jie kitus sustiprina!

Biblija – ai ne iš Dangaus nukritęs grynas žodis, kaip Koranas musulmonams. Šventasis Raštas – tai Dievo pokalbis su mumis. Per dialogą su žmogumi Dievas pasiekia mūsų gyvenimus ir iš mūsų padaro savo draugus. Bažnyčios dokumente Dei Verbum (Vatikano II susirinkimo dokumentas apie Apreiškimą) sakoma, kad „Neregimasis Dievas iš savo begalinės meilės kreipiasi į žmones, kaip į savo draugus, Jis kalbasi su jais, kad juos pakviestų ir priimtų dalintis savuoju gyvenimu.“

Taigi Dievo Žodis tai nėra tik mums kalbantis Dievas. Juolab tai nėra „informacija“ apie Dievą. Tai tarp Dievo ir Jo tautos vykstantis pokalbis, kuris mus įveda į draugystę su Juo. 2010 m. popiežius Benediktas XVI labai gerai mums tai perteikė dokumente Verbum Domini: „Biblinio apreikimo naujumas slypi tame, jog Dievas leidžiasi būti pažintas per dialogą, kurį Jis nori užmegzti su žmogumi“. Kartais mes, panašiai kaip Adomas, kuris slepiasi sode, išsisukame iš šio dialogo ir atsisakome atsilipti. Kitais atvejais mes, kaip Abraomas arba kaip Mozė, esame kviečiami vardu ir atsiliepiame: „Štai aš!“ Būtent per šį pokalbį su Dievu Izraelis yra sustiprinamas.

Šis pokalbis tarp Dievo ir žmogaus savo viršūnę pasiekia Jėzuje, kūnu tapusiame Žodyje. Vienu metu Jis yra ir tobulas Dievo žmogui skirtas Žodis, ir tobulas žmogaus atsakas Dievui. Taigi Jis buvo pokalbio žmogus. Visa Jono Evangelija yra eilė pokalbių, kurie mums leidžia vis giliau įsiskverbti į dieviškojo gyvenimo slėpinį: Jėzus nakčia susitinka ir kalbasi su Nikodemu, prie šulinio užmezga pokalbį su moterimi samariete, kalbasi su akluoju nuo gimimo, tuo tarpu visi kiti kalba tik apie Jį. Paskutinė naktis prieš Jo mirtį paprastai vadinama „paskutine kalba“. Iš tiesų tai tarsi galutinis pokalbis. Jis kalba su Poncijum Pilotu, kol šis jį pertraukia ir paklausia: „Kas yra tiesa?“ Žodis nutildomas. O Velykų rytą pokalbis prasiveržia tiesiai iš kapo kai Jėzus sode kreipiasi į Mariją Magdaliotę: „Marija!“, o Marija atsiliepia: „Rabuni!“. Ir paskutiniai žodžiai apaštalui Petruui yra klausimas, pokalbis, kuris atveria, į begalybę. Įdomu matyti, kad pirmieji krikščioniški tekstai, kurie priskiriami Pauliui, yra ne deklaracijos, ne tikėjimo išpažinimai, ne knygos, bet laišakai, kurie jau yra pusiau pokalbis...

Luko Evangelijoje, prieš pat Petro išsigynimą, Jėzus jam sako: „tu sutvirtėjęs stiprink brolius!“ (Luko 22, 32). Jėzus gerai žinojo Petro silpnumą, tačiau Jis tikėjo, kad ateis laikas ir Petras atgaus savo stiprybę. Kokia neįtikėtina pasitikėjimo ir vilties išraiška! Dievo Žodis yra duotas kiekvienam iš mūsų, kad mes vieni kitiems teiktume stiprybę. Čia negali būti jokio varžymosi.“

Žodžio jėga, Timothy. Radcliffe, o.p.

„Mes norim paliudyti Dievo Žodžio poros gyvenime svarbą ir vietą, kad kiti žinotų, jog tai įmanoma ir kad tai nepasiekiamą vienu ypu, jog tam kartais reikia daugybės atkaklumo metų. Tačiau mes norėtume paliudyti ir tai, koks iš to kyla džiaugsmas. Meilė auga, kai tarp vyro ir moters gyvena Viešpats. Kasdieną mūsų santuokos sakramentas atsinaujina ir suintensyvėja. Begalinė Dievo dovana: „Laimingi tavo namų gyventojai, jie galės tau giedoti, laimingi žmonės, kurių stiprybė tu esi, jų širdyse atsiveria keliai“.

...Tokioje dvasioje mes beveik kasdien prisėdame vienas priešais kitą savo svetainėje. Siekdami įeiti į maldą ir nutildyti mumyse esantį vidinį šurmulį, mes paklausome kokią nors įrašytą giesmę. Dažniausiai tai būna psalmė arba kokia nors frazė iš Pauliaus laiškų arba iš Evangelijos. Tuomet Bernardas garsiai perskaito dienos skaitinius. Manau, kad puiku, jog būtent tokiu būdu jis man kasdien „pateikia“ Dievo Žodį. Dievo Žodis tapo mūsų kasdienine duona. Kiekvieną dieną jis persmelkia mūsų gyvenimą ir jį praturtina taip, kaip tik Viešpats gali praturtinti. Dažnai, perskaitę tekstą, mes kurį laiką apie jį kalbamės, nes kartais tekstas būna sudėtingas ir jo prasmė neatsiveria iš karto. Mes stengiamės suprasti, ką Dievas norėjo pasakyti per šias eilutes ir mes apie tai kalbamės. Kiekvienas tekstas, kiekvienas kurio nors evangelisto perteiktas Jėzaus Žodis, kreipiasi į kiekvieną iš mūsų ir prakalba į mūsų kasdienį gyvenimą. Tam reikia, kad išsilaisvintume nuo jo įprastumo ir pažįstamumo, kad jis mums atsivertų savo pirminiu gaivumu ir dinamiškumu. Tai pavyksta ne iš karto, bet skaitymas dviese tai palengvina (...).

Toliau mes tęsiame mūsų maldą vienas šalia kito meldamiesi tyliąja malda, kurioje išsaugome savo intymumą, esame savo slaptajame sode su Viešpačiu. Dievo dovana. Taikos ir ramybės tarp mūsų šaltinis. Viešpats yra mūsų santykių, mūsų bendro gyvenimo, mūsų meilės artumoje, esantis mūsų tarpe.“

Krikščioniškos santuokos nuotykis, Bernardas ir Bernadetė Chovlon

3. TREČIASIS SUSITIKIMAS

„DYKUMA: VIDINĖ MALDA IR DVASINĖS REKOLEKCIJOS“

- 3.1. Malda
- 3.2. Pasidalinimas prie stalo
- 3.3. Tema
- 3.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 3.4.1. Klausimai poros prisėdimui
 - 3.4.1. Pasigilinimui

„Vidinė malda – tai gilus sielos siekis, mainai anapus žodžių, kuriuos sudaro daugelis kitų dalykų: dėmesingumas, visos esybės, kūno ir sielos bei visų jos galių, buvimas Dievui.“

Tėvas Henri Caffarel

3.1. Malda

Iš pirmos Karalių knygos

19, 11-12

Tada jį pasiekė VIEŠPATIES žodis: „Išeik laukan, – pašaukė jis, – ir stovėk ant kalno prieš VIEŠPATĮ, nes VIEŠPATS praeis“. Pūtė didelis vėjas ir buvo toks stiprus, kad skaldė kalnus ir trupino į gabalus uolas prieš VIEŠPATĮ, bet VIEŠPATIES nebuvo vėjyje. Po vėjo – žemės drebėjimas, bet VIEŠPATIES nebuvo žemės drebėjime. Po žemės drebėjimo – ugnis, bet VIEŠPATIES nebuvo ugnyje. O po ugnies – švelnus tylus dvelksmas.

3.2. Pasidalinimas prie stalo

Apie pasidalinimą prie stalo:

Pasidalinimas prie stalo – tai visų tarpusavio pasidalinimo tuo, ką kiekvienas savyje nešioja kaip giliausią atsaką į Dievo kvietimą, laikas.

Klausimai padėsiantys pasiruošti pasidalinimui prie stalo

Apie Dievo Žodžio klausymą (vieną iš įsipareigojimų).

- *Ar mums pavyko integruoti Dievo Žodžio klausymą į mūsų gyvenimo kasdienybę? Kaip?*
- *Kurios Evangelijos frazės mane labiausiai palietė per pastarąjį mėnesį?*

3.3. Tema

„Į dykumą“

Tėvas Kafarelis tikėjo, kad grįžimas į dykumą yra absoliučiai būtinas visiems aktyvų gyvenimą gyvenantiems vyrams ir moterims. Tai, ką jis vadino „dykuma“, nėra, kaip kas nors galėtų pamanyti, asketizmas ir atgaila. Jis tiesiog norėjo pasakyti, kad gyvenime būna laikas, kai reikia tiesiog išmokti atsijungti nuo kasdieninių rūpesčių ir užsiėmimų, kad vėl atrastum širdies ramybę ir tylą, skirtume laiko buvimui su Dievu ir Dievui.

Nepamirškime, kad, jei dykumoje esama tam tikrų asketizmo formų, tai esama ir oazių, kurios atgaivina, susitikimų, puikių ir netikėtų peizažų atradimų, didelių erdvių, kur galime plačiai kvėpuoti, ir visada naujas stebinantis grožis.

Be to, dykumoje mes keliaujame kartais įdomiais keliais, o kartais tokiais keliais, kurie atrodo neįveikiami ir norisi viską palikti. Štai kodėl paprastai per dykumą keliaujama dideliais karavanais. Vieni kitiems padeda, dalinasi maistu ir gėlu vandeniu, kad atgautų jėgas, pasirūpintų tais, kurie atsilieka, kad visi laikytųsi to paties kelio ir galų gale visi kartu pasiektų tikslą, net jei kelionė buvo sunki ir sudėtinga.

Tai yra ir poros bei komandos kelionės Dievo link įvaizdis.

Du įsipareigojimai, atitinkantys dykumoje praleistą laiką, tai metinės rekolekcijos ir vidinė malda. Dykuma, kaip vienumos vieta, tai privilegijuota sutikimo su Kristumi vieta. Dykuma – tai šių dviejų įsipareigojimų simbolis.

• *Vidinė malda*

Vidinė malda – tai tylaus klausymo, iš širdies į širdį su Dievu, laikas. Tai Dievo plano man atradimo ir priėmimo laikas. Dievas apsiereiškia ne triukšme, o „švelniame ir tyliame dvelksme“, kaip matėme šio susitikimo įžangos maldoje.

Vidinė malda mummyse ugdo klausymo ir pokalbio su Dievu gebėjimą.

Kas meldžiasi, tas yra „Dievo ieškotojas“, kartu su 42 psalme giedantis „Kaip elnė ilgisi tekančio vandens, taip aš ilgiuosi tavęs, Dieve“.

1 – Vidinė malda – tai dviejų asmenų „veikla“: Viešpaties ir mano.

Dievas man kalba per Šventąjį Raštą, per Evangeliją, per kūrinių, per mane supantį gyvenimą. Gandis sakydavo: „reikia klausyti vidinio balso, kuris mums kalba“.

Stengiuosi būti Jam dėmesingas. Vidinėje maldoje Dievas atsiskleidžia maldingu buvimu manyje. Šventajai Kotrynai Sienietei Viešpats sakė: „Tapk talpa, aš tapsiu srove“.

Kai atrandu Jo nepailstančią meilę man, tuo pačiu pamatau, kad mano meilė šalia Jo meilės yra labai vargana. „Vidinė malda – tai pokalbis su Dievu, gilus sielos siekis, visos būtybės, kūno ir sielos, visų pabudusių jos galių dėmesys ir buvimas Dievui.“ (Tėvas Henri Caffarel)

Šis buvimas veidu į veidą su Viešpačiu, kasdieninis Jo meilės, Jo dalyvavimo mūsų kasdienybėje, atradimas yra tikra atgaiva ir džiaugsmas net jei mes to fiziškai ir nejaučiame.

2 – Siūlomas metodas

Kaip ir Dievo Žodžio klausymo atveju, siūlome būdą kaip įeiti į vidinę maldą: kaip ir pirmuoju atveju, suprantama, kad šis siūlomas metodas nėra nei privalomas, nei vienintelis. Tai tik vienas iš kelių, viena iš krypčių ir mes esame laisvi pasirinkti.

Vidinė malda – tai mano dienos momentas, kai aš suvokiu Dievo ryšį su manimi. Skiriu tą laiką kontempliacijai, garbinimui, atsiprašymui, prašymui.

Dievo Žodžio klausymas, pvz., tos dienos Evangelijos skaitymas, gali būti įvadas į vidinę maldą.

A. Kontempliacijos laikas

- Žvelgiu į Kristų, tampa dėmesingu Jam, tam, ką Jis daro.

- Klausausi to, ką Jis sako per Dievo Žodį, stengiuosi save nutildyti.
- Per Viešpaties veiksmus ir žodžius, atrandu giliają Viešpaties intenciją.
- Ieškau principų, kurie įkvepia Jo veiksmus, to, kas Jam yra vertinga, kas Jį įkvepia ir formuoja Jo laikyseną, kas Jo širdžiai yra svarbiausia.
- Pamatau kaip konkrečiai Jis myli, kaip susitinka.
- Sustaju prie kurio nors vieno dalyko: žodžio, veiksmo, nes jaučiu, kad man tai yra svarbu, kad man reikia į tai atidžiau pažvelgti ar įsiklausyti.
- Skiriu laiko, kad Dievo Žodis kuo giliau į mane prasiskverbtų ir leidžiuosi būti Jo mylimas.

B. Garbinimo, atsiprašymo ir prašymo laikas

Tai svarbus vidinės maldos laikas, kurio nereikia pamiršti.

- Aš artinuosi prie Kristaus ir kalbuosi su juo, kaip draugas kalbasi su draugu.
- Ką tik buvau liudininku to, ką Jis padarė ir pasakė.
- Pasidalinu su Juo savo jausmais, tuo, ką perskaityta Evangelijos ištrauka manyje pažadino.
- Išsakau Jam savo susižavėjimą, padėką, pagyrimą, užduodu klausimus.
- Paprašau atleidimo.
- Pasidalinu tuo, kas ateina man į širdį: asmeninį troškimą, prašymą ar intenciją už konkrečių asmenį...
- Pabaigiu Tėve Mūsų, jungdamasis prie visų, kurie meldžiasi visame pasaulyje ir kartu su manimi sako, kad Jis yra mūsų Tėvas Danguje.

3 – Vidinės maldos vaisiai

Kai meldžiuosi vidine malda, esu kaip upė „pasijungusi“ prie savo versmės: teka vandens srovės, mane jos persmelkia, pripildo meile ir džiaugsmu. Būna, kad mes visiškai nejaučiame šių jausmų. Nereikia nusiminti. Vidinė malda nėra darbas ar pasirodymas, kur svarbiausia yra rezultatas. Tai kelionė, jos kryptis, kurios reikia nepamesti, o ne pareiga tobulai ir nedelsiant pasiekti sėkmę.

Esu kaip truputį nulūžusi medžio šaka, kuri vėl mėgina prisispauti prie kamieno, kad medžio svrai galėtų į ją patekti ir padėtų jai prigyti, sukrauti žiedus ir duoti vaisių.

„Asmens meilės dovana... negali būti nupirktą ar užsitarnauta. Juo labiau tai galioja, kai kalbame apie Dievą. Lygiai taip ir žmogus, būdamas Dievo akivaizdoje, turi suprasti, kad Dievo dovana gali būti tik grynai Dievo iniciatyva... visiška malonės dovana.“

Tėvas Henri Caffarel

• **Dvasinės rekolekcijos**

1 – Kas yra rekolekcijos?

Kita mūsų gyvenime sutinkama dykumos forma – tai dvasinės rekolekcijos. Dievo Motinos komandų chartijoje kiekvienas narys kviečiamas „jei įmanoma poroje, kiekvienais metais stoti Viešpaties akivaizdon ir apibendrinti praėjusius metus bent dviejų parų trukmės rekolekcijose“. Rekolekcijos – tai privilegijuotas laikas sustoti, nurimti, klausytis, melstis ir atnaujinti savo dvasinį gyvenimą.

Tai svarbus Viešpaties akivaizdoje leidžiamas laikas, skirtas tam, kad, šiek tiek atsitraukę, galėtume pažvelgti į savo kasdienį gyvenimą ir pagalvotume apie mūsų dvasinio augimo kelionę. „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite“. (Mk 6, 31-32)

Išdrįsti gyventi Evangelija, tai visų pirma išdrįsti viltis... dvasinės rekolekcijos skirtos jums padėti šioje kelionėje: tiesą sakant tai viena geriausių priemonių nepasiduoti baimei ir išsaugoti viltį. Atlikti dvasines rekolekcijas – tai ateiti prie dvasinio šaltinio ir iš jo atsigeriti.

Norėdami atsiliiepti į Kristaus iniciatyvą, turime imtis iniciatyvos išvykti... Atsijungti nuo visko, kas sudaro mūsų kasdienybę (vaikų, profesinės veiklos, rūpesčių...). Tai padaryti niekada nėra lengva.

Jei norime, kad rekolekčių laikas būtų vaisingas, turėtume jų **trokšti laisvai**, neverčiami. Joms apsisprendžiama asmeniškai... galite prašyti Viešpaties, kad suteiktų jums malonę tokiam sprendimui priimti.

Pats Dievas išvedė savo tautą į rekolekcijas, įdėdamas į jos lūpas pranašo Ozėjo žodžius, to, kuris kankinosi dėl to, jog jo žmona ėjo pas meilužius, o jis troško ją susigražinti:

„Todėl dabar ją viliosiu, išvesiu į dykumą ir prašnekinsiu jos širdį. Ten atiduosiu jai vynuogynus, o Achoro slėnį padarysiu vilties durimis. Ten ji atsiliieps man kaip savo jaunystės dienomis, kaip tą dieną, kai išėjo iš Egipto žemės“. (Ozėjo 2, 16-17).

2 – Duoti Dievui laiko: skirti ne mažiau kaip dvi paras

Davimas dovanai galioja ir laiko atžvilgiu. Ar šis laikas yra atimtas, prarastas ar dovanotas laikas? Reikia tikėti, kaip Teresėlė iš Lizjė tikėjo, kad esama „vaisingų praradimų“. „Tave mylėti, Jėzau, koks vaisingas praradimas, visi mano kvėpalai skirti tau negrižtamai!“ *Poema „Gyventi meile“.*

3 – Rekolekcijos poroje

Poros gyvenimo sėkmė didžiąja dalimi priklauso nuo sutuoktinių susitikimų kokybės ir gelmės. Jei nesusitikime, kaip galėsime pažinti vienas kitą ir mylėti? Melstis, išgyventi rekolekcijas poroje, tai sutikti būti kartu paliestiems Dievo, kuris save mums dovanuoja. Tai reiškia išmokti susitikti kitą dėl jo paties.

Rekolekčių nauda porai kyla iš šių dviejų susitikimų, kurie iš tiesų yra vienas susitikimas: vieno su kitu ir abiejų su Dievu.

Kartu išgyventa ši tyli pauzė, kaip naudosis ir gerumo versmė, padeda porai atgaivinti savo dvasinį, asmeninį ir santuokinį gyvenimą. Rekolekcijos padeda Dievui skirti pirmąją vietą, suvokti, kaip spinduliuoti Jo meilę. Kartu išgyventas maldos laikas yra stiprybės ir šviesos šaltinis. Rekolekcijos padeda augti mūsų žmogiškumui ir dvasingumui, o Santuokos sakramentas tampa dar vaisingesnis.

Kiekviename iš mūsų rekolekcijos paskatina atsivertimą. Jos leidžia geriau atpažinti Dievo troškimą ir atnaujina mūsų gyvenimą: daugiau maldos, daugiau pagarbos, daugiau meilės mūsų sutuoktiniui ir mūsų vaikams, stipresnis pasitikėjimas Dievu, didesnis aiškumas mūsų įsipareigojimų ir tarnystės kitiems atžvilgiu.

Labai svarbu paliudyti savo patirtį visai komandai, pasidalinant rekolekcijose patirta nauda. Mūsų spinduliavimas yra pozityvus stimulus mūsų grupelės narių dvasiniai pažangai. Neretai visa komanda nusprendžia metines rekolekcijas turėti kartu.

„Į dykumą turi išeiti su paprasta širdimi, nesiekdamas kažką nuveikti: iš tikrųjų dykumoje tu nieko neturi daryti, tik supaprastinti savo gyvenimą, atimti iš savęs visus užsiėmimus ir visas veiklas. Dykuma nėra lengva, ji – reikli.“

(René Voillaume)

4 – Praktiški patarimai

- Pradėkite joms ruoštis iš anksto.
- Pagalvokite apie praktiškus klausimus: vaikų priežiūrą, nuvažiavimą, su darbu susijusius keblumus, išlaidas...
- Pagalvokime poroje kokių rekolekcijų norėtume: vieta? Tema? Trukmė? Tyla? ... Šiuos klausimus galite aptarti poros prisėdimo metu, pasistenkite išsiaiškinti jūsų sprendimų prasmę ir motyvaciją.

3.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje

Vidinė malda

- *Pasidalinkime savo vidinės maldos patirtimi.*
- *Ar asmeninė vidinė malda keičia mano gyvenimą? Pasidalinkime patirtais pokyčiais.*
- *Kokios yra būtinos sąlygos, kad vidinė malda taptų tikru susitikimu su Viešpačiu?*

Rekolekcijos

- *Kaip atsiranda troškimas atlikti rekolekcijas? Kokios kliūtys iškyla mūsų sprendimui arba, priešingai, kas mums padeda jį priimti?*
- *Ar esame pasiryžę imtis priemonių, padėsiančių išvykti į rekolekcijas?*
- *Kai rekolekcijų metu „prarandame“ laiką dėl Dievo, koks yra jų vaisingumas?*

Magnificat

3.4.1. Klausimai poros prisėdimui

- *Ar mūsų namų aplinka palanki vidinei maldai? Kuo? Ką turėtume padaryti, kad mūsų namuose vidinei maldai būtų palankesnė aplinka?*
- *Kokiu būdu vidinės maldos praktika keičia mano asmeninį ir mano poros gyvenimą.*
- *Ar vidinės maldos praktika mus veda prie geresnio tarpusavio supratimo ir geresnio vienas kito priėmimo? O kaip yra santykiyje su mūsų vaikais?*
- *Pasidalinkime mūsų dvasinių rekolekcijų asmenine ir poros patirtimi.*

3.4.2. Pasigilinimui

Atvažiavus į vieną nepažįstamą miestą, pasidarė nejauku, mus apėmė nerimas, nes nebuvo kas mūsų lauktų nei uoste, nei stotyje ar oro uoste. Kita vertus, jei mus pasitinka kažkieno džiaugsmingas veidas, rankos siekia mus apkabinti, mes iškart pasijuntame stebuklingai paguosti, išgelbėti nuo žiauraus įspūdžio, jog esame palikti ir pasimetę. Tuomet nesvarbūs vietos papročiai, jų kalba, visas tas didelis ir keistas miestas. Nesunkiai gali būti užsieniečiu visiems, jei kažkam esi draugas.

Kaip gera ir jauku svečiams pamatyti, kad namų šeimininkai jų laukė. Tėvams ir vaikams nereikia daug aiškinti, kad atspėtume: pakanka pamatyti jų priėmimą, tam tikrą laukimo kokybę, o mums parodantame kambaryje – gėlių puokštę, meno albumą – nes jie žino, kas mums patinka ir mus tai įtikina.

Norėčiau, mielas drauge, kad, eidamas į vidinę maldą, visada tikėtum, jog esi laukiamas: laukiamas Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios, laukiamas visos Švenčiausios Trejybės Šeimos. Kur jūsų vieta? Prisiminkite, ką sakė Kristus: „Einu jums paruošti vietas“. Jūs turbūt man paprieštarausite, kad Jis kabėjo apie Dangų. Tai tiesa. Tačiau vidinė malda būtent ir yra Dangus, bent jau tai, kas yra esminė tikrovė: Dievo buvimas, Dievo meilė, Dievo priėmimas. Viešpats visada mūsų laukia.

Dar geriau: mums tereikia žengti keletą žingsnių ir Jis jau ateina mūsų pasitikti. Prisiminkite palyginimą: „Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo.“ O visgi jūs pamenat, jog šis sūnus buvo rimtai įskaudinęs savo tėvą: tačiau tai netapo kliūtimi, kad jis būtų nekantriai laukiamas.

„Esate laukiami“. Tėvas Henri Caffarel

Gyvenimas ir malda yra visiškai neatskiriami: gyvenimas be maldos tai gyvenimas, kuris ignoruoja vieną esminių egzistencijos dimensijų, tai gyvenimas, kuris pasitenkina regimybe, tuo, kas yra artima, tačiau artima fizine prasme, artima ir mums nereikia atrasti jo likimo didybės ir amžinumo. Maldos vertė slypi atradime, patvirtinime ir išgyvenime to, kad viskas turi amžinybės dimensiją, ir kad viskas, taip sakant, turi didybės dimensiją (...).

Dažnai mums atrodo, kad yra sudėtinga suderinti gyvenimą ir maldą. Tai klaida. Ši klaida kyla iš to, jog mes turime klaidingą supratimą apie gyvenimą ir apie maldą. Mes manome, kad gyvenimą sudaro nuolatiniai rūpesčiai ir su tuo susijęs jaudulys, o maldos esmė tai pasitraukti į kokią nuošalią vietą, nesvarbu kur, ir pamiršti viską, kas mus supa, mūsų gyvenimišką situaciją.

Jei norime išmokti melstis, pirmiausia turime solidarizuotis su žmogaus tikrovės visuma, su jo ir su viso pasaulio likimu: priimti jį jo visumoje. Kasdieniame gyvenime, gyvenimas ir malda turi būti vienas ir tas pats dalykas.

„Gyvenimas ir malda“. Tėvas Antonijus Bliumas

Vidinė tyla yra įmanoma. Jei norite ją pasiekti, turite būti kantrus ir švelnus. Smurtiniai būdai niekada nebuvo tinkami nusiraminiui pasiekti. Būtent iš šio nusiramavimo kyla visų mūsų galių nusiramimas, kad per jį Dievas galėtų mus pasiekti, kad paruoštų mus jo klausytis. Čia kalbu apie tam tikrą tylos savybę: kontempliaciją. Tai toks visiškai prabudęs dėmesys, pasiruošęs išgirsti vidinį balsą. Claudel'is mums rašė „Daugelis mokslininkų mums jau sakė, kad norint išgirsti, pakanka, turbūt, tik klausytis: taip ir yra! Tačiau šiandien jau ne mūsų klausos pagalba mes budime ir net ne mūsų nukreipto proto dėka: visa savo būtybe mes klausomės egzistavimo To, kuris yra.

Galbūt jūs dar kartą pasakysite, kad jūs jau praradote viltį pasiekti vidinę tylą, šį šventą susitelkimą. Vien jūsų pastangų nepakanka. Tai tiesa. Būtina, kad įsikištų dieviškoji malonė. Bet ar galėtų Dievas nesuteikti šios malonės? Jis trokšta, kad tyla įsitvirtintų jūsų sieloje, kad taptų įmanomas Tėvo ir Jo Sūnaus dialogas. Pasitikėkite, atkakliai melskitės vidine malda, o Kristus nuramins ir Jam atneš jūsų išsiblaškiusias galias, kaip ganytojas, apie kurį kalba šv. Teresė iš Avilos, kuris artėjant nakčiai užgroja fleita, kad surinktų ganykloje išsibarsčiusias savo avis.

„Vidinė tyla“. Tėvas Henri Caffarel

Ne vienatvė, kurią lemia gyvenimo aplinkybės, bet savanoriškai pasirinkta vienatvė, „dvasiškai“ pasirinkta.

Kai esame vieni, jau nesame kitų žvilgsnio akiratyje, nebeatliekame socialinio vaidmens, nebegalime save apibrėžti tik tuo, ką darome, per mūsų amatą, per įvairius mūsų įsipareigojimus, per mūsų įvaizdį, mūsų CV, mūsų vizitinę kortelę...

Vienumoje mes patys esame priešais save...

Netrukus, jei turime aiškumo drąsos, pastebime, kad už fasado kai kurios mūsų „vidinio būsto“ dalys yra šiek tiek nuskurusios, o gal net kaip reikiant apleistos!

Mes įvertiname skirtumą tarp tikėjimo, kurį išpažįstame sekmadienį, ir gyvenimo, kurį gyvename. Mes suvokiame, kaip stipriai norėtume mylėti ir kaip nemokame mylėti ar kaip mažai mylime; kaip mūsų emocinės žaizdos, mūsų nerimas, mūsų baimės, mūsų gyvenimas, kuris lekia ir nuolat kelia įtampą, žlugdo mumyse mūsų meilės polėkį...

Taigi dykumos vienatvė pirmiausia yra vaisingas žvilgsnis į savotišką veidrodį, kuriame mes kontempliuojame savo pačių „nuodėmę“ – tą nuodėmę, per kurią, kaip sakė jėzuitas François Varillon, „mes nutraukėme mūsų pačių kūrimo veiksmą“.

Eiti į „dykumą“ tai eiti link to ar tos, kuriuo ar kuria mes iš tikrųjų esame, priimti tiesą apie tai, kas mes esame, kuo iš tiesų norime būti.

Eiti į dykumą tai atrasti esminę tiesą, kurią Dievas nori pašnabzdėti mums į ausį: mūsų pačių išsamiausią tapatybę, kurią tik Jis vienas gali mums suteikti!

Taip, broliai ir seserys, išdrįsti patirti dykumos skurdą tai atrasti, kad anapus kaukių, personažų, visų blizgučių, kuriais apsikarstome, mes esame Dievo dukros ir sūnūs!

Nepaisant visų mūsų gyvenime pasitaikančių sukrėtimų, nepaisant visų sunkumų, esame kviečiami į prisikėlimo malonę, t. y. išeiti iš visų „kapų“ – tų „pagundų“, kurias mini mūsų evangelija – kurie neleidžia mums tapti tais, kuriais turėtume būti pagal Dievo troškimą...

Taigi pabandykime atrasti... tikros vienumos laiką, kad susitiktume su savimi pačiais vėl atrastume, kaip Emauso piligrimai, jog Dievas eina su mumis.

Keletas valandų vienuolyne, paprastas pasivaikščiojimas miške, stabtelėjimas namuose savo kambario slapoje...

Jei gerai paieškosime, atrasime „dykumą“, kuri mums tinka.

„Dykuma, visų pirma, yra vienumos vieta“. B. Revillion

Jau daugiau nei dvidešimt metų aš vedu šeimų rekolekcijas. Ir kiekvieną kartą, ateidami į šią rekolekcijų namų „kliniką“, kad atliktų rekolekcijas, t. y. „sielos gydymą“ (kaip sako protestantai), beveik visi šie vyrai ir šios moterys būna apimti anemijos, o išvykdami beveik visi būna įgavę naują dvasinį gyvybingumą.

Po metų ar dviejų, jie ir vėl turės atlikti rekolekcijas, nes daugelį jų bus vėl apėmusi anemija. Ir jie vėl patirs nepaprastą šių su Dievu praleistų dienų veiksmingumą.

Kur slypi šio veiksmingumo paslaptis? Tyla, kasdienės Mišios, malda... daugybė priežasčių, be abejo. Tačiau pirmoji ir svarbiausia priežastis yra kita. Šių vyrų ir moterų tikėjimas buvo nusilpęs, apsirgęs, mieguistas, išsekęs, merdintis: padvelkus Dievo Žodžiui, jis prabunda, sustiprėja ir grįžta į gyvenimą. Kadangi tarp tikėjimo ir Viešpaties Žodžio yra glaudus ryšys: tik Dievo Žodis turi galią pažadinti ir pamaitinti tikėjimą, kuris yra Dievo, Jo intymaus gyvenimo ir plano visai visatai, pažinimas...

Kas maitina savo tikėjimą, kas ieško Dievo pažinimo... tas yra apsaugotas nuo dvasinės anemijos.

Témoignage

„Kad jūsų tikėjimas pabustų“. Tėvas Henri Caffarel

Liudijimas

„Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite“. (Mk 6, 31)

Gan nestabiliu mūsų gyvenimo laikotarpiu (mūsų vaikai paliko mūsų namus, kilo klausimų dėl gauto pašaukimo) tarp mūsų atsirado įtampa ir dėl jos tapo sunku bendrauti. Tada mes nusprendėme atlikti rekolekcijas užuotiš vykę į turistinę kelionę, į kurią jau buvome suplanavę vykti. Ir štai mes užsiregistravome į DMK judėjimo pasiūlytą vidinės maldos mokyklą Massabielle rekolekcijų namuose.

Tai buvo penkių dienų rekolekcijos tyloje (pradžioje šis apibūdinimas mus šiek tiek išgąsdino), kurių metu mes gyvenome atskirose kambariuose, kiekviena su savo Biblija, buvome raginami laisvo laiko metu tarp numatytų mokymų ir liturginių maldų skaityti ir medituoti Dievo Žodį. Šie tylos momentai, kurie pirmąją dieną mums pasirodė per ilgi, labai greitai mums atnešė nusiramimą ir padarė prieinamus Dievo Žodžiui ir jo meditacijai. (...) Mums pradėjo patikti klausytis Dievo Žodžio ir jį medituoti tyloje, mes ėmėme trumpai užsirašinėti tai, kas mus sudomino, palietė arba buvo su mumis susiję.

Tarp visų mokymų buvo vienas, kuris mus ypač sudomino: tai paskaitos apie vidinę maldą, kuri mums vis dar kėlė didelių sunkumų. Mokymo vedantieji mums pranešė, kad vieną dieną, paskaitos metu, atvyks vienas vienuolis, vidinės maldos specialistas.

Į klausimą: „Tėve, kaip jūs meldžiatės vidine malda?“ Jis atsakė: „Tai labai paprasta, aš stoju priešais Viešpatį ir Jam sakau: Viešpatie, štai aš čia esu.“ (...) Ir jei mano protas ir dvasia blaškosi, aš vėl pakartoju: „Viešpatie, štai aš čia“, taip kartoju, kol man pavyksta atverti savo širdį tik Jo buvimui.“ Po daugelio metų mes ir toliau džiaugiamės šiuo paprastu mokymu ir dažnai jis mus įkvepia vidinės maldos metu. Be to, mes, kaip pora, susitikome su ten buvusiu dvasiniu palydėtoju, kad aptartume tai, dėl ko mūsų požiūriai skyrėsi. (...) Jis mums patarė tylos dieną pakeisti prisėdimo diena! Taigi, mes pasiruošėme pikniką ir grilių, kurie turėjo mums padėti šiame projekte, ir nuvykome į netoliese esantį mišką. Pirmiausia skyrėme laiko asmeniniams apmąstymams, tada laiko tyloje vienas šalia kito, ir pagaliau skyrėme laiko tarpusavio pokalbiui, ir viskas vyko Viešpaties akivaizdoje. Visa prisėdimui skirta diena mums pasirodė per trumpa! Į Massabielle grįžome iš naujo atradę ramybę ir trokšdami atsinaujinti.

Mes taip pat paprašėme, kad mums leistų priimti susitaikymo sakramentą. O kunigų patarimuose atpažinome sau tinkamas gyvenimo taisykles, kurios leistų mums kartu daryti pažangą. Pradžioje tyla mus gąsdino. Tačiau penkių dienų pabaigoje mes matėme, ką ji nuveikė mūsų santykiams su Viešpačiu ir su kitais rekolekcijų dalyviais. (...) Kai rekolekcijos baigėsi, jų poveikis toliau tęsėsi ir pamažu mus ėmė perkeisti. Kasdieniame gyvenime mes vis labiau galėjome atsiverti vienas kitam, o mūsų dialogas atgavo ramybę. Mumyse atgimė naujas žmogiškas ir dvasinis vaisingumas. Mes esame dėkingi, kad sugebėjome kartu išgyventi šį mūsų porai labai svarbų laiką.

Sugrįžti pas Viešpatį. Monique ir Jean Sabbagh, Dievo Motinos komanda „Bordeaux 69“

Malda. O Tu

O Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėse,
Leisk man su tavimi susitikti mano širdies gelmėse.
O Tu, kuris esi namuose mano širdies gelmėse,
Aš garbinu tave, mano Dieve, mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Būk pašlovintas, Viešpatie, mano širdies gelmėse.

O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Atsiduodu tavo meilei savo širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Tegu tavo džiaugsmas trykšta mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,

Apsaugok mane nuo bet kokio blogio mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Leisk man gyventi iš tavęs mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Aš trokštu to, ko tu trokšti mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Atverk mane pasauliui mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Šlovinu tavo šventąjį vardą mano širdies gelmėse.
O Tu, kurie esi namuose mano širdies gelmėse,
Šviesos bedugne mano širdies gelmėse.

Tėvas Henri Caffarel

4. KETVIRTASIS SUSITIKIMAS

“SUTUOKTINIŲ IR ŠEIMOS MALDA“

- 4.1. Malda
- 4.2. Pasidalinimas prie stalo
- 4.3. Tema
- 4.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 4.4.1. Klausimai poros prisėdimui
 - 4.4.2. Pasigilinimui

„Jei šiandien išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo širdžių“. O jūs, kurie esate susituokę, negalite negirdėti Dievo, jei klausotės, nes jūsų šeimos židiny Jis jums kalba daugeliu būdų. Bet štai klausimas: ar jūs klausote?

Kaip ir visi kūriniai, krikščioniška šeima yra kviečiama teikti Dievo garbei, kuriai ji ir buvo sukurta. „Garbinkite Viešpatį už visus jo darbus“.

Tėvas Henri Caffarel

4.1. Malda

Evangelija pagal Joną 17, 22-26

„Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai. Tėve, aš noriu, kad tavo man pavestieji būtų su manimi ten, kur ir aš, kad jie pamatytų mano šlovę, kurią esi man suteikęs, nes pamilai mane prieš pasaulio įkūrimą. Teisingasis Tėve, pasaulis tavęs nepažino, o aš tave pažinau. Ir šitie pažino, jog tu mane atsiuntei. Aš paskelbiau tavo vardą ir dar skelbsiu, kad meilė, kuria mane pamilai, būtų juose ir aš būčiau juose“.

4.2. Pasidalinimas prie stalo

Apie pasidalinimą:

Siekdami, kad šis pasidalinimo lakas būtų gyvybingesnis, turėtume išdrįsti...

- Priimti lobį, kurį mums kiti atskleidžia, bet priimti ir jų sunkumus
- Paprašyti: man reikalinga jūsų pagalba dėl...
-

Klausimai, padėsiantys asmeniškai pasiruošti pasidalinimui

- Ar galiu susitikti Viešpatį, jei vengiu susitikti su savimi pačiu?
- Kokios sąlygos yra geros man?
- Kaip pasiekti tylą savyje?
- Kas man sunkiausia?

4.3. Tema

Malda poroje ir šeimos malda

Malda poroje ir, jei tai įmanoma, visos šeimos malda įeina į Dievo Motinos komandų chartijoje minimus įsipareigojimus. Šie konkretūs įsipareigojimai atspindi tai, ką kiekvienas DMK judėjimo narys yra kviečiamas vykdyti, kad galėtų gyventi pilnatvėje savo, kaip pakrikštytojo, gyvenimą santuokoje.

Sutuoktinių malda porą su Kristumi susieja per kasdienį dialogą. Prisiminkime mūsų santuokos apeigas, kai, po mūsų išsakyto pasižadėjimo ir įsipareigojimo, meldėmės mūsų pirmąją santuokine malda. Šeima, per bendrą maldą, Viešpačiui patiki pačius svarbiausius savo gyvenimo ir savo meilės klausimus.

Šeimos malda sustiprina šeimyninius ryšius ir mūsų ryšį su Viešpačiu. Vaikams tai pirmoji krikščioniško gyvenimo mokykla. Būtent tėvams tenka misija juos pažadinti tikėjimui. Labai svarbu, kad šeima būtų ta vieta, kur jie jaustųsi kviečiami melstis.

A. Malda poroje

Krikščioniška pora gyvena Santuokos sakramento kasdienėje tikrovėje. Kalbame apie abipusį įsipareigojimą, tarp poros su Kristaus, kaip Sandoros vaisių.

Sutuoktinių malda – tai kasdieninis būdas prisiminti ir atgaivinti šį Kristaus meilės ryšį su mūsų žmogiškąja meile. Jis leidžia, kad ši meilė taptų Dievo meilės žmonėms liudijimu ir įgyvendinimu. Pora, šeima – tai palaimintos vietos, kur kiekvienas gauna labai daug meilės. Štai kodėl pora, su Dievo pagalba, turi išmokti kasdieniame gyvenime šią meilę perduoti esantiems šalia. Tai vyksta per sutuoktinių maldą, kai jie kartu Dievo akivaizdon atneša savo gyvenimus.

Kristus yra ypatingu būdu esantis, kai pora meldžiasi drauge: jie ne tik atnaujina Dievui ištartą jų santuokos „Taip“, bet išreiškia ir vienybės gelmę, kuri vienintelė dovanoja sakramento malonės sustiprintą širdžių ir dvasios sąjungą.

Poros malda – tai dviejų asmeninių maldų bendra išraiška, tai Santuokos sakramento malonės vaisius. Tai puiki ir ypatinga vyro ir moters gyvenime akimirka, kai jie kartu gali išreikšti Dangiškajam Tėvui savo meilę.

Net jei kiekvienas sutuoktinis turi savitą maldos stilių, svarbu, kad jie drauge atrastų bendrą maldos būdą, kad galėtų atrasti ir išgyventi naują poros gyvenimo dimensiją.

Ne visada lengva melstis dviese. Kadangi malda visų pirma yra į Dievą nukreiptos meilės polėkis, nenuostabu, jei kartais susiduriame su nenoru ar sunkumais kito akivaizdoje atverti ir išreikšti tai, kas mumyse yra intymiausia.

Sunku melstis kartu, jei širdyje nešiojamės kartėlį ar pagiežą, jei skubame, jei maldą laikome sunkia pareiga, kurią būtinai turime įvykdyti, kai visiškai to nenorime. Poros malda turėtų būti gilios meilės sąjungos ir džiaugsmo Dieve metas: niekada nepraraskime ryžto! Kai kurios poros užtrunka daugelį metų, kol tai pasiekia. Svarbiausia visada atnaujinti bandymus, kai patiriame nesėkmę ir drauge ieškoti kitų būdų (kito laiko, kitos vietos, kitų išraiškos būdų ir t.t.).

1. Malda drauge – vyras ir žmona

Vyras ir žmona stoja Dievo akivaizdon, kad Jį pagarbintų, šlovintų, klausytųsi Jo ir paprašytų Jo malonės, kad savo žmogišką meilę jie išgyventų kaip Dievo meilės atspindį.

Santuokinė malda sustiprina meilės ryšį tarp vyro ir žmonos ir tarp sutuoktinių bei Viešpaties. Kiekvienas palaiko ir augina savo asmeninį ryšį su Dievu. Darydama pažangą santuokinės maldos srityje, sutuoktinių pora tuo pačiu metu šiai savo maldai suteikia struktūrą.

Krikščioniška pora yra ne tik abipusis vyro ir moters savęs dovanojimas. Tai yra ir pasišventimas, savęs dovanojimas Kristui. Bibliniais terminais šnekant, tai sandora tarp Kristaus ir poros. Tai ką Jahvė kitu metu sakė: „Aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta“, dabar Jis tai sako Santuokos sakramento sujungtai porai. Per šią sandorą kiekviena krikščioniška pora perkeičiama į Dievo meilės kitiems ženklą.

Santuokinė malda yra stiprus mūsų poros šventimo laikas. Ją sustiprina įvairios malonės, kurias mes gauname iš sakramentų: Santuokos, Susitaikymo, Eucharistijos...

Santuokinės maldos metu, mes drauge šloviname Dievą. Mes Jo prašome atleidimo, mes užtariame tuos, kuriuos mylime ir meldžiamės už visą pasaulį. Mes kartu ieškome Dievo valios mums. Mūsų malda gali būti labai paprasta: pavyzdžiui, kartu pasimelsti *Tėve Mūsų*. Jei mūsų malda padeda mums giliau vienas kitą pažinti, sukuria „bendrą sielą“, tai yra jau pasekmė, o ne santuokinės maldos tikslas.

„Tobija, išlipęs iš lovos, Sarai sakė: „Mylimoji, kelkis. Pasimelskime ir maldaukime savo Viešpatį, kad būtų mums gailestingas ir mus apsaugotų.“ Ji tada atsikėlė, ir jiedu ėmė melstis, maldaudami, kad būtų apsaugoti.“ (Tobito 8, 4-5)

2. Keletas orientyrų, kuriais galime vadovautis:

a) *Atsiverti Dievo buvimui*

Maldos pradžioje svarbu, kad žodžiu ar gestu parodytume mūsų troškimą dvasiškai atsiverti Dievui. Pavyzdžiui, maldos pradžioje, kaip kunigas prie altoriaus, galime kartu pasakyti: „*Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų ir suteik mums ramybę*“. Galime persižegnoti ar padaryti kita gestą, kuris regimu būdu atnaujintų mūsų tikėjimą sandora, kurią Kristus su mumis yra sudaręs.

b) *Susitaikyti*

Jei turime kokių nusiskundimų savo sutuoktinio atžvilgiu, jei neturėjome laiko ar noro apie tai pakalbėti, Dievo akivaizdoje galime pripažinti, kad turime vienas kitam atleisti. Taip pat galime paprašyti, kad Jis mums padėtų tai padaryti.

Taigi galime mūsų bendrą maldą pradėti sakdami: „*Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams*“.

c) *Suartėti*

Mes esame labai skirtingi, o gyvenimas kartais mus dar labiau atskiria. Visa tai gali apsunkinti mūsų susitikimus. Net to nenorint, pasitaiko akimirku, kai jaučiamės nutolę vienas nuo kito. Sutuoktinių malda padeda priartėti vienas prie kito, širdyje suvokiant savo trapumą. Galime savo maldą pradėti taip: „*Ateik Šventoji Dvasia, pripildyk Tavimi tikinčiųjų širdis ir uždek juose Tavo meilės ugnį. Atsiųsk savo Dvasią ir viskas bus sukurta, ir atnaujink žemės veidą*“. Arba pradėti spontaniškai išsakyta malda.

d) *Mylėti ir dėkoti*

Pripažindami mūsų gyvenime Dievo padarytus stebuklus, mes dėkojame Dievui už mūsų išgyvenamą meilės istoriją ten, kur Jo meilė yra veiksminga ir save apreiškia. Atpažinkime iš Šventosios Dvasios gautas dovanas:

„Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko geriesi, lyg nebūtum gavęs?“ (1 Kor 4,7)

e) *Melstis skirtingais būdais*

Esama daug būdų, kuriais galime melstis sutuoktinių bendros maldos metu. Laikui bėgant ir keičiantis vidinėms sutuoktinių nuostatomis, šie būdai irgi kinta. Kai kam, pavyzdžiui, patinka klausytis Dievo Žodžio ir jį medituoti. Kiti tiesiog spontaniškai kreipiasi į Viešpatį ir Jam išsako savo širdies troškimus. Kiti jungiasi į visuotinę Bažnyčios maldą ir meldžiasi *Liturgines valandas*. Dar kiti renkasi melstis Bažnyčios siūlomas maldas... Koks bebūtų pasirinkimas, svarbu melstis drauge.

Mes pateikiame pasiūlymus, bet akivaizdu, kad kiekvienas gali leisti pasireikšti savo spontaniškumui, kaip vaikas, kuris kalba savo Tėčiui.

f) *Eiti į priekį ir įveikti sunkumus*

Poros, kurios vedamos tikėjimo, įsipareigoja bendrai maldai, labai greitai patiria naudą ir liudija padarytą pažangą. Daugelis porų čia sužino giliausius savo sutuoktinių širdies troškimus ir jų vidinio gyvenimo siekius. Ne viskas pasiekama iš karto. Tik žingsnis po žingsnio judame į priekį.

3. Keletas patarimų poros maldai pagilinti

Malda poroje mus priartina vienas prie kito ir prie Dievo. Ji atneša pokyčių ir gali būti tikra pagalba poros gyvenime.

Ji gali laipsniškai ir po truputį keistis:

- Pasirinkite trumpos, reguliarios, nustatytu metu ir, jei įmanoma, toje pačioje vietoje, vykšančios maldos laiką.
- Skirkite laiko ateiti Dievo akivaizdon. Pavyzdžiui, padarykite kryžiaus ženklą.
- Perskaitykite iš anksto pasirinktą psalmę ar kurią nors Biblijos istoriją.
- Balsu pasakykite jus palietusį žodį ar frazę.
- Tarpusavyje pasidalinkite kodėl jus tai palietė.
- Meldžiantis kartu ir vienam už kitą, kalbėkite Dievui konkrečiai: melskitės už save patį ir už jūsų sutuoktinį intencijomis, kurios jus asmeniškai liečia. Kalbėti Dievui – tai Jam dėkoti, Jį garbinti arba prašyti Jo atleidimo.
- Padėkos išsakymas mums padeda susitelkti ties Dievu ir būti Jam dėkingu.
- Maldos pabaigoje palikite laiko vidinei tylai, kad išgirstumėte kam jus mus kviečia Dievas.

B. Malda šeimoje

1. Šeimos malda

Šeimos malda – tai atsakas į Dievo kvietimą būti „Jo vaikais“. Per šeimos maldą visi gyvenimo įvykiai, ar jie būtų džiugūs, ar liūdni, šeimos gyvenimo istorijoje tampa Dievo meilės įsiterpimo ženklais. Jie tampa malonės veikimo, užtarimo ar atsidavimo Jo valiai priežastimi.

Per maldą krikščioniška šeima yra kviečiama pašventinti save, savo krikščionišką bendruomenę ir visą pasaulį.

Šeimyninė malda teikia stiprybės, kad šeima galėtų gyvuoti, kaip pirminė žmogiškosios bendrijos ląstelė.

Šeima yra privilegijuota santykių su kitais ir su Dievu mokymosi vieta. Tai tikėjimo perdavimo ir apreiškimo vieta, kur išgyvenama meilė, vienybė, atleidimas, ramybė ir tarnystė vargšams. Šis tikėjimo apreiškimas įsikūnija maldoje, kuri veda pas Kristų, Meilės šaltinį.

Malda šeimoje yra labai svarbi ir tėvams, ir vaikams, nes, kaip dažnai primena pontifikai, „šeima yra pirmoji Bažnyčios ląstelė“.

Kai visa šeima meldžiasi kartu, nepamirštant ir sutuoktinių maldos, ši malda tampa bendruomenine malda. Tėvai kviečia savo vaikus melstis, meldamiesi kartu su jais.

Suaugdami, būdami pamaitinti tuo, ką gavo iš savo tėvų, vaikai ieškos asmeninio ryšio su Dievu.

Tačiau, jei įmanoma, svarbu išlaikyti visos šeimos maldą, pavyzdžiui, meldžiantis prieš valgį.

Svarbu, kad tėvai ir toliau melstųsi už savo vaikus, ypač tuomet, kai atrodo, jog šie yra nutolę nuo tikėjimo.

Per maldą, šeima patiria savo dvasinę vienybę, meilę, kuri suvienija juos tarpusavyje ir su Dievu. Svarbu paieškoti tokių maldos formų, kurios paskatintų vaikų dalyvavimą ne tik tuomet, kai jie dar maži, bet ir tuomet, kai paauga. Šeimos vienybė šiuose dvasiniuose mainuose stiprėja.

Būna taip, kad vaikai, o ypač paaugliai, rodo nepasitenkinimą šeimyninės maldos atžvilgiu. Negalime jiems prieš jų valią jos primesti. Gilus pokalbis su tėvais (ar vienu iš jų) gali jiems padėti suprasti jos svarbą. Patiems tėvams taip pat gali kilti klausimų dėl šeimos maldai skirto laiko, dėl kiekvieno asmens spontaniškumo, dėl siūlomų tekstų... Kartais išmintis slypi mokėjime išlaukti kito palankaus momento.

Svarbios liturginių metų didžiosios šventės ar svarbūs laikotarpiai, kaip antai, Adventas, Kalėdos, Gavėnia, Velykos, Šeštinės, Sekminės, yra ypač palankūs momentai šeimos maldai atgaivinti ir praturtinti, kai kiekvienas gali prisiišti aktyvų vaidmenį ir atsakomybę. Vaikų palydėjimas katechezėje, kai jie pasiekia sąmoningo tikėjimo amžių, tėvams taip pat leidžia praturtinti šeimyninę maldą ir patikėti vaikams kurią nors atsakomybę ją ruošiant.

2. Praktiniai pasiūlymai dėl šeimyninės maldos

„Perduok maldą savo šeimai, perduok ją savo vaikams. Išmokyk juos melstis. Nes mažylis, kuris meldžiasi yra laimingas vaikas.“ (Motina Teresė)

Kad šeimyninė malda būtų reguliari ir nekiltų didelių kliūčių, siūlau jums išlaikyti ją paprastą ir trumpą. Kaip šeima keičiasi sezonų ritmu, taip ir šeimyninė malda laikui bėgant kinta.

Štai nedidelis vadovas, kuris jums padės palaikyti maldą:

Maldai skirtoje vietoje uždekite žvakę. Paprašykite, kad tai padarytų kuris nors jūsų vaikas. Skirkite truputį laiko pabūti tyloje, nes tyla kuria maldai palankią atmosferą. Užmerkite akis ir stodami Viešpaties akivaizdon, „eikite“ į savo širdį: „Viešpatie, Tu esi čia su mumis, kiekviename iš mūsų. Atsiųsk savo Dvasią ir padėk mums melstis.“ Tai jums padės šiek tiek atsipalaiduoti. Tylos laiko trukmė priklausys nuo vaikų amžiaus. Jeigu jie ima kvailioti ar nervintis, greičiausiai jie jau pasiekė dėmesio išlaikymo ribas. Paprastai, kuo vaikas jaunesnis, tuo malda turėtų būti trumpesnė, tarkim, nuo dviejų iki penkių minučių.

Jūs taip pat galite pradėti giedoti kokią vaikų mėgstamą giesmę. Vaikas suvokia judėdamas ir dainuodamas. Giesmė padeda sutikti Dievą ir švęsti šį susitikimą su viskuo, kas mes esame. Po giesmės, jūs galite paskaityti dienos Evangelijos ištrauką. Tuomet kiekvienas kviečiamas

spontaniškai išsakyti maldą ar prašymą. Paminėkite tuos, kuriuos mylite ir kurie išgyvena sunkumus. Jei meldžiatės vakare, melskitės už asmenis, kuriuos tą dieną sutikote. Galite pabaigti maldą, paimdami vienas kitą už rankos ir sukalbėdami *Tėve Mūsų*. Paslaptis slypi maldos trumpume ir mūsų kantrybėje. Pabandykite ir pamatysite. Šventoji Dvasia jums padės – Ji yra tikrasis maldos vedlys ir Ji dažnai įkvepia vaikus.

Ne tik tėtis ar mama turėtų vesti maldą. Paprašykite kurį nors jūsų vaiką, kad jis paruoštų kitos dienos ar kito sekmadienio maldą. Galite melstis ir jo kambaryje, jo maldos kampelyje. Svarbiausia – melstis. Kad jums būtų lengviau, paieškokite literatūros šia tema. Kodėl neatspausdinus ir nesusegus jums labiausiai patinkančių maldų ir giesmių į segtuvą? Arba galite paimti tekstus iš tos dienos liturgijos.

Jei lengviau melstis su mažyliais, tai visai kas kita yra malda su pačiais didžiausiais, net jei kiekvienas vaikas yra skirtingas. Paaugliai protestuoja jau tuomet, kai juos kviečiame į Mišias. Tai ką jau bekalbėti, jei norėsite juos pakviesti melstis kartu! Jie auga ir jiems reikalinga autonomija. Jeigu jie su jumis nesimeldžia, tai nereiškia, kad jie visai nesimeldžia. Dievas yra laisvas teikti dovanas ir mūsų vaikus Jis kartais veda kitais nei mūsų keliais. Tačiau už juos mes visada galime melstis.“ (Jacques Gauthier)

4.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje

- *Kiekviena pora kviečiama pasidalinti savąja maldos poroje ir šeimoje patirtimi.*
- *Kaip mes reaguojame į pateiktus tekstus?*
- *Kai kurios poros, mėgindamos paaiškinti jų santuokinės maldos sunkumus, nurodo drovumą. Jei taip yra:*
 - o *Ar galėtume patikslinti šio „drovumo“ priežastis?*
 - o *Kuo dar galėtume paaiškinti sutinkamus sunkumus?*
- *Malda poroje siūloma kaip meilės priežiūros kelias.*
 - o *Kokios yra jūsų patirtys?*
 - o *Ar galėtumėt pateikti keletą konkrečių atvejų, kai malda sustiprina meilę?*

4.4.1. Klausimai poros prisėdimui

Jūsų pasidalinimas šį mėnesį bus skirtas poros maldos praktikai:

- *Ar mums pavyksta melstis kartu? Kaip reguliariai? Kokie yra skirtingi mūsų maldos būdai? Kaip mums pavyksta įveikti šiuos skirtumus?*
- *Kokiomis priemonėmis pasinaudojame bendrai maldai?*
- *Kai meldžiamės kartu, kokie yra pagrindiniai mūsų džiaugsmas ir pagrindiniai sunkumai? Kokie mūsų gyvenimo aspektai keičiasi?*
- *Ką mėginsime įgyvendinti po šio pasidalinimo?*

Sutuoktinių malda

Viešpatie, padaryk mūsų šeimą Tavo meilės vieta. Te nebūna joje įžeidimų, nes Tu mums dovanoji tarpusavio supratimą.

Te nebūna joje kartėlio, nes Tu mus laimini. Te nebūna joje egoizmo, nes Tu mus drąsini.

Te nebūna joje apmaudo, nes Tu dovanoji atleidimą. Te nebūna apleidimo, nes Tu esi su mumis.

Te išmokstame mūsų kasdieniame gyvenime ateiti pas Tave.

Te kiekvienas rytas pradeda naują dieną, kurią dar labiau tarnausime kitiems.

Te kiekviena naktis mus pasitinka su vis stipresne sutuoktinių tarpusavio meile.
Viešpatie, padaryk, kad mūsų gyvenimai, kuriuos Tu norėjai apjungti, būtų kupini Tavęs.
Padėk, Viešpatie, mūsų vaikams tapti tokiais, kokiais Tu trokšti, kad jie taptų.
Padėk mums juos auklėti ir vesti Tavuoju keliu.
Te būname mes vienas kitam paguoda.
Te tampa mūsų meilė priežastimi Tave dar labiau mylėti.
Te dovanojame tai, ką turime geriausio savyje, kad būtume laimingi šeimoje.
Kad dienos prasidedant eitume Tavęs pasitikti, o Tu mums visiems laikams suteiktum vienybę Tavyje.
Amen

4.4.2. Pasigilinimui

Teologiniai sutuoktinių ir šeimos maldos aspektai

Krikščioniška santuoka tai nėra tik abipusis vyro ir moters dovanojimas, bet ir poros dovanojimas Kristui. Nuo šiol, šioje poroje, kuri save dovandama atsiveria ir Jam, yra Kristus. Šis buvimas yra tikras, jau taip yra, kai du ar trys susirenka Kristaus vardu, tačiau poros atveju Jo buvimas yra dar stipresnis ir pilnesnis: viena sutartis, viena sandora, bibline prasme, tarp Kristaus ir šeimos. Tai, ką anksčiau sakė Jahvė: „Aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta“, Kristus, savo ruožtu, tą patį sako porai. Taip susietas su pora, Kristus siekia padėkoti savo Tėvui per šiuos sutuoktinius ir su jais užtarti visą pasaulį...

Kol iki to nepakylame, negalima gerai suprasti sutuoktinių maldos. Jos būtinumą ir didybę galima paaiškinti tik pasitelkus Santuokos sakramentą. Žodžiu, kai Kristus sakramentiškai suvienija vyrą ir moterį, sukuriama šventovė, tai yra krikščioniški namai. Ten, kartu su šia pora ir per šią porą, Jis galės švęsti tą didžią Sūnaus šlovinimo, garbinimo ir užtarimo liturgiją, kurią įkurti žemėje Jis ir atėjo...

Kiek kartų pastebėjau, kad egzistuoja ryšys tarp sutuoktinių maldos ir Santuokos sakramento! Pateiksiu keturių šeimų liudijimus: „Per sutuoktinių maldą mes tarsiu iš naujo susituokiame“, „Sutuoktinių malda – tai mūsų Santuokos sakramento pratęsimas“, „Viena iš priežasčių, kam jos reikia, yra ta, jog ji mumyse palaiko Santuokos sakramento malonę“. Ir pagaliau: „Tarsiu kasdien pakartotume mūsų sakramentinį „taip“. Ar tai ne nuostabi teologija?

O šeimos malda? Labai greitai pora tampa šeima. Taigi sutuoktinių malda natūraliai išsiskleidžia į šeimos maldą. Aš nesakau, kad šeimos malda pakeičia sutuoktinių maldą, bet kad sutuoktinių malda išsiskleidžia į šeimos maldą. Skirtumas yra svarbus. Tuo noriu pasakyti, kad norint suprasti gilią šeimos maldos reikšmę, reikia pradėti nuo sutuoktinių maldos.

Sakome, kad pora yra Bažnyčios ląstelė, ji gyva Bažnyčios gyvybe: šios mažosios ląstelės, kaip ir visos Bažnyčios, pirmutinė paskirtis yra Dievo kultas. Tuo pačiu nepamirštu, kad pora turi ir kitą jai būdingą konkrečią paskirtį: gyvybės dovanojimą. Tačiau pats šis gyvybės dovanojimas bus gerai suprantamas tik per jos kulto misiją. Aš paaiškinsiu.

Didysis vaisingumo tikslas krikščioniškoje šeimoje yra, ar bent jau turėtų būti, gimdyti ir formuoti „garbintojus dvasioje ir tiesoje“, kad žemėje tęstųsi tikrojo Dievo kultas. Tačiau belaukiant, kol vaikai savo ruožtu ims kurti šeimas, sutuoktinių malda juos sujungia ir išsiskleidžia į šeimos maldą, kaip sula kamienu pasiekia šakas, kad jos praskleistų žiedus ir duotų vaisių. Santuokinė malda įtraukia vaikus, kad jie visam pasauliui skelbtų Viešpaties šlovę. Taip suprantama šeimos malda yra daug daugiau nei gražus paprotys ar sektina tradicija: tai iš tikrųjų yra pirminė, pagrindinė, esminė krikščionių šeimos veikla.

Tėvas Henri Caffarel

Maldos poroje sunkumai ir džiaugsmai, liudijimas

- Sunkumai

Pirmasis sunkumas – tai regularumo ir atkaklumo stygius. Aš su tuo susiduriu kasdien mėginamas melstis vidine malda. Iš tiesų, malda tai įprotis, kurį reikia įgyti (net jei kai kuriais vakarais reikia šiek tiek prisiversti). Šiandien mes iš tiesų trokštame, kad mūsų malda būtų kasdieninė, net jei grįžtame vėlai. Įprotis tapo mūsų sąjungininku, o tai, jog esame dviese, padeda mums vienam kitą palaikyti.

Įprotis ar rutina? Viską atliekant mechaniškai, kyla pavojus pasitenkinti minimumu, užmigti vidinės maldos metu – kiek kartų mums jau tai yra nutikę! Tačiau vienas dalykas visais atvejais guodžia – tai sau priminti, kad ir koks būtų mūsų maldos turinys, jog tai yra laikas, skirtas Dievui ir mūsų porai. O mūsų dvasinis vadovas mus ramina, sakydamas, kad nėra nieko gražiau, kaip užmigti Viešpaties glėbyje.

Kartais vis dar nemokame garsiai kreiptis į Viešpatį, kai norime Jį pašlovinti arba patikėti Jam kokią intenciją: mums tai natūraliai išeina su vaikais, tačiau būdami dviese jaučiamės santūresni, mums nelengva balsu spontaniškai kalbėti.

- Džiaugsmai

Mes jums liudijame, kad šis laikas praturtina, kad po šešerių santuokos metų, nepaisant sunkumų mes toliau meldžiamės.

Sutuoktinių malda – tai Viešpaties akivaizdoje kartu praleistas laikas, kada mes pailsime, pažvelgiame savo dieną, patikime Jam savo džiaugsmus ir sunkumus.

Šis dialogas trise kiekvieną dieną vis labiau sutvirtina mūsų porą, leidžia mums išsilaisvinti iš įtampų. Esame vieningi Jam sakydami, kad mylime Jį iš visos širdies. Kristus ten yra, Jis įsipareigojo mums mūsų vestuvių dieną ir būtent maldos metu mes tai giliau ir geriau suprantame, kreipiamės į Jį ir į Jo Tėvą, pasineriame į Jo meilę, kuri mus augina, kuria mūsų porą. Jis yra šaltinis, Jis teikia mums savo ramybę, meilę ir džiaugsmą.

Mūsų poros malda, liudijimas

- Sutuoktinių maldos praktika

Mūsų poros maldos pradžia buvo sunki dėl tam tikro sumišimo, dėl kito žvilgsnio baimės, dėl žmogiškos pagarbos ir pan. Mes pradėdavome tiesiog nuo Tėve mūsų ar kurios kitos maldos sukalbėjimo, ar nuo Magnificat, apie kurį sužinojome.

Mūsų sutuoktinių maldos evoliucija

Palengva tobulėjome, įtraukdami ir dienos Evangelijos skaitymą, vienydamiesi su visa Bažnyčia. Nuo tada mes mėginavome apmąstyti dienos Evangelijos tekstą arba prisiminti kurią nors frazę, kuri mus maitintų visą dieną.

O komandoje jau keleri metai susitinkame maldos vienybėje kiekvieną ketvirtadienį.

- Neigiami momentai

Savaitgaliais arba per atostogas, neturint „žadintuvo“, mūsų malda dviese būna reguliariai pamirštama.

Profesiniai rūpesčiai gali paimti viršų ir sutrukdyti būti atidiems skaitant Evangeliją.

- Teigiami momentai

Esame įsitikinę, kad Šventoji Dvasia yra šio kasdienio susitikimo priežastis ir kad jei mūsų malda keičiasi, evolucionuoja, tai tik dėl Jos. Kai pradėdame nuo sutuoktinių maldos, galime abu

stoti Dievo akivaizdon, Jam patikėti savo dieną, kuri prasideda, su visais jos rūpesčiais ir džiaugsmiais, kurie ją paženklins, ir išsakyti savo intencijas.

- Dvasiniu lygmeniu

Tėvas Kafarelis sakė, kad „santuokinė malda yra labai stiprus Santuokos sakramento laikas“. Mes tai patyrėme per savo maldos praktiką: kai mūsų pora patyrė didžiulį išbandymą, vienas iš mūsų galėjo palaikyti kitą.

- Išvada

Šeimyninių išbandymų metu jausdavome būtinybę dar daugiau melstis ir visai natūraliai atsigręžėme į Mariją.

Mūsų kasdienė sutuoktinių malda mums padeda nuolat vis iš naujo atrasti, kad Dievas yra su mumis ir mus lydi nuo pat mūsų Santuokos sakramento metu išstarto TAIP.

Ištikima Dievo žodžio meditacija mus evangelizuoja ir kiekvieną iš mūsų šiuo žodžiu praturtina.

Šeimos malda

Paskalė: Kai turėjome tik dukrytę (nuo 2 iki 3 metų), šeimos malda dažnai meldavomės jos kambaryje. Aš jai paskaitydavau nesudėtingą ir gausiai iliustruotą knygelę, pridėdavau dar vieną asmenišką malda.

Dabar, kai šeima padidėjo ir vaikai paaugo, mes nusprendėme sekmadienius paženklinti „Dievo antspaudu“. Mums tai šventinė diena, su aperityvu ir pašvęsta Dievui. Per pietus arba per vakarienę mes su visa šeima prieš pradėdami valgyti meldžiamės. Maldą pradėdame kryžiaus ženklų ir stengiamės išlaikyti rimtį. Lorenas kartais sukalba kokį įprastą palaiminimą.

Tuomet mes kviečiame vaikus išsakyti tai, ką džiaugsmingo jie nešioja širdyje („dėkoju tau, Jėzau, už...“) arba tai, dėl ko jiems liūdna („atleisk man, kad...“ arba „padėk man, kad...“). Mūsų jauniausia mergaitė dar nekalba, o antrasis, priešingai, pradeda ilgas ir nebūtinai maldingas tiradas. Mūsų vyresnėlė dukra stengiasi pasakyti, kas jai svarbu, ir kartais pasako labai gražių maldų. Štai nesenas pavyzdys: „Ačiū, Jėzau, kad mano mažoji sesutė nusišypsojo.“ Kai ji pradeda rodyti, kad jai jau šiek tiek atsibodo (ji dabar šešerių), mes pasitelkiame mažą vaikiškų maldų knygelę. Tuomet jai pasiūlome pasirinkti ir perskaityti vieną maldą ir paprastai tai padeda, nes ji jaučiasi įvertinta. Tame pačiame maldų rinkinyje yra maldų įvairioms svarbioms metų progoms.

Dažnai šeimos malda – tai laikas padėkoti Viešpačiui už mūsų šeimą ir vaikus, kuriuos Jis mums davė. Be to, šeimos malda mums suteikia galimybę savo vaikams paliudyti savo tikėjimą.

Lorenas: Svarbu, kad kiekvienas turėtų progą kalbėti ir klausyti kitų. Tai veiksmas, kuris sujungia visą šeimą. Be to, tai leidžia atsiverti ir kitiems. Per maldą vaikai supranta, kad mes meldžiamės už juos ir kad apie juos galvojame. Jie pajunta, kad yra mylimi, o tai jiems padeda augti, nuo savęs dėmesį nukreipti į kitus ir į jų rūpesčius.

5. SUSITIKIMAS

„GYVENIMO TAISYKLĖ“

- 5.1. Malda
- 5.2. Pasidalinimas prie stalo
- 5.3. Tema
- 5.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 5.4.1. Klausimai Pareigai prisėsti
 - 5.4.2. Pasigilinimui

„Gyvenimo taisyklė yra priemonė. Koks šios priemonės tikslas? Kad augtume meilėje. Meilė auga tik nuolat nugalint egoizmą. Gyvenimo taisyklė padeda šioje kovoje. Meilė padeda palengva išsilaisvinti iš to, kas jos kelyje tampa kliūtimi. Gyvenimo taisyklė palengvina šį išsilaisvinimą.“

Tėvas Henri Kafarelis

5.1. Malda

Evalgelija pagal Joną

15, 8–14

„Tuo bus pašlovintas mano Tėvas, kad duosite gausių vaisių ir būsite mano mokiniai. Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje! Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksime mano meilėje, kaip aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje. Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų. Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau. Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Jūs būsite mano draugai, jei darysite, ką jums įsakau.“

5.2. Pasidalinimas prie stalo

Apie pasidalinimą:

Šis pasidalinimas mus kviečia su paprastumu atskleisti savąją tiesą, neprisidengiant nuolat pasikartojančiais gynybiniais mechanizmais ir nepasiliekant ties paviršutinišku bendravimu, kuris daugiau ar mažiau paslepia mūsų giliają tiesą.

Klausimai, padėsiantys asmeniškai pasiruošti pasidalinimui:

- Kaip ši mėnesį meldėmės poroje?
- Kokia malda mums lengviausia melstis kartu?
- Koks yra mūsų atsidavimas?
- Ar tai sąlygoja mūsų poros gyvenimo pokyčius? Ir mūsų asmeninio gyvenimo pokyčius?
- Šie klausimai yra neatskiriami ir nuo kitų siekių.

5.3. Tema

A) Išsilaisvinti, maitintis, vykdyti

Gyvenimo taisyklė – tai visuma konkrečių kryptių ir sprendimų, kuriuos patys pasirenkame, kad jie mums padėtų geriau gyventi dermėje su mūsų tikėjimu ir leistų atsiverti kitiems.

Dievo Motinos komandų judėjimas mus kviečia nusistatyti gyvenimo taisyklę, kuri mums padėtų kelionėje su Dievu ir kitais žmonėmis. Gyvenimo taisyklė nėra tikslas savaime, bet skirta pasitarnauti šiam ryšiui su Dievu ir kitais žmonėmis.

Gyvenimo taisyklė yra savanoriška ir nuolatinė kova su mūsų egoizmu. Ji padeda gyventi tiesoje ir išsilaisvinti iš aklumo. Be to, tai priemonė, kuri padeda augti meilėje.

„*Tačiau daug dalykų mus stabdo ir lėtina meilės polėkį.*“ Tėvas Anri Kafarelis

Gyvenimo taisyklė mus nuolat kviečia likti budrius ir apvalyti meilės šaltinį, kad gyvasis vanduo galėtų laisvai trykšti mumyse ir aplink mus.

1996 m. sektorių atsakingųjų susitikime tėvas Patrikas pranešime „Gyvenimo taisyklė, kuri atgaivina“ pabrėžė jos ryšį su šventojo Benedikto regula. Jis sakė, kad „ugdymas, kuris suteikia mums taisyklę, visų pirma yra ugdymas mylėti“; jis reiklus, tačiau žmogiškas, ir moko mus atskirti esminius dalykus nuo antraeilį ir nebūtinų.

Negalime augti meilėje kitiems, jei nesistengiame „pribaigti“ savyje visų egoizmo ir pretenzijų pavidalų. Kad augtume meilėje, reikia kasdienių pastangų, o gyvenimo taisyklė šioms pastangoms tarnauja. Gyvenimo taisyklė nustato kryptį, kurios esmė yra meilės santykis.

Gyvenimo taisyklės nusistatymas kiekvienam padeda asmeniškiau ir konkrečiau laikytis Evangelijos asmeniniame ir poros gyvenime. Tai nuostata ar daugelis nuostatų, kurių laikomės, kad darytume pažangą dvasiniame ir žmogiškame augime. Tačiau pirmiausia tai nėra siekis prisiimti dar daugiau savęs suvaržymų ir apribojimų, bet vis gilesnis suvokimas, jog esame mylimi ir kviečiami palaipsniui, po truputį, kovoti su tam tikrų mūsų silpnybių atkaklumu ir stiprinti kai kurias mūsų stipriąsias savybes. Taigi, mūsų vidinė malda, poros pokalbis, broliška pagalba, dėmesys tam, kas vyksta aplinkui, mums padeda prisiimti atitinkamas gyvenimo taisykles nuosekliai per visą gyvenimą.

B) Metodai

Kokią gyvenimo taisyklę turėčiau nusistatyti? Pirmiausia reikėtų pasižiūrėti, kokios yra mano silpnybės ir mano trūkumai. Arba priešingai, kuo esu apdovanotas, ką esu gavęs ir ką galėčiau padaryti, kad šias gerąsias savybes padaryčiau vaisingas, kaip galėčiau jas išvystyti? Kokie yra mano santykiai su aplinka? Reikia tam tikros refleksijos, apmąstymo, kad pažintume save, o tam reikalingas skaidrus aiškumas ir drąsa.

- Maldoje klausti, kokia yra Dievo valia ir jai atsiverti. Žiūrėti, kaip galėčiau ją vykdyti savo kasdiniame gyvenime. Klausytis to, ką Viešpats man nori pasakyti. Šis aspektas parodo, koks svarbus mano ryšys su Dievu.
- Pagaliau nueiti pas kunigą ar kitą asmenį, kuris mane palydi dvasinėje kelionėje.
- Nereikėtų atmesti ir pokalbio su sutuoktiniu (-e), paprašyti jo (jos), kad padėtų man nusistatyti gyvenimo taisyklę.

Nustatyti konkretų dalyką, kuriam turiu būti dėmesingesnis, arba talentą, kuris nusipelnė būti vystomas. Kokie yra tie „maži žingsneliai“, kuriuos turiu savo gyvenime žengti? Tėvas Kafarelis mums sako: „plaukti pasroviui reiškia likti neveiksmingam“. Tuomet atraskite geriausias būdas gyvenimo taisyklei įgyvendinti. Gyvenimo taisyklė neturėtų būti nei pernelyg lengva, nei pernelyg sunki, ji visada turėtų likti įgyvendinama. Ji turėtų būti konkreti, aiški ir paprasta. Gyvenimo taisyklė nėra galutinė, ją būtina dažnai peržiūrėti, kad geriau pritaikytume pagal esamas aplinkybes (vaiko gimimas, persikraustymas, profesiniai pokyčiai, liga...) bei mūsų asmeninį ir sutuoktinių poros augimą.

Pavyzdžiui, jeigu gyvenimo taisykle pasirenkame reguliariai skirti laiko kuriam nors asmeniui ar vienam iš mūsų vaikų, derėtų pasirinkti dieną, kada tai bus įrašyta į mūsų kalendorių.

Gyvenimo taisyklei turėtų rūpėti:

- Uoliai siekti atsiverti Dievo meilei.
- Auginti mūsų gebėjimą gyventi tiesoje ir meilėje.
- Auginti mūsų susitikimų, bendrystės ir atjautos gebėjimus.

Gyvenimo taisyklė yra asmeniška. Kiekvienas asmeniškai sprendžia, ar nori ją pasidalinti su savo sutuoktiniu, ar ne.

Reikia gerai įsidėmėti tą gyvenimo taisyklę, kad jos nepamirštume. Sulaukite komandos palaikymo. Pasidalinimas leis kartu su visa komanda kritiškai įvertinti jūsų pasirinktą gyvenimo taisyklę. Nėra reikalavimo komandai pranešti apie savo pasirinktą gyvenimo taisyklę, tačiau daugelis tai padariusių pripažino, kad buvo labai naudinga apie ją pakalbėti. Pasidalinimo tikslas būtų: komandoje konkrečiai pasidalinti, kaip sekasi įgyvendinti pasirinktą taisyklę: ko dar mums trūksta, kokia padaryta pažanga, su kokiais sunkumais susiduriame.

Normalu, kad siekdami įgyvendinti gyvenimo taisyklę susiduriame su įvairiais sunkumais. Taisyklei įgyvendinti reikia atkaklumo, giedrumo, nuolankumo ir valios pastangų.

Apibendrinant: gyvenimo taisyklė – tai siekis, kurį kiekvienas sutuoktinis pasirenka asmeniškai ir deda pastangas, kad jį įgyvendintų, siekdamas veiksmingiau eiti savo augimo keliu ir su džiaugsmu atsilipti į Dievo jam skiriamos meilės kvietimą.

C) Gyvenimo taisyklių pavyzdžiai

Sunku pristatyti gyvenimo taisyklių pavyzdžius, kurie galėtų atitikti „asmeninio augimo kryptį“ ir kiekvieno „asmenybę“. Toliau pateikiami pavyzdžiai tėra tik gairės ir pasirinkimo būdai, kurie padėtų geriau susigaudyti darant savąjį pasirinkimą. Tačiau akivaizdu, jog kiekvienas turi išlikti laisvas dėl savo pasirinkimo.

Toliau pateikiame keletą gyvenimo taisyklės pasirinkimo variantų:

Socialinis arba šeimos gyvenimas

Sritis: kiek vietos užima internetas ir mobilusis telefonas.

Tikslas: nenutraukti realaus bendravimo su mane supančiais žmonėmis.

Taikymo būdai: neatsiliepti, neskambinti, netikrinti žinučių ir elektroninių laiškų tada, kai su kuo nors bendrauju.

Dvasinis gyvenimas

Sritis: sunku atrasti laiko maldai.

Tikslas: apsisprendžiu būti labiau prieinamas kasdienams Viešpaties paraginimams.

Taikymo būdai: kasdien atsikelti 15 minučių anksčiau ir skirti laiko maldai.

Dvasinė formacija

Sritis: sunku suprasti kai kurių Biblijos tekstų teisingą aiškinimą.

Tikslas: apsisprendžiu pagerinti savo religines žinias.

Taikymo būdai: įsipareigoju perskaityti Evangelijų komentarus. Pasidalinti savo „atradimais“ su savo sutuoktiniu arba vaikais.

Poros ir šeimos gyvenimas

Sritis: sunku kitiems skirti dėmesio, kai grįžtu iš darbo.

Tikslas: dėti pastangas, kad būčiau labiau prieinamas kitiems.

Taikymo būdai: prieš sėsdamas prie televizoriaus, kompiuterio, laikraščio... skiriu realaus laiko susitikimui su kitais ir jų išklausymui.

Komandos gyvenimas

Sritis: tarp susitikimų nėra tikro ryšio su kitais komandos nariais.

Tikslas: labiau įprasminti savo priklausymą komandai.

Taikymo būdai: paskambinti, pasidalinti naujienomis, pasidalinti su kitais jų džiaugsmais ir vargais, pasidomėti, kuo jie dabar gyvena.

Profesinis gyvenimas

Sritis: sunku giliau pabendrauti su kolegomis darbe.

Tikslas: pamatyti ir sutikti kituose „asmenį“.

Taikymo būdai: būti dėmesingam kolegų sunkumams, juos išklausti ir stengtis suprasti.

Krikščioniškas gyvenimas

Sritis: greitai imu kritikuoti Bažnyčią ir jos hierarchiją.

Tikslas: pamilti Bažnyčią ir padėti, kad ji būtų mylima.

Taikymo būdai: būti geranoriškam mūsų kunigams. Susilaikyti nuo negatyvių vertinimų...

Socialinis gyvenimas

Sritis: mano asmeninės ir mūsų poros kompetencijos.

Tikslas: solidarai sugyventi su aplinka, savo kaimynais, kolegomis...

Taikymo būdai: įsitraukiu į kokią nors asociaciją, judėjimą, susitinku, pakviečiu savo kaimynus ir pan.

5.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje

Keletas klausimų, kurie jums padės pasirinkti gyvenimo taisyklę.

- Ar noriu pasirinkti gyvenimo taisyklę? Ko galiu iš jos tikėtis? Kokių kliūčių galiu tikėtis, pasirinkdamas gyvenimo taisyklę?
- Kokių konkrečių priemonių ketinu imtis jai įgyvendinti?
- Kaip malda gali man padėti ištikimiau laikytis gyvenimo taisyklės?

5.4.1. Klausimai Pareigai prisėsti

- Kaip atpažinti kriterijus, kurie man padėtų pasirinkti gyvenimo taisyklę?
- Ar galime vienas kitam padėti ją pasirinkti?
- Kokios bus tokio pasirinkimo pasekmės mano asmeniniam ir mūsų poros gyvenimui?
- Ar savo asmeninius ir poros įsipareigojimus ketiname atverti kitiems?

5.4.2. Pasigilinimui

Esminis gyvenimo taisyklės momentas: pasiklydusi avis ir pamesta drachma, Tėvas E. de Venard

„Jūs norite, kad jūsų profesinis gyvenimas būtų bendradarbiavimas su Jo vykdomu darbu, kad meilė, kuria jūs mylite savo vyrą, savo žmoną ar savo vaikus, būtų nukreipta į Jį [...] Jūs galvojate, kaip ką nors gerai padarius, ir iš tiesų tai padarote. Bet ar nėra jūsų gyvenime vienos iš šimto pasiklydusios avies, vienos iš dešimties pamestos drachmos? Atvirumo stygius vienur, atsisakymas būti dosniam kitur? Ar kažkuriam asmeniui neatsakote savo draugystės? Jūs sakysite: „Tai smulkmenos...“ Taip, žinoma, atrodo smulkmena, kaip ir viena paklydusi avis iš šimto avių bandos tėra minimalus praradimas. Tai nėra labai vertinga, kaip ir viena vargana drachma [...] Ir vis dėlto Viešpaties akyse ši mažytė ir nereikšminga dalis, ši šimtoji avis ar ši dešimtoji drachma yra viskas. Kad ją surastų, piemuo palieka visą kaimenę ir ieško po visą apylinkę, o namų šeimininkė palieka savo piniginę ant stalo ir išverčia visus namus, ieškodama pamesto pinigėlio.

Viešpats yra pavydus Dievas. Jis mus pernelyg stipriai myli, kad nenorėtų, jog mes visiškai Jam priklausytume... Jis nesutinka, kad mumyse būtų dalis, kuri priklausytų kažkam kitam. Jis neprašo, kad atiduotume Jam dalį savęs, bet kad Jam visiškai atsiduotume. Tarp šių dviejų savęs dovanojimų

egzistuoja kosminės erdvės... Ši viena avis iš šimto, ši drachma iš dešimties, ši mūsų dalis, kurią atsisakome dovanoti, kuri mums rūpi kaip mūsų akies obuolys. Jei apsimetame (nesąžiningai), kad tai tėra smulkmena, kad ji nereikšminga, taip elgiamės tam, kad turėtume ją kaip mūsų nepriklausomybės ir savivertės prieglobstį, draustinį, į kurį Viešpats negali patekti. Ar jūsų asmeninės gyvenimo taisyklės svarbiausias tikslas neturėtų būti atrasti šią paklydusią avį ir pamestą drachmą?

Šventasis Kryžiaus Jonas rašė: „Koks skirtumas, ar paukštis bus pririštas plonu siūlu, ar virve? Net jei siūlas, kuris jį laiko, yra plonytis, paukštis lieka pririštas lygiai taip, kaip būtų pririštas virve, ir kol jis nebus nutrauktas, tol paukštis negalės skristi.“

Todėl labai svarbu, kad gyvenimo taisyklė taptų veiksmingu instrumentu šiam tikslui pasiekti.“

„Šventojo Benedikto regula“ Tėvas Juozapas, OSB

„Žmogiškas būdas gyventi bendruomenėje, gyvenimo su kitais menas, kad save išskleistum, išstobulintum ir tiesiog galėtum gyventi krikščionišką tikėjimo gyvenimą.

Tai laimės receptas, už kurį reikia sumokėti. O kaina yra tokia: dėl esminių dalykų tenka atsisakyti to, kas nebūtina, dėl to, kas svarbu ir būtina, pamiršti ir palikti tai, kas yra bergždžia ir beprasmiška. „Reikia tik vieno.“

Kai trokštame laikytis regulos, rizikuojame vienu metu norėti „sviesto, pinigų už sviestą ir dar šypsenos“: regulos laikymasis suponuoja reiklumą, tačiau ne šiaip sau, o turint tikslą tapti savimi pačiu, priimant kitą, ir atsiduoti Dievo gailėstingumui.

Gyvenimo regula, kasdienis triūsas, nuolatinis savęs kvestionavimas: kažkokio mūsų patirto įvykio, padaryto poelgio ar patirtos reakcijos akivaizdoje.

Regula – tai kelių eismo taisyklės tiems, kurie trokšta sekti Kristumi.

Nuo pirmųjų eilučių šventasis Benediktas skaitytoją pastato akivaizdon Kristaus, kuriam tarnauti jis paties Kristaus pavyzdžiu nusprendė klusnumo ir nuolankumo ginklais.

Pabaigoje šventasis Benediktas apibendrins viską, ką pasakė savo „trumpoje reguloje pradedantiesiems“. Jis pabrėžia „absoliučiai nieko nenorėti labiau nei Kristaus“, kuris mus veda į amžinąjį gyvenimą.“

„Regula, kuri teikia gyvenimą“ Tėvas Patrikas, cistersų ordino vienuolis

Tėvas Patrikas mums pateikia liudijimą apie tai, ką reiškia gyventi laikantis regulos. Mes, Dievo Motinos komandų nariai, šiame liudijime galime atpažinti asmeninę patirtį ir atrasti tai, kas ir mums galėtų pasitarnauti. Visų laikų vienuoliai, kurie Bažnyčios istorijoje pasirodo labai anksti, skuba kurti gyvenimo bendruomenėje regulas. Tai, ką šventasis Benediktas užrašė šeštajame amžiuje, iš esmės tebegalioja ir šiandien.

„Šventojo Benedikto Regula skirta visiškai kitokiai gyvenimo situacijai nei jūsiškė, bent jau materialia prasme, tačiau daugeliu punktų ji daug kuo panaši. Ji skirta žmonėms, kurių intencija yra būti drauge, gyventi drauge ir kurti bendruomenę... ir pasirinkti konkrečius būdus ir konkrečias priemones, nes jie žino, kad jie yra žmonės ir kad jiems reikalingos konkrečios priemonės, kad jie galėtų gyventi kartu... o tai reiškia, kad Regula nėra skirta tam, kad būtų vykdoma paraidžiui, bet kad rodytų kryptį. Nereikia perdėtai prisirišti prie jos paraidžiui, nes tokiu atveju tapsime Regulos praktikuotojais, o ne žmonėmis, kurie, remdamiesi regula, savo pačių egzistencijoje, savo širdyje atranda gyvybingumą, kuris visada kyla ne iš raidės, o iš dvasios.

Šventojo Benedikto Reguloje esama artimo jūsų patirčiai dalyko: tai dokumentas, kuriame didelis dėmesys skiriamas asmeniui... Didžiulis dėmesys asmeniui, vienodas požiūris į visus, tačiau ši lygybė nėra vienodumas, ši lygybė atsižvelgia į kiekvieną, o tai ir yra tikroji lygybė.

Šios Regulos struktūra yra tvirta ir protinga ir, mano manymu, tai būdinga pačiai Regulai, kad ji galėtų ką nors suteikti ir pasitarnauti.

Regula mums pristato įkūnytą dvasingumą... tai nėra dvasingumo traktatas, bet praktiškas būdas, kaip tvarkyti savo gyvenimą, kad žmogaus širdis kryptų į Dievą.

Šventojo Benedikto Regula ir, mano manymu, bet kokia save gerbianti Regula, nesiekia pakeisti aukščiausios Regulos, Evangelijos, bet nuolankiai siūlo ramentus paralyžiuotiesiems, kokie ir esame, kai norime eiti Evangelijos keliu. Pirmiausia, ko mus moko Regula, tai mylėti. Jeigu Regula mūsų nemoko mylėti ir pirmiausia mylėti Kristaus asmens, tuomet tai nėra gera Regula, ji nesiekia eiti Evangelijos kryptimi ir tokiu būdu ji nevykdo pagrindinio savo tikslo. Šventasis Benediktas sako: „ši Regula kreipiasi į tave, kas tu bebūtum, ji tave kviečia sugrįžti klusnumo keliu pas Tą, nuo kurio neklusnumas tave nutolino“, kitaip sakant, konstatuojam, jog esame toli nuo Kristaus, o tai mums visiems nesunku konstatuoti, bet esama būdo, kaip sugrįžti, kaip priartėti, kad gyventume kartu, kad mylėtume. Ir šis būdas – tai keletas mažų dalykų, kuriuos mums ir nori pasakyti ši Regula...

Kalbama apie visada puoselėjamą meilę ir jai padedant perėjimą iš tokio sunkaus ir skausmingo paklusnumo, kuris yra paveiktas nuodėmės, į laimingą, džiaugsmingą paklusnumą, kuris mus moko gyventi veikiamiems malonės...

Regula mus moko gyventi meile, asmenine Kristaus meile sekant Evangelija. Tuomet ši Regula mus moko, kad ši meilė skleidžiasi konkrečiu būdu, praktišku požiūriu, laipsniškai. Negalime visko praryti vienu kartu, kaip sako patarlė, nereikia turėti „akių didesnių už pilvą“.

Regula atsižvelgia į visą žmogų: joje yra dvasinės tvarkos nuostatų... labai subtilių psichologinių nuostatų... ir labai konkrečiai materialių nuostatų.

Regula yra reikli, tačiau ji nėra nežmoniška. Ji kviečia žmogų padaryti viską, ką jis gali, ir įžvelgia visą jo kilnumą... Regula ugdo mūsų protą, ji moko mus išsiaiškinti...

Pabaigai pasakysiu, jog žmogui yra įgimtas poreikis laikytis regulos... Pasinaudoję savo intelektu, ir būdami krikščionys, Šventosios Dvasios vedami, savo valia ir intelektu remdamiesi, pasirenkame eiti laisvės keliu, prisiimdami asmeninę Regulą, ir tai darydami žengiame visiškai žmogišką žingsnį. Nenuostabu, kad visiška mūsų dvasinio gyvenimo raida vyksta mūsų žmogiškumo šerdyje.“

Apmąstymui skirti tekstai

Visiems, kuriems nelengva nusistatyti gyvenimo taisyklę, kuri jiems padėtų padaryti pažangą augant dvasiškai ir žmogiškai, pateikiame apmąstymui skirtus du tekstus:

Palaiminimai

Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.

Palaiminti romieji: jie pavaldės žemę.

Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo: jie bus pasotinti.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti persekiojami dėl teisumo: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti jūs, kai dėl manęs esate niekinami ir persekiojami bei meluojant visaip šmeižiami.

Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise buvo persekiojami ir pranašai.

Mt 5, 3–11

Šventojo Pranciškaus malda

*Viešpatie, padaryk mane
savosios ramybės pasiuntiniu
ir leisk man nešti
meilę, kur siaučia neapykanta;
santaiką, kur vyrauja barniai;
vienybę, kur yra skilimas;
tikėjimą, kur kankina abejonės;
tiesą, kur viešpatauja klaida;
viltį, kur braunasi nusiminimas;
džiaugsmą, kur slegia liūdesys;
šviesą, kur užgulusios tamsybės.
Mokytojau, padaryk, kad trokščiau
kitus paguosti, o ne pats būti guodžiamas;
kitus suprasti, o ne pats būti suprastas;
kitus mylėti, o ne pats būti mylimas,
nes kas duoda – gauna,
kas atleidžia, tam atleidžiama,
kas miršta, tas gimsta amžinai gyventi.*

6. SUSITIKIMAS

„NAUDOTIS SANTUOKOS SAKRAMENTO MALONĖMIS“

- 6.1. Malda
- 6.2. Pasidalinimas prie stalo
- 6.3. Tema
- 6.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 6.4.1. Klausimai Pareigai prisėsti
 - 6.4.2. Pasigilinimui

„Kai jauna meilė nuolankiai ateina prie Kristaus kojų, norėdama Juo pasikliauti, tada ji gali palikti krantą ir plaukti ateities link su džiaugsminga viltimi; Mokytojas yra pasakęs: „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ Gyvenime dažnai reikės sugrįžti pas Kristų, drauge atnaujinti jūsų meilės auką ir gauti Jo palaiminimą.

Tėvas Henri Kafarelis

6.1. Malda

Iš laiško romiečiams

12, 10–13

*Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile;
lenktyniaukite tarpusavio pagarba.
Nebūkite apsileidę, bet uolūs, karštos dvasios,
tarnaukite Viešpačiui.
Džiaukitės viltyje,
būkite kantrūs varge,
ištvėringi maldoje.
Rūpinkitės šventųjų reikalais, puoselėkite svetingumą.*

6.2. Pasidalinimas prie stalo

Dėl siekių

Siekiai: nes reikia pamažu judėti į priekį mažais žingsneliais
„Tai žingsnelių strategija.“

Konkretūs: nes jie pragmatiškai
apčiuopiami
kasdieniai

Pastanga: tai nelengva
esame kelyje...
ir dar nepasiekėme kelionės tikslo.

Klausimai, padėsiantys asmeniškai pasiruošti pasidalijimui

- Ar gyvenimo taisyklė padėjo man aptikti ir pakeisti kokį nors mano elgesio bruožą, santykį su savimi pačiu, kitais žmonėmis ir Dievu?

- Kas man padėjo įsivardinti tą pokytį?

Šie klausimai taikytini ir kitiems siekiams.

6.3. Tema

Naudotis Santuokos sakramento malonėmis

Santuoka prieš žmones

Nors krikščionims santuoka prieš Dievą yra esminė, tai nereiškia, kad nuvertinama civilinės santuokos svarba – ji lieka kaip oficialus įsipareigojimas žmonėms, tai yra valdžiai, šeimai, draugams.

Žmogiškosios vertybės, kurioms sutuoktiniai įsipareigoja per civilinę santuoką, yra pamatinės poros gyvenimui: ištikimybė, saugumas, abipusė pagalba, moralinė ir materialinė šeimos kryptis, vaikų auklėjimas, ruošimasis jų ateičiai, gyvenimo bendrystė. Šios žmogiškosios vertybės yra esminės ir taip pat įeina į Santuokos sakramentą, tik vienintelis skirtumas, kad per krikščionišką santuoką sutuoktiniai regimu būdu Bažnyčioje prašo Dievo pagalbos, idant pavyktų gyventi remiantis šiomis žmogiškomis vertybėmis, sudarius naują porą.

Santuoka prieš Dievą

I) Dievo Sandoros su žmonėmis

Santuoka prieš Dievą yra sakramentas. Žodyje „sakramentas“ pirmiausia eina žodis *sacrum* (šventas), jis nurodo į aukštesnę matmenį nei vien žmogiška sąjunga; santuoka yra Dievo Sandora su vyru ir moterimi, prilygintina toms, kurios buvo pažadėtos Abraomui ir daugybei kitų žmonių: „Aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta.“ Tai reiškia, kad kas kartą porai paprašius Dievo pagalbos, Jis ją suteiks vienu ar kitu būdu šios Sandoros vardan.

Regimas to ženklas yra žiedas, kurį abu sutuoktiniai užmauna vienas kitam ant piršto per ceremoniją.

Kunigo ar diakono akivaizdoje, girdint liudininkams ir visiems susirinkusiems, jaunavedžių paeiliui ištartas *taip* iškilmingai patvirtina šią valią sudaryti sandorą su Dievu ir su tuo (-a), su kuriuo (-ia) susiejamas gyvenimas.

Šventimų sakramentas taip pat yra Sandora: Dievo su žmogumi, Jam pašvenčiančiu savo gyvenimą ir atiduodanti jį tarnystei kitiems žmonėms. Tėvas Kafarelis nesvyruodamas išvelgė ryšį tarp Šventimų ir Santuokos sakramentų. „Akivaizdu, kad kunigas ir šeimos turi suprasti vieni kitus ir vieni kitiems padėti.“ Todėl Dievo Motinos komandą sudaro poros ir kunigas. Kunigas yra „Viešpaties pasiuntinys poroms“, bet taip pat žygiuoja drauge su jomis susirišęs ta pačia alpinistų virve, kopdamas į tą pačią viršukalnę.

Šiais dviem atvejais Sandora lieka slėpinga, įsaknyta širdžių gelmėse, bet ji perkeičia gyvenimą tų, kurie jos prašo. Ji suteikia džiaugsmo būti Dievo vaikais ir tikrumą galėti Juo

pasitikėti. Tai nereiškia, kad jų neištiks jokie išmėginimai, bet kad per Santuokos ar Šventimų sakramento malones Dievas suteiks jėgų ir drąsos su jais susiremti.

55 psalmė suteikia pasitikėjimo Dievo pagalba: „Pavesk savo rūpesčius VIEŠPAČIUI, ir tave jis palaikys.“

II) Dievo dovanos arba malonės, teikiamos per Santuokos sakramentą

1) *Stiprybė gyvenime būti dviese*

Sutuoktinių Sandora su Dievu perkeičia jų gyvenimus labai konkrečiai: nuo šiol jie dviese, yra pora su nauja širdimi, šeima. Jie nebegali toliau gyventi kaip du viengungiai. Jie gauna naują misiją gyvenimui: eiti dviese ir nešti Gerąją Naujieną visais būdais, kaip pasakyta Evangelijoje: savo vaikams, šeimoms, visiems kitiems žmonėms. Taip pat jie yra džiaugsmo mylėti ilgą laiką ir būti mylimiems liudytojais.

2) *Duodanti meilė*

Meilė yra Dievo dovana, net jei mūsų laikais gyvenime, literatūroje ar filmuose lytinė trauka dažniausiai yra lemiamas veiksnys porai susikurti, kartais net užbėgantis už akių jausmo gimimui.

Sutuoktinių meilė, pašventinta Santuokos sakramentu, į abiejų širdis pakviečia troškimus dovanoti save kitam žmogui, norėjimą jam gero, gilų klausymąsi, atvirumą, patarnavimą, sutuoktinio vertinimą, lengviau ar sunkiau duodamus ar priimamus atleidimus. Tai yra svarbiausios krikščioniškos vertybės, kurių šaknys jėgų semiasi iš Dievo žodžio.

Kai per Santuokos sakramentą jaunavedžiai taria vienas kitam: „Imu tave savo vyru (žmona) ir atsiduodu tau, kad ištikimai mylėčiau per visą gyvenimą“, jie atskleidžia šio įsipareigojimo tęstinumo laikę matmenį. Paprastomis žmogiškais priemonėmis jie sukonkretina šį įsipareigojimą laikydamiesi už rankų priešais Dievą, šis gestas gali būti dažnai atnaujinamas susidūrus su gyvenimo sunkumais, santuokos metinių proga, susitaikant ir t. t. Viešpaties jėga šiam įsipareigojimui visam gyvenimui yra Dievo dovana, Santuokos sakramento malonė.

3) *Ištikimybė*

Dažnai viso gyvenimo ištikimybės vienam vyrui ar vienai moteriai perspektyva atgraso net labai įsimylėjusius jaunuolius. Kaip užtikrinti, kad po 20, 30 metų nesutiksi kito žmogaus, kuris pervers gyvenimą ar suardys porą? Kaip būti tikriems, kad vieną dieną į pasenusią meilę neįslinks nuobodulys? Kaip įsivaizduoti, kad tam tikrą savo sutuoktinio trūkumą teks kęsti visą gyvenimą? Jei sutuoktiniai remiasi tik savo žmogiškais jėgomis, tiesa, tada iššūkis didelis. Patirtis rodo, kad nebūna ilgai trunkančios meilės be vieną ar kitą dieną ištinkančių sunkių periodų. Santuokos sakramentas taip pat yra pasitikėjimas Dievo meile ir pagalba vyrui bei moteriai, kurie yra Jam patikėti. „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“, - yra pažadėjęs Jėzus.

Jei Viešpats yra kasdieniame jų gyvenime per bendrą maldą ar per kasdienį Dievo žodžio skaitymą, palaikančius Santuokos sakramento malonę kaip liepsną širdžių gelmėje, jie supras, kad tai įmanoma. „Ko tik prašysite Tėvą, duos tai jums dėl manęs.“ Jn 16, 26.

Kiek porų, kurios jau 30 ar 40 metų reguliariai laikosi siekių, siūlomų DMK, galėtų apie tai paliudyti! Kokį *ačiū* jie galėtų tarti Viešpačiui už didingą Santuokos sakramento malonių dovaną! Jie gali drauge giedoti, kaip dažnai nutinka komandos susitikimo pabaigoje ar džiaugsmui aplankius šeimą: „Viešpats padarė man nuostabių dalykų, ir šventas yra Jo vardas.“

4) *Atvirumas kitiems žmonėms*

Pora, užsidariusi savyje, nuolat gromuliuojanti savo problemas ir atsiribojanti nuo kitų žmonių problemų, yra pasmerkta izoliacijai.

Viena iš Santuokos sakramento malonių (jos galime prašyti Dievo) yra atvirumas kitiems žmonėms. Noras aplinkiniams nešti ramybę, gerumą, palankumą, džiaugsmą, pagalbą, supratimą, išklausymą, stengtis padėti kitiems „egzistuoti“, priimti, yra viena iš didžiųjų Santuokos sakramento malonių, kurią lengvina tai, kad gyvenama dviese.

5) *Džiaugsmas mylėti ir būti mylimam*

Kiekvienoje augančioje poroje kiekvienas myli ir žino esąs mylimas sutuoktinio. Bet kas yra meilė? Jei ji taria: „kartu kiek paeisime keliu ir išsiskirsime tą dieną, kai pamatysime, jog nebeišeina“, ar tai tikrai meilė?

6) *Malonė melstis drauge*

Porai didelė malonė būti Dievo akivaizdoje kaip dviem vaikams, Jį drauge šlovinantiems, Jį mylintiems ir kurio mylimi jie jaučiasi.

Taip pat didelė malonė drauge klausytis Dievo žodžio skaitant Evangelijas ar dienos tekstus. Šie žingsniai apibrėžia porą, ją ugdo, stiprina įveikti gyvenimo sunkumus ir giliai suvienija. „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“ Mt 18, 20
Koks džiaugsmas tuo neabejoti!

7) *Kaip gyvenime pasitelkti Santuokos sakramento malones?*

Paprasciausiai prašant jų mūsų Tėvo kas kartą, kai prireikia, net po ilgų santuokos metų. Būtent tokiomis akimirkomis padeda malda, vienam ar dviese, susitikimai su Viešpačiu, pavyzdžiui, per Eucharistiją. Taip pat padeda troškimas iš naujo atrasti kitą žmogų jį išklausant, giliai kalbantis, rodant dėmesį jo išsakytai ar neišsakytai kančiai, bendras troškimas pradėti iš naujo remiantis nauju pagrindu. Sutuoktiniai, trokštantys, kad jų pora išsiskleistų, gali širdžių slaptose surasti dar daugybę kitų priemonių.

Pirma psalmė, pasiekusi mus iš laikų gūdumos, įteikia raktą.

*Laimingas, kuris VIEŠPATIES įstatymu džiaugiasi ir šnabžda jo mokymą dieną ir naktį.
Jis yra lyg medis, pasodintas prie tekančio vandens,
duodantis vaisių laikui atėjus, tas kurio lapai nevysta.*

6.4. Klausimai teminiam pasidalijimui komandoje

- Kokį savo kaip krikščioniškos poros paveikslą pateikiame profesiniame ir socialiniame gyvenime? Ar tai visada įmanoma?
- Ar mūsų aplinka gali suprasti, kad mūsų gyvenimas vienybėje su Viešpačiu daro mus laimingus? Iš kokių ženklų?
- Kaip mūsų Dievo Motinos komanda, kurioje mes visi tarsi susirišę alpinistų virve, padeda ar nepadeda kilti pas Viešpatį, geriau gyventi pagal Santuokos sakramento malones?
- Ką dėl to praktiškai galime padaryti naujoje mūsų komandoje? Pvz., švęsti santuokos metines, šeimos įvykius, prisiminti įsipareigojimus, drauge melstis už kiekvieną porą, visiems drauge dalyvauti Mišiose ir t. t.

Magnificat

6.4.1. Klausimai Pareigai prisėsti

- Kokių reikalavimų laikomės, kad mūsų meilė vis labiau mus vienytų?
- Ar apie savo Santuokos sakramentą galvojame kaip apie tvirtą Sandorą su Viešpačiu? Kaip?
- Kaip mes šią Sandorą palaikome?

6.4.2. Pasigilinimui

Santuokos sakramentas: tėvas Alain'as Mattheews'as SJ su Priscilla ir Jean'u Louis'u Simonis

A.M.: Vienas iš ypatingų laisvo įsipareigojimo ženklų yra taip. Tarti taip – atsiverti bendram sumanymui, atsiliepti į nujaustą, atspėtą, išgirstą kvietimą. Tarti taip – atsiliepti visa savo esybe, ypač duodant sutikimą santuokai. Dažniausiai įsimylėjęliai būna daugybę būdų pasakę, kad trokšta vienas kito, kad drauge nori sukurti ką nors tvirta, kad myli vienas kitą amžinai. Pasikeitus pažadais, tas taip yra bendras, priimtas, kaip asmeninė dovana. Taip, įkvepiantis svajoti ir įžengti į naują žemę, kurią reikės įdirbti, išgražinti: santuoką. Tas taip nėra visada lengvai tariamas. Tiems ar toms, kurie nujaučia įsipareigojimo svarbą, tas taip įgyja visą svorį to, ko laukiama, ir pabrėžia reiklumą to, kas nutiks. Tas taip yra rizika, ne priebėga, o prasidedantis nuotykis.

P. ir J.L.S.: Mes, kaip krikščionių pora, gerai žinome, kad paskui šį taip seka „imu tave kaip savo vyrą, kaip savo žmoną, atsiduodu tau, kad tave mylėčiau ir branginčiau per visą mūsų gyvenimą, lengvomis ir sunkiomis dienomis, džiaugsmuose ir varguose, kol mirtis mus išskirs“, tas trumpas taip, vos iš keturių raidžių, slepia tarsi sėklą, tarsi viso mūsų būsimos poros gyvenimo daigą. Keturios raidės, keturios tyros natos, kuriomis užrašyta visa mūsų gyvenimo simfonija. Jos kaip dėkojimas skambės „lengvomis dienomis“ ir kaip „kvietimas prisiminti“ „sunkiomis dienomis“.

Dažnai sakome, kad susituokiame kiekvieną dieną. Nors ir netariame įsipareigojimo žodžiu, kiekvieną dieną iš naujo patiriame tą taip, kaip kiekvieno mūsų teikiamą gyvenimo dovaną: „Šiandien priimu tave ir atsiduodu tau...“

Mūsų poros malda, vakare, ant maldos suololių, yra tarsi mūsų santuokos diena. Mes dėkojame Viešpačiui, kad buvo su mumis visą dieną ir patikime Jam vienas kitą. Jis arti, kaip labai mylintis tėvas. Jis sutvirtina mūsų porą dėl mums abiem jaučiamo švelnumo.

A.M. Tai, ką išreiškia tas vyro ir moters viešai prieš šeimą ir liudytojus ištartas taip, yra labai simboliška. Ištartas žodis suprantamas visiems. Jis leidžia visiems džiūgauti dėl tokios meilės, dėl tokio įsipareigojimo, tokios vilties. Visiems pažadams reikia trečiosios pusės. Argi liudytojai, išgirdę žodį taip, nėra ir Dievo liudytojai, kuris irgi girdi taip, dalijasi tuo taip, irgi taria taip šiai valiai mylėti? Jei žmogiška būtybė yra verta to taip, kaip taip ją perkeičia: nuo šiol jie jau nebe du, bet yra „viena“! Dievas džiūgauja dėl taip, nes Jis yra meilė. Tarti taip meilei, reiškia tarti taip Dievui, Jį šlovinti, atskleisti Jo sumanymą dėl visų žmonių sukūrimo.

P. ir J.L.S.: *Šitaip tampame nauja esybe. Galime kalbėti apie „mes“, veikti „mes“ vardu, kad drauge įžengtume į kitokią laisvę, - dviese atsiduoti kitiems žmonėms.*

Kai buvome susižadėję, dalyvavome akcijoje, kuria norėta atkreipti dėmesį, kad viešasis transportas nepritaikytas neįgaliesiems. Mums patikėjo paralyžiuotą Martą, sėdinčią vežimėlyje. Mes su ja visą šeštadienį važinėjome Briuselio tramvajais. Ir susituokę reguliariai ją lankydavome. Prikaustyta prie patalo, ji mus pasitikdavo su tokiu džiaugsmu, kad namo grįždavome pasikeitę. Šis laisvas laikas, dovanojamas Martai, sutvirtino mūsų santuokinę meilę, suvienijo mūsų porą kaip „esybę“, pajėgią save dovanoti.

A.M.: *Dovanoti visiškai.*

Tokia dovana nėra susiliejimasis ar asmenybių išnykimas vienodume ar esybėje, nukreiptoje į žmogišką laisvę. Pora nėra maža įmonė, kuriai reikia viską aukoti. Jei kalbame apie visišką ir išskirtinę dovaną, tai su tokia sąlyga: kad kiekvienas išlaiko savo asmenybę ir toje dovanoje atranda „palankių dirvą“ augti, tvirtėti, išsiskleisti meilėje. Ir tikrai, net jei ir sunku, galima išlikti savimi su susižavėjimu ir padrašinimu žvelgiant į kitą žmogų. Galima likti savimi mylint ir stengiantis paskatinti kitą. Su tokia sąlyga tikroji meilė pražysta ir santuokinė vienybė įgyja tvirtumo. Drauge mes statome su meile tai, kas ne mūsų jėgoms, ir kas, tuo pačiu metu, leidžia mums išlikti savimi sau patiems, kitiems ir Dievui.

„Imu tave savo vyru/žmona ir atsiduodu tau...“ Colette ir Marin'as Voisin'ai

Vieną dieną ištārėme taip didžiajam santuokos nuotykiui. Tarėme taip vyrui, moteriai, kurie mus darė laimingus ir kuriuos laimingus norėjome padaryti mes. Mes mylėjome vienas kitą ir norėjome vienas kitą mylėti.

Tai nutiko prieš 5, 20 ar 50 metų, kai atsiliepėme į gilųjį savo pašaukimą, net jei tada nelabai tai suvokėme.

Atėję į Dievo Motinos komandas įsipareigojome sekti Kristų: „Ateik ir sek paskui mane.“ Nusprendėme Jį sekti dviese, iš anksto nežinodami, kur Jis mus nuves. Jei šie Evangelijos žodžiai yra kvietimas, skirtas visiems krikščionims, poroms jis skirtas ypatingu būdu. Per įvykius, asmenis, bėgant gyvenimui, po truputį su Kristumi formuojasi „mes“. Mezgame ypatingą ryšį su Juo drauge.

Mūsų poros pašaukimas kuriasi, auga. Jis nepanašus į niekieno kito – tai mūsų istorija. Tai patiriame savo komandoje, mūsų keliai yra ir tokie skirtingi, ir tokie artimi. Mūsų misija kuriama, po truputį ryškėja dėka to, kad mus augina, kas mus sudrebina ar sužeidžia. Tam tikromis valandomis gyvename entuziastingai, kitomis – tarsi rūke. Tuokdamiesi kirtome lažybų – būtent dėl

pasitikėjimo Dievu ir kitu asmeniu. Kasdien dirbti ir stengtis būti vis dėmesingesniems, mylintiems, vieningiems...

Per visus šiuos metus mes gilinsime, vis iš naujo pradėsime savo darbą – kasdien gyventi savo santuoka, savo vienybe: Kristaus kvietimu visoms mūsų poroms. Tai labai asmenišką kvietimas, visiškai nepanašus į skiriamą kitiems.

Turtingo jaunuolio Jis paprašė: „Eik, parduok visa, ką turi, išdalyk vargšams.“ Mk 10, 21

Zachiejui Jis tarė: „Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose.“ Lk 19, 5

Stenkimės suprasti, ko Viešpatys nori iš mūsų per akimirkas, savo skonius, dovanas, tapatybę. Tuo labiau neatsižadėkime asmeninio Kristaus kvietimo. Jei trokštame būti viena, vis tiek liekame du atskiri asmenys, turintys savą santykį su Kristumi, kuris kiekvieną mūsų pašaukė vardu, ir ieškantys Dievo savo būdu. Taip pat šiais metais skirsime pastangų sutuoktinių malda. Ji kiekvieną dieną gali būti ta šviesa mūsų takui, kuris veda paskui Viešpatį: paprasta malda, kalbama įprastais žodžiais, kartais poteriai, pačių sukurta malda, kur atsiskleidžia abi širdys, malda už ligonius, tam tikromis valandomis tylioji malda, malda vienumoje, kai kitas yra išvykęs.

Suvienyti vieni su kitais: tvirta tarpusavio pagalbos grandinė mūsų komandose.

Kasdien gyventi savo santuoka ir melstis dviese.

„Abipusė sutuoktinių dovana, būdas, kurį Kristus pasitelkia, kad jiems suteiktų savo malonę, taip pat yra ir kelias, kuriuo jie pas Jį eina, nes dviem krikščionims susivienyti reiškia įsipareigoti padėti vienas kitam ieškoti Viešpaties. Taip santuokinė meilė atsiskleidžia kaip nukreipta į Kristaus meilę: per ją Kristus atsiduoda sutuoktiniams, per ją sutuoktiniai atsiduoda Kristui.“

„Anneau d'Or. Pèlerinage aux sources de la spiritualité conjugale“, Tėvas Henri Caffarel

7. SUSITIKIMAS „BROLIŠKA BENDRUOMENĖ – PATARNAVIMAS VIENI KITIEMS“

- 7.1. Malda
- 7.2. Pasidalinimas prie stalo
- 7.3. Tema
- 7.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 7.4.1. Klausimai poros prisėdimui
 - 7.4.2. Pasigilinimui

„Visą komandos gyvenimą reikia permąstyti ir be paliovos atnaujinti, jei norime, kad mūsų komanda būtų gyva, savita, originali, jei norime, kad visas judėjimas žengtų į priekį.“

Tėvas Henri Kafarelis

7.1. Malda

Iš laiško romiečiams

12, 1–2, 6–13

„Dėl Dievo gailestingumo prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį Dievo garbinimą. Ir neskite šiuo pasauliu, bet pasikeiskite atsinaujindami dvasia, kad galėtumėte suvokti Dievo valią, – kas gera, tinkama ir tobula.

Turime įvairių dovanų, nelygu kokia malonė mums suteikta. Kas turi pranašystės dovaną, tegul ja naudojasi, laikydamasis tikėjimo; kas dovaną tarnauti – tetarnauja, kas mokyti – tegul moko, kas paraginti – tegul ragina; kas dovaną šelpti – tegul šelpia dosniai, kas vadovauti – tegul vadovauja rūpestingai; kas dovaną gailestingumo darbams – tegul pagelbi kitiems su džiaugsmu.

Meilė tebūna be veidmainystės. Bodėkitės pikto, laikykitės gero. Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile; lenktyniaukite tarpusavio pagarba. Nebūkite apsileidę, bet uolūs, karštos dvasios, tarnaukite Viešpačiui. Džiaukitės viltyje, būkite kantrūs varge, ištvėringi maldoje. Rūpinkitės šventųjų reikalais, puoselėkite svetingumą.“

7.2. Pasidalinimas prie stalo

Dėl pasidalinimo

Kad pasidalinimas būtų tikras, reikia mokėti atsiverti patiems sau ir priimti tiesą apie save. Būtina mokėti pripažinti komandai savo klaidas, tvirtumo stygių, trūkumus, silpnybes. Bet tai neturėtų būti išpažintis... Tik tam, kad galėtume vis geriau pažinti save; kad pajėgtume priimti save paprastai ir lengvai; kad leistume kitiems mus pažinti ir suprasti.

Klausimai, padėsiantys asmeniškai pasiruošti pasidalinimui

- Ar stengiuosi per pasidalinimą būti tikras?
- Kas man trukdo dalintis tiesoje?
- Kokias Santuokos sakramento malones patyrėme per šį mėnesį? Ar pagalvojome už tai padėkoti?

7.3. Tema

Broliška bendruomenė, skirta patarnauti vieni kitiems

Jeį pažiūrėsime, kaip žodis *bendruomenė* skamba lotyniškai – *communis* – ir patyrinėsime jo sandarą, pamatysime, kad jis sudarytas iš dviejų žodžių: *com-* reiškia suvienyti, susieti, o *-munis* reiškia dovaną. Tad komandose asmenys ir poros gali sudėti viską, ką turi ir kas yra, dovanoti save vienas kitam ir tą dovaną teikti kitiems. Komandos turi būti liudijimas.

1. Gyva ir broliška bendruomenė

Daugiau nei prieš metus susibūrėme į komandą, kad sektume Kristų. Užsimezgė draugystės ryšiai. Kaip pirmosios krikščionių bendruomenės, kurios buvo „vienos širdies ir vienos sielos“, turime drauge stiprinti broliškos meilės bendruomenę, Bažnyčios bendruomenę. Esame suvienyti to paties tikėjimo ir stengiamės suprasti mums, poroms ir komandoms skirtą Dievo valią.

Pažvelgę į Jėzaus gyvenimą, ypač į jo apaštalavimą, matome, kad Jis pradėjo nuo nedidelės bendruomenės kūrimo. Šiuo klausimu tėvas Kafarelis rašė: „Pagrindinis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus rūpestis apaštalavimo pradžioje ir vėliau buvo suburti, surinkti. [...] Kristaus valia buvo surinkti aplink save jaunos žmonės. Jis pakviesdavo, praeidamas pro kurį nors iš jų, [...] ir jie iškart nusekdavo Viešpatį.“

Jėzus aplink save subūrė apaštalų bendruomenę neatsitiktinai, nes pagal Evangeliją reikia gyventi pirmiausia tikėjimo bendruomenėje; mokomasi dovanoti meilę, kai gyvenama glaudžiai susijus su kitais asmenimis. Pirmoji tikėjimo ir meilės bendruomenė yra pora, tada šeima ir visos bendruomenės, susivienijusios visuotinėje Bažnyčioje, kurioje stengiamės gyventi pagal Evangeliją.

Arkos bendruomenės įkūrėjas rašo: „Bendruomenę nuo grupelės draugų skiria tai, kad bendruomenėje įvardijame bendrą priklausymą ir ryšį; paskelbiame savo tikslus ir mus vienijančią dvasią. Drauge pripažįstame, kad esame vieni už kitus atsakingi ir kad šis ryšys yra iš Dievo, jis yra Dievo dovana. Jis mus pasirinko ir pakvietė mus drauge į meilės sandorą ir rūpinimąsi vieni kitais... Nereikia ieškoti idealios bendruomenės. Reikia mylėti tuos, kuriuos šiandien Dievas atveda mums. Tie žmonės mums yra Dievo buvimo ženklai.“

“La Communauté: lieu du pardon et de la Fête (Fleurus)“, Jean Vanier

Svarbiausias raginimas bendruomenei yra kartu siekti brolystės. Kaip gyventi jos laikantis?

Komanda yra labai žmogiška vieta. Kad susidarytų bendruomenė, reikia išdrįsti kalbėtis giliomis temomis ir mokėti išreikšti, kas mus jaudina širdžių gelmėse. Reikia dalytis tuo, kas mes esame. Kad mylėtume kitą žmogų ir jį palaikytume, reikia pažinti jį asmeniškai, kas jam rūpi. Nekalbame apie viešą skalbinių džiaustymą, kai visi pasipasakoja visas paslaptis, bet apie atsivėrimą tiesoje.

Kiekviename susitikime patiriame brolystę per pasidalinimą prie stalo – jis apima visa, kas mūsų gyvenime svarbu, ką nurodo kūnas, dvasia, visa mūsų esybė. Per pasidalinimus šią brolišką bendruomenę žingsnis po žingsnio buriame jau metus. Dalinomės apie tai, kas svarbu mūsų gyvenime, kas suteikia jam prasmę, savais rūpesčiais.

Evangelijose skaitome, kad pagrindinė tarnystė, kurios prašo Kristus, yra patarnauti ir padėti žmonėms. Broliška tarpusavio pagalba tarp komandos narių yra mūsų įsipareigojimo vieni kitiems patikrinimas. Mums reikia būti mylimiems ir palaikomiems brolių bei seserų.

Per pasidalinimus prie stalo mes susipažiname su kiekvieno nario asmenybe, poreikiais, siekiais, problemomis, džiaugsmais, nerimu. Ar komandoje visu tuo dalinamasi tiesoje, ar viskas pridengiama ar netgi to vengiama? Ar neslepame savo gyvenimo dalies, kuria galėtume pasidalinti? Tiesa, kad nėra būtina pasakoti viską, yra įvairių kelių ir teisėtų pasirinkimų: tai politinės idėjos, gyvenimiški sprendimai, kurie gali mus atskirti ir sukelti nereikalingus bei pasikartojančius konfliktus. Apdairumas irgi yra vertybė, kurios nederėtų pamiršti.

O kaip atsiliepti į tai, ką išsako mūsų komandos draugai? Ką reiškia gyventi brolystėje sunkiomis gyvenimo akimirkomis? Turime pirmiausia klausytis kitų širdimi, o ne protu, neskubėti siūlyti sprendimų problemoms, galbūt slegiančioms juos jau ilgą laiką, nespausti, rodyti begalinę pagarbą jų reikalams. Tapę artimi kitam žmogui, pavyzdžiui, parodydami mažus ženklus, skirdami ypatingą dėmesį, prisimindami maldoje, mes esame pasirengę jam padėti, laikydamiesi palydėjimo ir pagarbos nuostatos. Taip kuriame brolišką bendruomenę.

Brolystė taip pat patiriama švenčiant: svarbias mūsų poros ar šeimos gyvenimo akimirkas, drauge leidžiant laisvalaikį. Galime susitikti su viena ar dviem poromis ir jų vaikais, su mūsų dvasios patarėju (paprastas maistas, pasivaikščiavimas, kinas...). Visos šios bendrystės akimirkos padeda geriau pažinti vieniems kitus, turėti bendrų prisiminimų, kurti bendrą istoriją, juoktis ir verkti, padėti vieni kitiems ir mylėti, išliekant skirtingiems ir priimant, kad tokie esame.

„Dvasinis pasaulietiškas, besislepiančias už religingumo apraiškų ir netgi už meilės Bažnyčiai, būtų vietoje Viešpaties garbės siekti žmogiškos garbės ir asmeninio gėrio... Tas, kuris yra įklimpęs į tokį pasaulietišumą, žvelgia iš aukšto ir iš tolo, atmeta brolių pranašystes, atstumia prašančių pagalbą, nuolatos iškelia kitų žmonių klaidas ir yra apsėstas išorės...“

Popiežius Pranciškus

Mūsų komandos yra gyvos porų bendruomenės, kiekvieno žmogaus gyvenimą ir žmonijos istorijoje gyvenančios pagal savo tikėjimą. Mūsų Dievas tapo žmogumi ir mūsų tikėjimas yra įsikūnijimo tikėjimas, kurio neįmanoma atskirti nuo mūsų asmeninės istorijos.

Tad galime būti Dievo meilės atspindžiai per:

- meilę, kuri moka būti dėmesinga kito žmogaus poreikiams,
- meilę, kuri vertina dėkingumą,
- meilę, kuri neignoruoja silpnybių ir klaidų, bet jas supranta ir atleidžia,
- meilę, kuri neteisčia ir moka išvysti vidinį žmonių grožį,
- meilę, kuri pirma nei dvasios tiesos ieško širdies tiesos,
- meilę, kuri su meile atsiduoda Tėvo sumanymui.

2. Bendruomenė – patarnavimas vieni kitiems

Jūs vadinatė mane 'Mokytoju' ir 'Viešpačiu' ir gerai sakote, nes aš toks ir esu.

Jei tad aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti.

Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.

Jn 13, 13–14

Jau patyrėte, ką reiškia komandos galia. Ši galia yra tarsi liepsna, ji neturėtų niekada užgesti, ją nuolatos reikia palaikyti. Į lempą vis reikia pilti aliejaus. Mes turime auginti tikėjimo dovaną, kad duotume vaisių.

Mūsų komanda iš pradžių keliavo padedama palydinčios komandos. Nuo šių metų vadovavimą perėmė atsakingoji komandos pora ir visus metus puoselėja liepsną. Kitiems metaim vadovauti bus išrinkta kita pora. Mūsų komanda veikia visu pajėgumu tik tada, jei atsakingieji prižiūri, kad išsiskleistų kiekvieno nario dvasinis gyvenimas.

Komandos atsakingosios poros vaidmuo yra pamatinis, ši pora įpučia dinamikos, padedančios kiekvienam žengti į priekį tikėjimo keliu. Sutikti tapti komandos atsakingaisiais nėra nei paprastas formalumas, nei garbė.

Tai tikras dvasinis įsipareigojimas:

- prisiminti komandą maldoje,
- auginti ją tikėjime.

Budėti, kad komandoje būtų kuriama tikra brolystė.

Tai tarnystė Bažnyčiai.

Jūsų komandą lydi ryšio pora. Su kitomis komandomis, suskirstyti geografiškai, jūs sudarote sektorių. Šitam dariniui patarnauja sektoriaus komanda su atsakinga pora.

Ir jūs galbūt vieną dieną būsite pakviesti į tarnystę judėjimui, prisiimti tam tikras atsakomybes.

Patarnavimas – tai Dievo kvietimas duoti dovanai: kvietimas kurti bendruomenę, kvietimas auginti vis tvirtesnę meilę. Tai galbūt yra dovana, gražinant tai, ką gauname iš judėjimo. Tai sutikimas būti Viešpaties įrankiu, pripažinti Jį esant mūsų porų meilės pamatu. Tai drauge dalintis įsitikinimu, kad santuoka ir šeima yra meilės, pusiausvyros, laimės bei šventumo kelias.

3. Ką reiškia būti komandos atsakingaisiais?

Per kitą susitikimą jūs rinksite kitą komandos atsakingųjų porą.

A) Pirma: tai žmogiška misija

Atsakingoji pora yra ta, kuri rūpinasi, kad komandoje gyvuotų brolystė, ir jai patarnauja. Ji stengiasi gerai visus pažinoti. Atsakingoji pora rūpinasi kurti bendrystę, draugystę, teikti pagalbą, priimti, dalintis tiesoje ir per susitikimą, ir jam pasibaigus.

Atsakingieji, padedami maldos ir ištyrimo, bus ir budėtojai, ir skatintojai, ir ragintojai. Būti atsakingiems reiškia stoti tarnystėn komandos nariams, kad visi jaustųsi svarbūs ir sulauktų pagalbos eidami savo pasirinktu tikėjimo keliu.

Be tikros brolystės komanda, judėjimas neduos tiek vaisių, kiek galėtų. Gebėti sukurti tokią brolystės aplinką yra reikalavimas ir tikras iššūkis atsakingiesiems.

B) Antra: prie žmogiškos misijos šliejasi dvasinio matmens misija

Komandos atsakingieji palaiko ryšį su dvasios patarėju, kuris padeda jiems vykdyti šią misiją ir atlikti savo vaidmenį.

Vienas pamatinių atsakingosios poros dvasinės misijos dalykų yra savo misiją prisiminti maldoje. Per savo atsakomybės laiką atsakingieji labai stengsis melstis už jiems pavestuosius, jie maldausia Šventosios Dvasios suteikti malonės gerai atlikti savo misiją.

Komandos atsakingųjų misija yra mus padrašinti nepasiduoti susidūrus su savo netobulumu ir palaikyti viltį, pagrindinę krikščionio dorybę. Jokiū būdu jie neturėtų tapti teisėjais ar painioti savo ir dvasios patarėjo funkcijų. Jie – pakeleiviai, kaip Kristus ir Emauso keliauninkai. Jie padeda nusistatyti, kurioje kelio atkarpoje esame, derinti mūsų troškimą sekti Kristų ir mūsų tam dedamas pastangas. Ši komandos atsakingųjų misija aiškiausiai regima per pasidalijimą apie siekius, kuri jie veda per kiekvieną susitikimą.

C) Trečia: komandos atsakingieji palaiko ryšį su judėjimu

Iš tiesų pernelyg dažnai manome, kad mums vertinga yra tik mūsų komanda. Tai tiesa tik labai iš dalies. Pastebėta, kad menkai su judėjimu ryšį palaikančios komandos pamažu silpsta. Komandos atsakingieji rūpinasi palaikyti ryšį su judėjimu ir prisidėti prie įvairių per metus vykstančių renginių: susitikimo po vasaros piknikas, gruodžio 8 d., mišrūs susitikimai, sektoriaus diena...

Kasmet siūloma nauja kryptis apmąstymui. Jūsų naudojimui – platus temų pasirinkimas, metų tema ir temos, skirtos jaunoms komandoms.

Nesame atsakingi už komandą tik todėl, kad atėjo mūsų eilė. Esame pakviesti metams patarnauti savo komandos poroms. Tikėjimas sako, kad misijai vykdyti būtinos malonės bus mums suteiktos. Einant keliu mus lydės Kristus.

Tad ir aš jums sakau: prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma.

Lk 11, 9–10

7.4. Klausimai teminiam pasidalijimui komandoje

- Kokia yra brolystės aplinka mūsų komandoje?
- Kokioje situacijoje komandoje patyrėme brolystę? Pasidalinkime tomis akimirkomis. Kokie yra mūsų lūkesčiai?
- Ko trūksta mūsų komandai, kad gyventume broliškai?
- Ką praktiškai galima padaryti, kad pagerintume mūsų komandos brolystę?
- Kaip vyksta mūsų pasidalijimai prie stalo? Kokia yra klausymosi aplinka?
- Ką sužinojome apie patarnavimą ir atsakomybę?

Magnificat

7.4.1. Klausimai Pareigai prisėsti

- Kaip mūsų poroje skleidžiasi palankumas, išklausymas, dėmesys kitam?
- Ką reiškia patarnauti ar padėti sutuoktiniui (-ei)?
- Kokie mūsų santykiai su kitais komandos nariais?

7.4.2. Pasigilinimui

Komandos gyvenimo smukimą lemia faktas, kai nenorima pripažinti abipusės meilės reikalavimų (...). Reikia drauge vis gilinti didžiųjų broliškos meilės įstatymų suvokimą ir juos taikyti, jei norime, kad brolystė komandoje išliktų ir vis stiprėtų. Norėčiau, kad gerai atsimintumėte: Dievo Motinos komanda nėra vien tik porų grupė, kur laikomasi broliškos meilės, bet pirmiausia – tai vieta, kur žmonės susipažįsta su broliška meile. Ir ta pažintis tikrai nelengva. Mokomės pažinti save, kalbėdamiesi su kitais: tai, ką sužinome apie save, ne visada yra malonu. (...) Tik komandoje susipažįstame su broliškos meilės reiklumu, tampame pajėgūs gyventi pagal ją ir už komandos ribų, su vis didėjančiu tobulumu.

„... visos kasmėnesinio susitikimo akimirkos ir visos veiklos yra nukreiptos broliškos tarpusavio pagalbos kryptimi... bet, kaip gerai žinote, tokia tarpusavio pagalba neapsiriboja ką tik aptartomis priemonėmis. Ji taikoma atsižvelgiant į mūsų komandos brolių poreikius. Visi pažįstame porų, sulaukusią materialinės ar moralinės pagalbos.“

„Abipusės meilės reikalavimai“, Tėvas Henri Caffarel

Kai kalbame apie bendruomenę, niekas nėra nei lengva, nei švelnu. Bendruomenė yra sąjunga asmenų, neslepiančių nei džiaugsmo, nei liūdesio, atvirkščiai, parodančių juos visiems. Bendruomenėje sakome: „Gyvenimas kupinas sėkmių ir nesėkmių, džiaugsmo ir liūdesio, pakilimų ir nuopolių, bet neturime viso to patirti vieni. Norime drauge gerti iš taurės ir taip švęsti faktą, kad mūsų asmeninių gyvenimų žaizdos, galinčios atrodyti nepakeliamos, jei kenčiamos vienumoje, tampa pagydomo šaltiniais, kai juos išgyvename kaip bendrų rūpesčių dalį.

Bendruomenė yra tarsi didžiulė mozaika. Mažos paskiros dalelės atrodo nesvarbios. (...) Su pabirais akmenukais labai daug ko nenuveiksime, nebent pačiupinėję aptarsime jų grožį ir vertę. Bet kai visi šie akmenukai sudedami į didelę mozaiką, vaizduojančią Kristaus veidą, kas gi ginčytusi dėl kiekvieno iš jų svarbos? Jei trūktų bent vieno, net vaizduojančio smulkiausių bruoželį, veidas būtų neišbaigtas. Drauge mozaikoje kiekvienas akmenukas yra būtinas ir vienodai prisideda prie Dievo šlovės. Tai ir yra bendruomenė, vienovė mažyčių dalelių, kurios susivienijusios rodo pasauliui Dievo veidą.

„Bendruomenė kaip mozaika“, Henri J. M. Nouwen

„1 nuostata: Patarnauti – pasinerti į žmogiškumą

Tarnystės misija yra giliai žmogiška. Tarnystė teturi vieną tikslą – prisidėti prie pasaulio, kuriame gyvename, augimo.

Pasaulio, patikėto mums Kristaus. Be tarnystės nėra skirtingumo, nėra žmogiškumo. Esame pakviesti mylėti pasaulį, kuriame gyvename, ir tuos, su kuriais gyvename, su geromis jų savybėmis ir trūkumais. Ir Dievas žino, kaip greitai visa tai pastebime, kai gyvename drauge! Patarnauti reiškia pasinerti į žmogiškumą, susidurti su pačia gražiausia, džiaugsmingiausia ir skausmingiausia žmogiška ir žemiška realybe...

2 nuostata: Prieš patarnaujant pridera trokšti Kristaus, kad Jis gyventų mumyse

Tarnystės misija apima ir atvirumą priimti, kas siūloma. Šis atvirumas gimdo gebėjimą liudyti arba duoti. Šios misijos priėmimas tikrai turi būti vedamas atvirumo liudyti, kad Geroji Kristaus Naujiena ypatingu būdu skiriama visiems tiems, kuriuos sutiksime. Geroji Naujiena yra ta, kad meilė pagal Kristaus paveikslą gali kiekvieno mūsų skurdą paversti turtais kitam žmogui.

Bet ši patarnavimo arba liudijimo misija taps regima, vieninga ir skleisis tiesoje tik tada, jei turėsime troškimą leisti Kristui gyventi mumyse. Dažnai sakoma, kad kitas žmogus yra Kristaus veidas. Troškime mumyse gyvenančio Kristaus, kad kiti žmonės galėtų Jį pamatyti.

3 nuostata: Patarnauti reiškia išsakyti maldoje, ieškant prasmės

Kad mumyse gyventų Kristus, reikia išsakyti, nešti savo misiją dvasiniame gyvenime, kuriamame per tylą, asmeninę maldą, kitas maldos formas, Dievo žodžio klausymąsi, kad taip aptiktume prasmę.

4 nuostata: Patarnauti reiškia priimti trapumą

Patarnauti reiškia atvirai priimti ne tik savo, bet ir kito žmogaus trapumą, pažeidžiamumą. Patarnaudami mes pirmiausia liudijame Kristaus švelnumą visų mūsų ribotumui. Jis čia yra tam, kad padėtų mums atsikelti. Tokį pavyzdį mums duoda Kristus. Tarnystė nėra galia veikti; mūsų tarnystės Kristaus vardu rezultatas mums nepriklauso. Tarnystė pirmiausiai yra būti šalia žmonių ir žvelgti į juos Kristaus meilės žvilgsniu, neketinančiu žūtbūt kito asmens keisti.

5 nuostata: Patarnauti reiškia duoti dovanai

Iš Dievo, dovanojančio viską: gyvenimą, tikėjimą, savo Sūnų, liejasi dovana, nelaukianti nei atlygio, nei pripažinimo ar padėkos. Tam, kad mus išgelbėtų, Kristus nenustatė jokių sąlygų.

Per šią laisvą dovaną Dievas gerbia mūsų laisvę priimti ir Jis padeda mums po truputį augti. Priėmę tokią dovaną esame raginami duoti dovanai, „patarnauti“. „Tarnystė atmeta moralinį skirstymą, kas gera ir kas bloga; jei galime duoti, vadinasi, esame gavę. Patarnaujant nėra vietos rodyti puikybei.“ (Geneviève de Taisne)

6 nuostata: Patarnauti reiškia būti ištikimam

Patarnauti reiškia būti ištikimam, nes esame žmonės ir nuklysti nesunku.

Jei norime patarnauti kaip Kristus, kasdien turime iš naujo tarti taip. Kaip ir gyvendami poroje, kasdien turime nuspręsti pasirinkti taip. Per kasdienę tarnystę mes patvirtiname savo valią tarnauti, kitaip kyla rizika tapti drungniems.

„Šešios tarnystės nuostatos“

8. SUSITIKIMAS „KOMANDA – TIKĖJIMO BENDRUOMENĖ“

- 8.1. Malda
- 8.2. Pasidalinimas prie stalo
- 8.3. Tema
- 8.4. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje
 - 8.4.1. Rinkimai
 - 8.4.2. Klausimai Pareigai prisėsti
 - 8.4.3. Pasigilinimui

„Iš Evangelijos jie padarė savo šeimos chartiją.“

Dievo Motinos komandų chartija

8.1. Malda

Iš Apaštalų darbų 2, 42–47

„Jie ištvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų.

Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų.

Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo.

Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą.“

8.2. Pasidalinimas prie stalo

Dėl pasidalinimo

Kad pasidalinimas būtų tikras, reikia auginti gebėjimą patirti susitikimą ir bendrystę.

Per pasidalinimą neturėtų būti šaipomasi, ironizuojama, kaltinama, smerkiama ar žvelgiama abejingai. Pirmasis susitikimas, kurį patiriame per pasidalinimą, yra su Dievo meile, kuri yra kitokia nei mūsų meilė. Mes mylime tik esant tam tikroms sąlygoms. O Dievas myli besąlygiškai. Ir mes turėtume mokytis panašia meile mylėti savo komandos brolius.

Patirti susitikimą reiškia atkreipti dėmesį ir į tai, kad komandos nariai išlaikytų pusiausvyrą tarp priėmimo ir reiklumo. Reiklūs galime būti tik sau. Bet turime raginti vieni kitus žengti į priekį pasiūlydami, paramindami, mylėdami. Prigimtis nesivysto šuoliais. Augimas irgi taip nevyksta. Tai lėtas procesas. Būna žiemų, pavasarių, vasarų, pjūties laikų, žydėjimų. Patirti susitikimą ir bendrystę reiškia gyventi meile.

Klausimai, padėsiantys asmeniškai pasiruošti pasidalinimui

- Ar mes per pasidalinimą stengiamės išklaudyti savo komandos narius ir jiems padėti?
- Kaip dvasiškai rūpinuosi savo komanda tarp susitikimų?
- Kiek per pasidalinimą esame dėmesingi kiekvieno nario pažangai, mažiems žingsneliams?

8.3. Tema

Komanda, dvasinė bendruomenė

1. Komanda, tikėjimo bendruomenė

Komanda – bendruomenė, auganti ir keliaujanti tikėjime

Dievo Motinos komanda – nedidelė krikščionių bendruomenė. Jos narius vienija tikėjimas: tikėjimas prisikėlusiu ir gyvu Kristumi, kuris suburia bendruomenę ir veda ją savo Dvasia.

„Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“ *Mt 18, 20*

Kristus yra komandoje: gyvas ir prisikėlęs Kristus, kuris regimai paliko saviškius, bet būna su jais neregimu pavidalu: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ Jei Kristus yra, Jis veikia. Jis kiekvieną veda savo Dvasia. Kiekvienas komandos susitikimas turėtų būti tarsi Sekminės.

Tarti, kad norint dalyvauti komandose reikia tikėjimo, dar nereiškia, kad šis tikėjimas turi būti labai gilus ar stiprus. Nereikalaujama jokio pradinio lygio: nereikia laikyti stojamojo egzamino. To tikėjimo gali būti tik užuomazgos, jis gali svyruoti, būti puolamas abejonių. Svarbu turėti troškimą dvasiškai eiti į priekį poroje, padedant komandai, pasitelkiant judėjimo siūlomas priemones. Būtent tam ir yra komanda – kad padėtų kiekvienam, nušviestų, sustiprintų kelionėje. Tarpusavio pagalba mažoje bendruomenėje – komandoje – veikia ir tikėjimo lygmeniu. Kiekviena pora atsineša tai, ką gavo ir priėmė kaip Viešpaties dovaną. Duoda kitiems ir gauna iš jų, taip vyksta nuolatinė dvasinė apykaita. Kiekvienas pastiprina savo brolius ir leidžiasi jų stiprinamas.

Štai čia ir yra buvimo komandoje stiprybė: kiekvienas, kiekviena pora čia yra paraginami. Tai kyla iš paties bendruomeninio gyvenimo ir meilės, vienijančios komandos narius. Tai meilės pratybos, padedančios žengti į priekį.

Komanda – bendruomenė, kurioje dvasinis gyvenimas auginamas dalijantis apie siekius

Tokios meilės pratybos ypač vyksta per pasidalinimą apie siekius. Tai ypatingas dvasinės tarpusavio pagalbos metas, siekiant susitikti, gyventi tiesoje ir stengiantis suprasti Dievo valią savo gyvenimui. Pasidalinimas priverčia mus suvokti savo nenuoseklumą, kuris trukdo žengti į priekį. Būkime tikrai paprasti ir iš savo brolių bei draugų Kristuje priimkime patarimus, kritiką, pagalbą ir palydėjimą.

Komanda, besimeldžianti bendruomenė

Mūsų komanda yra krikščioniška bendruomenė tik tada, jei ji meldžiasi. Melstis jai yra gyvybiškai svarbu. Malda padeda komandai laikytis priėmimo nuostatos – kaip Sūnus, viską priimančias iš savo Tėvo. Tokia malda pirmiausia yra Dievo žodžio klausymasis, paskui kontempliavimas, šlovinimas ir užtarimas.

Dievo žodis užima svarbiausią vietą maldoje. Kuo bendruomenė ištikimesnė Dievo žodžiui, tuo ji gyvesnė.

Kristus yra visuose susitikimuose, bet mes tai ypač pajuntame per bendrą maldą. Dėl Jo buvimo per maldą kartais išnyra nerimas, baimės, kurių nedrįsime išreikšti. Dabar tai išreiškiame su

didesniu ir tikresniu pasitikėjimu nei per kitas susitikimo dalis. Per maldą mokomės pažinti vieni kitus tiesoje. Ir maldoje Kristus kuria mumyse naują širdį, kupiną švelnumo saviesiems broliams. Būkime atidūs tam, kas sakoma, būna įkvėpta per maldą ir kas nebūtinai dar kartą iškyla per susirinkimą.

Tarp susitikimų komandos nariai yra raginami skaityti Dievo žodį: asmeniškai, tyliai medituodami; tada sėkla sudygsta ir duoda vaisių.

Komanda – švenčianti bendruomenė

Eucharistija – didelės bendruomenės, Bažnyčios, šventė. Ji nėra komandos susitikimo dalis, bet ją galime švęsti parapijoje ar, esant ypatingoms aplinkybėms, pas vieną iš komandos porų: pavyzdžiui, per apžvalginį susitikimą ar renkant naują komandos atsakingųjų porą...

Komanda – bendruomenė, keliaujanti su dvasios patarėju

Dievo Motinos komandos – pasauliečių judėjimas. Kunigas komandoje savo buvimu įkūnija Kristų ir Bažnyčią. Jo vaidmuo – kiekvieną dalyvį nukreipti link svarbiausio dalyko: Dievo ir Jo valios paieškų. Dvasios patarėjas palydi, paaiškina, dalijasi teologinėmis ar doktrinos žiniomis ir savo pastoracine patirtimi. Būdamas komandos narys ir brolis tarp brolių, jis atsineša visą savo Šventimų sakramento malonę, kuri papildo Santuokos sakramentą kaip Kristaus ir Bažnyčios vienybės ženklas. Jis neveda susitikimo, neturi materialių atsakomybių.

2. Kaip melstis komandoje

Bendra komandos malda yra metas, kai komanda Viešpatį įkurdina susitikimo centre. Melstis komandoje yra daug būdų, siūlome jums šiuos:

Dievo žodžio skaitymas

Pasirinkta Dievo žodžio ištrauka skaitoma lėtai ir garsiai. Paprastai Dievo žodį skelbia dvasios patarėjas ar susitikimą vedanti pora.

Ištrauka iš Biblijos gali būti parinkta iš studijų temos, pasiūlytos judėjimo. Per pasirengimą susitikimui komanda gali visiškai laisvai pasirinkti kitą tekstą, pavyzdžiui, artimiausio sekmadienio. Šiuo atveju visi komandos nariai apie tai įspėjami iš anksto, kad kiekviena pora turėtų laiko prieš susitikimą tekstą apmąstyti.

Dievo žodžio klausymasis

Perskaičius Dievo žodį, pridera palikti laiko tylai, kad Žodį priimtume į save ir jį apsvarstytime. Tyla irgi yra maldos forma.

Asmeninės maldos

Dievas kalba, o mes Jam atsakome. Kiekvieno nario asmeninė malda trykšta iš vidinio apmąstymo ir įsisavinimo.

Nereikia pateikti intelektualinio pasakojimo komentaro, bet asmeniškai atsilipti ir tai, ką mums sako Viešpats. Šis asmeninis atsakas susieja mus su Juo ir su mūsų broliais bei seserimis. Kai

garsiai išsakome savo asmeninę maldą, esame bendrystėje. Norime vieni kitiems padėti giliai atsiverdami.

Tokia malda įpareigoja. Kuo ji intensyvesnė, kuo labiau ja dalijamasi, tuo gilesnė broliška bendrystė.

Tokia malda turi būti spontaniška: išsakyti Viešpačiui, kas kyla iš širdies, pateikti savo klausymosi ir meditacijos vaisių.

Melstis kartu garsiai ne visada lengva. Dėl įvairių priežasčių kai kurie komandos nariai viešai kalbėdami gali jaustis nepatogiai. Jie galėtų tiesiog pasidalinti palietusiu žodžiu ar sakiniu, arba paprasčiausiai tarti *amen*. O komanda turėtų į tai žvelgti su pagarba.

Po Dievo žodžio klausymosi ir bendros maldos gera vėl skirti laiko tylai, kad kiekvienas galėtų tęsti savo pokalbį su Dievu.

Intencijos

Po asmeninės maldos kiekvienas trumpai ir paprastai išsako savo ypatingas intencijas.

Kiekviena pora įsidėmi išsakytas intencijas ir gali jas prisiminti per savo maldą ateinantį mėnesį, taip išlaikant tarpusavio pagalbos dvasią. Meilė reikalauja melstis už kitus.

Baigiamoji malda

Dvasios patarėjas dalyvauja melddamasis asmenine malda, išsakydamas savo intencijas. Jis apibendrina visų maldas bei intencijas ir pateikia jas Viešpačiui. Jis Kristų padaro regimą kaip mažos bendruomenės – komandos – galvą ir **suvienija komandos maldą su visos Bažnyčios malda**.

Maldą galima užbaigti psalme, giesme, *Tėve mūsų...*

Viso pasaulio komandos baigia susitikimą kalbėdamos Marijos giesmę, *Magnificat*, taip jos vienijasi su visais Dievo Motinos komandų nariais ir jų intencijomis: „Didžiųjų dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra Jo vardas!“

3. Komanda – bendruomenė, gyvuojanti judėjime

Sektoriaus komanda per metus pasiūlys jums kelias svarbias datas (naujo sezono pradžia, gruodžio 8 d. Mišios, sektoriaus diena, mišrūs susitikimai...). Tai galimybė dalytis su kitais judėjimo dalyviais, praplėsti komandos regėjimo lauką ir maitintis dvasiškai.

Metų pradžioje ryšį tarp jūsų komandos ir sektoriaus komandos palaikė palydinčioji pora. Nuo šešto susitikimo, kaip visose komandose, šį vaidmenį perima ryšio pora, ji jus palydi. Ši pora, užmezgusi asmeniiskus ryšius su atsakingąja komandos pora, padės šiai vykdyti dvasinę misiją. Ryšio pora kartą per metus yra kviečiama dalyvauti viename komandos susitikime.

Atsakingoji Prancūzijos-Liuksemburgo-Šveicarijos komanda nubrėžia dvasines judėjimo gaires. Ji drauge su regiono poromis veda mokymus, atsižvelgiant į skirtingas atsakomybes. Ji užtikrina vidinę ir išorinę judėjimo komunikaciją (Dievo Motinos komandų laiškas, tinklalapis, naujienlaiškis, ryšiai su Bažnyčia). Ji pasiūlo naujas apmąstymo temas komandos susitikimui.

Sektoriaus, regiono, šalies ar tarptautiniais lygmenimis siūlomi susitikimai judėjimo vienybei tvirtinti, kartu švęsti ir aptarti, kaip perduoti kitiems gautus turtus ir mūsų Santuokos sakramento malones.

4. Bendruomenė, suteikianti priemones

Chartija

Jau ne kartą esame citavę Dievo Motinos komandų chartiją. Šią chartiją 1947 m. parašė tėvas Kafarelis, remdamasis patirtimi šeimų, dalyvavusių komandose pirmaisiais aštuoneriais metais. Ji buvo atnaujinta 1977 m. ir išlieka komandas girdantis šaltinis, nepaisant senovinio stiliaus ir žodyno. Ją įkvėpusi dvasia, didieji tikslai ir siūlomos konkrečios priemonės išlieka aktualūs ir dabar. Ji ir toliau lieka pamatinis viso pasaulio Dievo Motinos komandų dokumentas.

8.4. Klausimai pasidalinimui komandoje

- Kokia yra maldos vieta mūsų komandos gyvenime, per susitikimus? Kokia jos forma?
- Kaip Dievo žodžio klausymasis komandoje ir bendra malda prisideda kuriant mūsų bendruomenę?
- Ką dabar žinome apie judėjimą: kas atsiskleidė po įstojimo, kokius klausimus norėtume geriau pasiaiškinti?

8.4.1. Rinkimai ir temos pasiūlymas

Naujų komandos atsakingųjų rinkimai

Būti komandos atsakingais nėra garbė. Tai tarnystė, kurią įvykdyti galima tik meldžiantis. Be susitikimų organizavimo, reikia pasitelkti visas įmanomas priemones broliškai ir gyvai bendruomenei kurti, su meile ir diskretiškai žvelgti į kiekvieno pažangą, prisiimti atsakomybę už visų komandos porų dvasinį kelią. Ši pora veda pasidalinimą. Taip pat jie atsakingi už išgirstą Viešpaties kvietimą: „Ateik ir sek paskui mane“ ir džiaugsmingai atsiliepia į jį remdamiesi Santuokos sakramento malonėmis.

Atsakingosios poros rinkimai vyksta slaptu balsavimu, balsus peržiūri dvasios patarėjas, neįvardindamas, kas už ką balsavo, ir paskelbia rezultata.

Temos pasirinkimas

Per kitą susitikimą turėsite pasirinkti ateinančių metų studijų temą. Knygelė su visais pasiūlymais atkeliaus su gegužės mėnesio Komandų laišku. Patariama temą rinktis iš tų, kurios pasirodė svarbesnės neseniai jas nagrinėjusioms komandoms.

Magnificat

8.4.2. Klausimai Pareigai prisėsti

- Ar nuo atėjimo į Dievo Motinos komandas išvelgiu savyje pokyčių? Savo sutuoktinyje? Mūsų poroje? Šeimoje?
- Kokios naudos pasisėmėme? Kokie klausimai sukelia sunkumų?

8.4.3. Pasigilnimui

„Gerai supratau, kad virš šių grupių pakibo griūtis grėsmė: vietoj aukšto idealo pasitekinti paprastai pasiekiamais dalykais. Tai buvo lemiamas posūkis. Būtent tuo metu pradėjau mąstyti, kelti sau klausimą: kaip yra, kad vienuoliai visą savo gyvenimą keliauja šventumo link nepatirdami nuopuolių, neprarasdami vilties, neapsileisdami? Betgi jie turi regulą! Ši mintis aplankė mano dvasią, ties ja apsistočiau ir kalbėjausi apie tai su kitais: „Jei norime išvengti žlugimo ar kad visko nesupaprastintume, ar nereikėtų ir mums turėti regulos?“

1945, 1946 ir 1947 m. galvojome apie Chartiją. Iškart supratome riziką, kad taip nemažai porų atkris. 1947 m. gruodžio 8 d. į Paryžiaus šv. Augustino bažnyčios kriptą buvo sukviestos visos regiono poros. Sklandė gandai, kad pateiksime joms kažin kokių reikalavimų; ir tikrai trečdalis porų pasitraukė, nepriėmė reiklumo įstatymo. Tai mus sujaukino, kėlė klausimą, ar mūsų siekiai ne per dideli. Bet galiausiai per ateinančius metus pamatėme, kad išliko būtent tos šeimų grupės, kurios reikalavimus vykdė. Ir po to – sprogimas, netikėtas plitimas po visą pasaulį.“

„Chartijos gimimas“, Tėvas Henri Caffarel, Šantiji konferencija (1987)

„Drąsinu Dievo Motinos komandų narius visada siekti didesnio krikščioniško gyvenimo tobulumo Santuokos sakramente ir per jį, taip pat noriu, kad daugybė kitų krikščionių sutuoktinių taip darytų. Kokie čia trykšta turtai, koks reiklumas, kokia dinamika, jei tuo sakramentu gyvenama diena iš dienos, remiantis tikėjimu, pagal abipusės Kristaus ir Jo Bažnyčios dovanos pavyzdį! Kokia stiprybė, jei sutuoktiniai visai paprastai padeda vienas kitam Viešpaties akivaizdoje žengti į priekį tikėjimo keliu, vienas kitą mylėdami, vienas kitam atleisdami, drauge vykdydami įsipareigojimą patarnauti savo šeimai, bažnytinei bendruomenei, socialinei aplinkai! Kokį pavyzdį jie taip rodo savo vaikams, kurie drauge su tėvais susiduria su pirmosiomis Bažnyčios slėpinio patirtimis!

Jūs jau esate patyrę, ypač poros, judėjime dalyvaujančios jau kurį laiką, kad visa tai ir daug reikalauja, ir labai paguodžia. O! Žinau, jūs irgi nesate apsaugoti nuo pagundų, nuo išmėginimų, tenkančių kitoms šeimoms, nuo prieštarų, su kuriomis šeimos idealas susiduria šiuolaikinėje visuomenėje. Bet jūs nuolankiai imatės priemonių tam įveikti.

Stenkitės savo įsitikinimus, meditacijas, veiksmus įkvėpti tikraisiais šaltiniais – Bažnyčioje skaitomu Dievo žodžiu, magisteriumo pateikiama doktrina ir krikščioniškąja etika, autentišku Santuokos ir kitų sakramentų dvasingumu, padedant kunigams, kuriuos Bažnyčia siunčia jums į pagalbą.“

Jonas Paulius II Dievo Motinos komandoms (1979)

„-Tikinti bendruomenė?

Taip, žinoma, nes mes susitinkame Jėzaus Kristaus vardu. Jo buvimo teikiama ramybė leidžia daug dalykų išsakyti su visa meile ir broliškai, o kitomis aplinkybėmis... nedrįstume to padaryti, nes kiltų pasipiktinimas.

- Besimeldžianti bendruomenė?

Be jokios abejonės: prašant ar dėkojant, kiekvienam savo būdu, savo žodžiais, tyła, dvejonėmis ar nerangumu, dykumos ar malonės metu, bet visada iš širdies ir vienybėje su Bažnyčia bei judėjimu.

- Keliaujanti bendruomenė?

Kelias ilgas ir duobėtas, bet bendraudami su komandos kariais galime žengti toliau ar pradėti iš naujo. Mūsų tikėjimo gyvenime pilna pakilimų ir nuopuolių. Būtent drauge žengiame į priekį,

akimirkos „dinamika“ išjudina šiuo metu patiriančius tuštumą – argi tai ne broliškos tarpusavio pagalbos galia?

- Švenčianti bendruomenė?

Galų gale, gavus šitiek malonių, geriausia ir yra švęsti komandoje. Mes kelis kartus švenčiame Eucharistiją namuose, bet labiausiai tai atsiskleidžia per judėjimo surengtus susitikimus ar sesijas.“

Dievo Motinos komandų poros liudijimas

9. SUSITIKIMAS „APŽVALGINIS SUSITIKIMAS“

9.1. Malda

9.2. Klausimai teminiam pasidalinimui komandoje

9.2.1. Klausimai: Pareigai prisėsti

9.2.2. Pasigilinimui

„Pažįstu vyrų ir moterų, kurie vieną gražią dieną pakreipė savo egzistenciją pagal savo krikščionišką gyvenimą, o ne atvirkščiai. Kai kuriems teko iš esmės pakeisti savo gyvenimo sąrangą. Nesakysiu, kad jiems tai pavyko per porą dienų, kad jų sumanymo niekada nesujudino nenumatytos aplinkybės. Bet galiu jums patvirtinti, kad jų – nė kiek ne mažiau užsiėmusių nei jūs – gyvenimas pasikeitė, kai jų kasdieniame gyvenime rado vietą Eucharistija, Dievo žodis ir asmeninė malda. Dėl to aš nebijau nei jų tikėjimo, nei jų šeimos žlugimo. Jie yra Gyvieji.

Tėvas Henri Caffarel

Baigiasi antrieji mūsų komandos metai. Dabar metas visiems kartu Viešpaties žvilgsnyje padaryti prabėgusių metų apžvalgą. Tai tarsi komandos Pareiga prisėsti, pasidalinimo ir tarpusavio pagalbos metas, kuris įmanomas tik broliškoje maldos, tiesos ir bendrystės aplinkoje.

Baigiantis antriems keliavimo kartu metams, mūsų komanda jau sudaro mažą Bažnyčios bendruomenę, gyvą ir vieningą. Bet galime dar labiau tvirtinti gilius ryšius, kurių šaknys yra Viešpatyje.

Kad šis susitikimas duotų gerų vaisių per pasidalinimą, reikia viską iš anksto apmąstyti asmeniškai ir poroje. Pageidautina pasiruošti raštu iš anksto, taip bus daugiau naudos.

Valgymas ir pasidalinimas prie stalo vyksta kaip ir per ankstesnius susitikimus. Stenkitės iš esmės išsakyti, kas jums buvo svarbu, nesileisti į detales. Būtent supratę, kas kiekvieno gyvenime svarbiausia, komandos nariai gali labiau suartėti ar padėti vieni kitiems. Dėl to reikia viską apmąstyti iš anksto.

Kad giliau pažvelgtume į kiekvieno patirtus įvykius, atrodo svarbu praplėsti pasidalinimą prie stalo tuo, kas mūsų gyvenime per praėjusius metus paaiškėjo (arba ne) dėl to, kad atradome Dievo Motinos komandas.

9.1. Malda

Laikas tylai

Susitikimas vyksta Viešpaties žvilgsnyje. Prieš pradėdami, visi skirkime laiko tylai, nes tai būtina norint stoti Viešpaties akivaizdon.

Šventasis Paulius moko mus apie pageidautinas šio neeilinio pasidalijimo širdies nuostatas.

Taigi jūs, Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsivilkite nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir kantrumu. Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Viešpats jums atleido, taip ir jūs atleiskite. Viršum

viso šito tebūna meilė, kuri yra tobulumo raištis. Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė, į kurią esate pašaukti viename kūne. Būkite dėkingi!

Kol 3, 12–15

Kiekvieno dalyvio malda

Kiekvienas išsako, kaip konkrečiai šiuos žodžius gali taikyti gyvenime, ypač komandoje per šią apžvalgai skirtą dieną.

Tie, kuriems vis dar nepavyksta melstis garsiai, gali visiškai paprastai ištarti *amen*. Viešpats myli mus tokius, kokie esame. Bet tai netrukdo palinkėti žengti į priekį, kad su laiku tai pavyktų.

Užbaigti malda

„Esame Dievo akivaizdoje. Susirinkę Jo vardu. To ar tos, su kuriuo (-ia) esame suvienyti Santuokos sakramentu, akivaizdoje.

Esame kiekvienos komandos poros akivaizdoje, kad būtume joms dėmesingi ir saugotume savo širdyje bei prisimintume maldoje.

Viešpatie, suteik mums malonės per pasidalinimą išgirsti kito, ypač sutuoktinio (-ės), tariamuose žodžiuose tai, kas jam (jai) svarbu ir kas kyla iš Šventosios Dvasios.

Atverk mūsų širdis ir protus, kad mūsų komanda taptų kasdien vis labiau tau patarnaujančia broliška bendruomene.“

9.2. Klausimai pasidalinimui komandoje

Įprasto pasidalinimo nebus, nes šis apžvalginis susitikimas skirtas giliam „pasidalinimui“ apie komandos metus.

Klausimai pasidalinimui komandoje

Šių antrųjų metų tema vadinosi „Ateik ir sek paskui mane“.

Tad du dalykai: „**Ateik**.“ Tai Viešpaties kvietimas, kad Santuokos sakramentą priimtume kaip „šventumo kelią“ (tėvas Kafarelis). Mūsų atėjimas į komandą reiškė, kad mums abiem reikėjo kitų pagalbos. Nuostatos „santuoka – šventumo kelias“ nėra lengva laikytis, jei pasiliecame atsiskyre. Ypač poroms, gyvenančioms XXI a. pasaulyje, kuris nelaimina nei poros sąjungos visam gyvenimui, nei ištikimybės Viešpačiui per visą gyvenimą; mums reikia kitų pagalbos.

„**Sek paskui mane**.“ Keliaujant per besibaigiančius metus, Dievo Motinos komandos siūlė jums priemonių, kaip poroje sekti Viešpatį.

Tėvas Kafarelis yra pasakęs: „Kalbėdamas apie pasidalinimą, labiausiai galvoju apie dalijimąsi dvasiniu gėriu.“ Tai teigiama apžvalgos pusė. Bet yra ir neigiama: kas nepavyko ar prastai pavyko, kas buvo blogai priimta ar patirta. Apie visa tai reikia pasidalinti tiesoje, kad kiekvienam mūsų būtų galima labiau padėti ir mes padėtume kitiems.

Tai, kad priklausote Dievo Motinos komandoms, nėra nei prabanga, nei socialinio gyvenimo forma. Visko šaltinis – jūsų Santuokos sakramentas ir troškimas geriau gyventi poroje, padedant komandos nariams.

Porai namie apmąščius kelis iš toliau pateiktų klausimų, apžvalga gali būti atlikta stengiantis siekti tiesos ir padėti kitiems.

- Ar aš/mes einame į susitikimą su džiaugsmu, ar vilkdami kojas?

- Kokie gilūs ryšiai susikūrė tarp skirtingų porų? Kokiais būdais stengėmės susitikti, pasidalinti naujienomis tarp susitikimų?
- Ar manote, kad jūsų komanda jau yra „broliška bendruomenė, kurioje vieni kitiems patarnauja“? Kokias pastangas galima dėti, kad ji vis labiau tokia taptų?
- Ar komandos gyvenimas atitinka mūsų lūkesčius? Kuo esame patenkinti? Ko trūksta?
- Ar per susitikimą mums lengva bendrauti? Ar gerai išklausoma? Ar nutylėjome tam tikrus savo gyvenimo įvykius, bijodami, kad kiti ims mus teisti?
- Kokios naudos gavome iš temos „Ateik ir sek paskui mane“? Kurie susitikimai mus labiausiai praturtino? Ar skaitėme tekstus, pateikiamus skyrelyje „Pasigilinimui“?
- Ar pažintis su siekiais buvo mums pagalba, ar suvaržymas? Kuris siekis mums pasirodė sunkiausiai įgyvendinamas? Kuris labiausiai pasitarnavo?
- Jei turėtumėte trumpai papasakoti draugams apie Dievo Motinos komandas, kaip jas pristatytumėte? Kokį dalyką išskirtumėte kaip svarbiausią?
- Ar norite toliau dalyvauti judėjime ir tęsti pastangas keliauti komandoje? Ar jau apsispręsta dėl datos naujųjų komandų savaitgaliui?
- Ką ateinančiais metais norėtume pagerinti?
- Kokia studijų temą pasirinksite ateinantiems metams?

Užbaigti apžvalgą

Jono Pauliaus II paraginimas „Nebijokite“ suteikia mums pasitikėjimo ateitimi. Kalbame *Magnificat*, dėkodami už daugybę malonių, gautų per antruosius metus su Dievo Motinos komandomis: „Didžių dalykų padarė man Visagalis.“

Magnificat

9.2.1. Klausimai Pareigai prisėsti

Jei norite, kai kuriais iš šių klausimų galite pasidalinti per apžvalginį susitikimą.

- Kaip dalyvavimas Dievo Motinos komandose pakeitė mūsų poros gyvenimą? Mūsų asmeninį ir kaip sutuoktinių santykį su Dievu? Mūsų santykį su sutuoktiniu (-e)? Su vaikais? Su kitais žmonėmis?
- Ar gilinimasis į Santuokos sakramentą augino mūsų meilę?
- Ar apmąstę šiuos metus patyrėme troškimą labiau atsiverti savo aplinkai, labiau priimti, praplėsti mūsų klausymąsi ir svetingumą?

9.2.2. Pasigilinimui

„Be gyvo tikėjimo negali būti krikščioniško gyvenimo, lygiai taip pat tikėjimas negali gyvuoti ir augti be studijų ar meditacijos. Praktikoje matome, kad daugelis krikščionių porų liaujasi studijuoti ir medituoti: kartais dėl to, kad nesupranta šių dalykų prasmės, kartais dėl to, kad pritrūksta laiko, vadovavimo ir mokymo. Jų tikėjimas lieka nebrandus, silpnas, o Dievo valios ir Bažnyčios mokymo pažinimas – paviršutiniškas ir nepilnas. Jos menkai pažįsta kelius į vienybę su Dievu bei silpnai suvokia šeimos gyvenimo realijas: santuoką, meilę, tėvystę, vaikų auklėjimą ir t. t. Todėl joms trūksta religinio gyvastingumo, o jų įtaka kitiems – labai ribota.

Komandos poros nori į tai reaguoti: stengiasi pagilinti savo religinį pažinimą; atrasti, ko reikalauja Kristus, ir mėgina derinti savo gyvenimus su Jo reikalavimais.

„Jos siekia šio tikslo kartu kaip komanda.“

Ištrauka iš Dievo Motinos komandų chartijos, atnaujintos 1977 m.

„Kelijame dviese, vyras ir žmona, patirdami vis tikresnę žmogišką meilę, link meilės, vis labiau primenančios dievišką. Tą pačią akimirką, kai parodau savo sutuoktiniui (-ei), kaip Dievas jį (ją) myli, kokia Jo meilė jam (jai) graži, stipri, beribė ir tyra, mūsų meilė tampa tikresnė. Ji mus dar labiau suvienija, padaro dar laimingesnius, veda link begalinės Meilės, kur laukia visiškas mudviejų išsipildymas – mūsų laimei ir Dievo šlovei – ir tai neatskiriama, nes Dievo šlovė ir yra mūsų laimė. Štai mūsų pašaukimas, štai kam esame Dievo pakviesti: drauge keliauti, mylėdami žmogiška meile, perkeista Dievo, link meilės, kurioje prarasime save, kad visiškai išsipildytume.“

„Kelijame dviese“, J. Lemaitre ‘as

Kodėl esame komandose?

Naujos komandos yra raginamos šį klausimą išsikelti per Naujųjų komandų savaitgalį; tai klausimas, į kurį kiekviena komanda, kiekviena pora yra raginama atsakyti baigiantis metams, per apžvalginį susitikimą.

Kiekvienas atsakys savaip, pabrėš vis kitokius mūsų pedagogikos aspektus ir skirtingus turtus, kurių pasisėmė:

- Tai vieta, kur galime ateiti kaip pora, būti pripažinti kaip pora.
- Mus stimuliuoja kasmėnesinis ritmas, siekiai, tai padeda mums žengti į priekį dvasiniame gyvenime.
- Tai vienintelė vieta, kur giliai galime dalintis savo tikėjimu.

Pirmiausia Kristus

Bet virš šių dalykų svarbiausias yra Kristus, ir Chartija tai labai aiškiai pabrėžia:

„Jos nori gyventi Kristui, su Kristumi ir per Kristų.“

„Jos paverčia Evangeliją savo šeimos chartija.“¹

Jei pamirštame Kristų, tada mūsų tikėjimas, mūsų dvasinis gyvenimas tampa tušti, o mūsų santuokinei meilei kyla pavojus nebesisemti iš gero šaltinio. Gera kartas nuo karto sustoti ir kontempliuoti Kristų, Jo trokšti; ir Chartija, kurios 60-metį neseniai minėjome, tam ragina mus per vidinę maldą ir kasmetines rekolekcijas.

Skirti Kristui svarbiausią vietą – tai prisiminti, kad tikėjimas pirmiausia yra susitikimas, santykis, dovana, kurią gauname iš kito asmens. Ir per Kristų atrandame Tėvą. Dievą pirmiausiai susitinkame ne teologijos knygoje, bet gyvendami su Kristumi. O Kristų atpažįstame visuose žmonėse, kuriuos kasdien susitinkame, išklausome ir priimame: tai mūsų sutuoktinis (-ė), vaikai, komanda ir t. t. „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.“ (Jn 14, 6)

Sudaryti Bažnyčią

Skirti Kristui svarbiausią vietą taip pat reiškia aktyviai įsitraukti į Bažnyčią. Žinoma, Dievo Motinos komandos turi savo ypatybių, savo pedagogiką; reikia tikrai stengtis išsaugoti šį turtą, paveldėtą iš tėvo Kafareljo. Bet vis tai skirta patarnauti Kristui, vadinasi, ir Jo Bažnyčiai.

Jo dėka, per Jį esame suvienyti su visais krikščionimis, su visomis kitomis Bažnyčios grupėmis ir judėjimais. Kristus suvienija mus nepaisant mūsų skirtybių.

¹ Dievo Motinos komandų chartija.

Maldaudami Kristaus parodome, kad priklausome Bažnyčiai, tai suteikia svarbos ir vertės komandų dvasiai. Kristus padeda mums būti sudėtine dalimi, gyva Bažnyčios šeima. Ši Bažnyčia, kurią labai mylime, yra vis gyvesnė, vis ryškesnis prisikėlusio Kristaus ženklas, jei kiekvienas narys joje atskleidžia savo asmenybę.

